

BURMESE
CLASSIC
.com

မြတ်ဗြင်းမှန်ရင်

www.burmeseclassic.com

လမင်းမုမု

ချစ်ခြင်းမုန်ဂုဏ်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၀၈၇/၂၀၀၄ (၉)

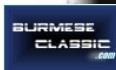
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၀၉၉/၂၀၀၄ (၁၀)

၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ၊

ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၁၀၀/-

အုပ်ရေ - ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ . . . ဒေါ်ခင်ခင်စိန်(၁၀၈၁၉) ချစ်မင်းလှစာပေ

အမှတ်-၄၃/က၊ မလိခလမ်း၊ ၇-မိုင်၊

မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

ပုံနှိပ်သူ . . . ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃) စေတနာOFFSET

အမှတ်(၅၉)၊ (၀၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

ဒီတာဝန်အရေးသုံးပါး

ခြေခံထောင်မှ မပြုလုပ်ရေး

နိမ့်နိမ့်သားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြုလုပ်ရေး

အမျိုးအခြားအာသာ တည်တံ့နိုင်ခြေရေး

ဒီအရေး

ဒီအရေး

ဒီအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးပြင်ဝါဒများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်အဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရုပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံသားညီ ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်စံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဒိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် ဝိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စဉ်အပြင်ပေးရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်း ဆောင်ရွက်ရေး
- ဖွိုးရွတ်စိတ်ဓာတ် ရှင်းသန့်သက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်ပေးရေး

လမင်းမိမိ

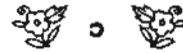
BURMESE CLASSIC .COM

ချစ်ခြင်းမာရ်

ပီစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

မမျှော်လင့်သော ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ အဖြစ်
အပျက်ကြီးတစ်ခုသည် ရွှေနွယ်ရိုး၏ မျက်စိရှေ့မှောက်တွင် နေ့
ခင်းကြီးကြောင်တောင် ဖြစ်ပွားသွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

နေ့ခင်းကြီးကြောင်တောင်ဖြစ်၍ သူမတို့ လမ်းသွယ်
ကလေးဟာ လူသူအသွားအလာ ရှင်းလင်းပြတ်လတ်နေခဲ့သည်။
နေ့လယ်နေ့ခင်းတွေမှာ ဒီလမ်းထဲက ခြံတွေဆီ တကူးတက
အလည်လာသော ကားမျိုးကလွဲ၍ တခြားကားတွေ အင်မတန်
ရှင်းတတ်လှသည်။ လူအလျှောက်နည်းသည်ကတော့ ဤရပ်ကွက်
ဤလမ်းထဲ ခြေလျင်လာတတ်သူ ရှားပါး၍ပင်။

စာပိုသမား မိတာဖတ်သမား စသဖြင့်သာ နေ့ခင်း
ဘက်၌ အသွားအလာ ရှိတတ်သည်။ နံနက်ခင်းမှာတော့ နွားနို့
စက်ဘီး၊ သတင်းစာစက်ဘီး၊ မုန့်သည်၊ အဝတ်လျှော်ဖို့လျှောက်
ဝင်လာတဲ့သူ၊ ဒီလမ်းထဲမှာနေပြီး ကိုယ့်အလုပ်ခွင်ကိုသွားဖို့ ထွက်
ခွာကြတဲ့ကားတွေ စသဖြင့် လူမပြတ်လှ။

ညနေခင်းကျပြန်တော့လည်း အလုပ်ခွင်သွားသူတွေ
ပြန်လာတတ်ကြတဲ့ ကားမျိုးစုံ အသီးသီး အဝင်အထွက် ရှိတတ်
ပါသည်။ ထိုညနေစောင်းတွေမှာ ခြံတွေထဲက ကလေးတွေ
စက်ဘီးထွက်စီးကြတာမျိုးလည်း ရှိတတ်၍ လူမပြတ်ပါ။ လူပြတ်
တာ ခုလိုနေ့လယ်ခင်း အချိန်သာ။

အချိန်က မွန်းလွဲတစ်နာရီလောက်ပဲ။
ရွှေရွယ်ရိုးရဲ့ သင်တန်းက ခါတိုင်းလို နောက်ဆုံး
အချိန် မရှိဘူး၊ ဒီကနေ့ စောလွတ်မယ်ဆို၍ ရွှေရွယ်ရိုးက မေမေ
ထံ ဖုန်းဆက်သည်။

“မေမေ ... သမီးဘာသာ ပြန်လာလိုက်တော့မယ်”
“သမီးရယ် ... ခါတိုင်းလို သုံးနာရီထိ သင်တန်းမှာပဲ
ဆက်စောင့်နေလို့ မရဘူးလား”

အိမ်မှာ ဒီရိုင်ဘာနှင့် ကားကမရှိ။ ရွှေရွယ်ရိုးကို
ကြိုရမည့်အချိန် မဟုတ်၍လည်း တခြားကိစ္စ သုံးထားပါသည်။

“ဟာ ... မေမေကလည်း အားလုံးပြန်ကုန်ပြီဥစ္စာ၊ သမီး
တစ်ယောက်တည်းကြီး ရပ်စောင့်နေရမှာပေါ့။ နှစ်နာရီ
လောက်တောင် ရပ်နေရမှာ၊ အဲဒါက ပိုဆိုးတယ်၊ လူလုံးဝ
မရှိတော့တာ မေမေရဲ့၊ ဆရာက သင်တန်းကို အပြီးမြှုတ်
လိုက်တာ၊ ဒီကဆရာတစ်ယောက်ရဲ့အမေအသုဘ သုံးနာရီ
ချမှာမို့ ပိုမဲ့ကားတွေတောင် ထွက်သွားကုန်ကြပြီ”

ဒီလိုကြီးတော့လည်း မေမေက တစ်ယောက်တည်း
ရပ်မနေစေချင်ပြန်ရာ ...

“သမီး ဘယ်လိုပြန်မလို့လဲ”
“မေမေက သမီးတစ်ယောက်တည်း ကားငှားစီးမှာ စိတ်ပူ
တယ် မဟုတ်လား၊ သမီး ကားငှားမစီးဘူးလေ မေမေ၊
ဘတ်စ်ကားစီး ပြန်ခဲ့မယ်”
“စီးတတ်လို့လား သမီးရယ်”
“စီးတတ်ပါတယ် မေမေရဲ့”
“ကားက သိပ်ကျပ်မယ် ထင်တယ်”
“ဒီလိုနေ့ခင်းတွေ ဘတ်စ်ကားက ချောင်တတ်ပါတယ်
မေမေရဲ့၊ မကျပ်ပါဘူး၊ မေမေ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့၊ သမီးဆင်း
ရမဲ့ကားဂိတ်ကလည်း လမ်းမထိပ်မှာပဲဟာ၊ အထဲကိုလမ်း
လျှောက်ဝင်ရမှာလည်း ကိုယ့်လမ်းထဲကိုယ် ဘာအန္တရာယ်မှ
မရှိဘူး၊ မေမေ စိတ်ချသိလား၊ ပြန်ခဲ့မယ်နော်”

နောက်ဆုံးတော့ မေမေဟာ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ် ရှိတဲ့၊ ခုထိ သူ စိတ်မချနိုင်သေးတဲ့ သမီးချောရဲ့ ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်လာချင်တဲ့ ဆန္ဒကို စိတ်ထင်ထင်နှင့်ပင် လိုက်ပျောခဲ့ပါ သည်။

အဲသလို တစ်ယောက်တည်း ပြန်ချလာခဲ့လို့လည်း ခုလို အဖြစ်အပျက်ကြီးကို ရွှေနှယ်ရိုး ကြုံလိုက်ရတာ။ လာကြိုတဲ့ ကားနဲ့ ပြန်နေကျအချိန် ပြန်ဖြစ်ရင် ဒီအဖြစ်အပျက်ကို သူမ သိလိုက်မှာတောင် မဟုတ်။

လမ်းမကြီးပေါ် ဘတ်စ်ကားဂိတ်မှာဆင်းပြီး သူမတို့ လမ်းသွယ်ထဲသို့ အတော်ကြီး လျှောက်ဝင်ရပါသေးသည်။ ရွှေနှယ်ရိုး တို့ခြံက ဟိုအတွင်းထဲဘက်ကျကျ။ လမ်းလည်း တစ်ဖြောင့်တည်း မဟုတ်ပဲ ကွေ့ကောက်သည်။ အတော်ကြာ လျှောက်ဝင်လာခဲ့ပြီး လမ်းတစ်ဝက်ကျော်လောက်ရောက်ကာမှ ဤအဖြစ်ကြီးကို ရုတ်တ ရက် ပြန်းခနဲ ရင်ဆိုင်လိုက်ရတာ။

ဤအချိန်မှာ ရွှေနှယ်ရိုးသည် သူ့ရှေ့ ပေလေးငါး ရာကျော်လောက် အကွာအဝေးမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် လမ်း လျှောက်သွားနေတာကို တွေ့ရှိပြီးပါပြီ။ ထိုမိန်းကလေးရဲ့ ဦးတည် ရာဟာ ရွှေနှယ်ရိုးနှင့် ဦးတည်ရာတစ်ဖက်တည်း။ ထို့ကြောင့် ရွှေနှယ်ရိုးကို ကျောခိုင်းထားလျက်သား ရှိသည်။

အဲဒီအခိုက်မှာ ရွှေနှယ်ရိုးရဲ့ နောက်ဘက်မှ ကား တစ်စင်းရဲ့ စက်သံပြင်းပြင်း တရကြမ်း မောင်းလာသံကို ကြား ရတာမို့ ရွှေနှယ်ရိုးသည် အလန့်တကြား ဘေးကပ်ရှောင်လိုက်ပါ သည်။ ခြစည်းရိုး ချုပ်တွေအစပ်ထိ နီးကပ်အောင် တိုးပြီးရှောင် လိုက်တဲ့ ရွှေနှယ်ရိုး နံဘေးမှ လင်ခရူဇာကားကြီးကြီး နက်ပြာ ရောင်တစ်စီးဟာ ဝူးခနဲ ဖြတ်သွားသည်။

ဒီလိုလမ်းသွယ်ကျည်းထဲ ဒီလောက်အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ မြေလိမ်မြေကောက် ဖြစ်မတတ် မောင်းသွားတဲ့ကားဟာ မောင်း သူပဲ အရက်မူးလာလို့လား၊ ကားပဲဘာရိတ်ပေါက်နေလို့လားမပြော နိုင်။ ထိုအရှိန်ပြင်း ကားကြီးဟာ ဟိုးရှေ့က မိန်းကလေးနား အရောက် မိန်းကလေးကို ဒုန်းခနဲမြည်အောင် နောက်မှ ဝင်တိုက် ချလိုက်လေသည်။

“ဟယ်”

ရွှေနှယ်ရိုးသည် အလန့်တကြား ကြက်သီးတဖြန်း ဖြန်းထ၊ပြီး နေရာမှာတင် တွေ့တွေ့တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်သွားမိ ကာ မြင်ကွင်းကို လူသေလို ငိုငိုကြည့်နေမိသည်။ ကားကြီးရဲ့ဒုန်း ခနဲ ဆောင့်တိုက်လိုက်တဲ့ အရှိန်ကြောင့် မိန်းကလေးဟာ လွင့်ခနဲ စင်ထွက်သွားကာ အနီးက ခြံတစ်ခြံတံခါးပေါက်ရှေ့ ထုတ်ထား ဘဲ အုတ်ခုံစွန်းနှင့် ကိုင်ရိုက်လိုက်သလို ပြေးဆောင့်သွားမိသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဟယ် ... ဟယ် ... တိုက်မိပြီ၊ လူတိုက်မိသွားပြီ၊ ရပ် ... ရပ်”

ရွှေနှယ်ရိုးသည် ပါးစပ်မှ ကယောင်ကတန်း ပလုံးပထွေး ရေရွတ်မိကာ တဆွေဆွေ ခုန်ရင်း လက်ပြရင်း ယောင်ယမ်း၍ ကားကို ရပ်ခိုင်းနေပါသည်။ ကားကတော့ တစ်ချိုးတည်း ကွေ့ကောက် မောင်းပြေးတော့ပြီ ။

“ဘုရားရေ ... ဒုက္ခပါပဲ”

ရွှေနှယ်ရိုးသည် ဒီအဖြစ်မျိုး ထစ်ခါမှ မမြင်ဖူး မကြုံဖူး၍ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန် အေးစက်ချောက်ချားကာ လည်ချောင်းထဲ အလုံးကြီးတစ်လုံး ဆိုသလို နင်၍နာလာသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပဲ လူပြတ်တဲ့ ဒီလမ်းထဲမှာ ကားတိုက်မိတဲ့လူနာကို သူသာ ပြေးထူကူရမည်ဆိုတာ သတိရလျက် သုတ်ခြေတင်၍ ပြေးလေသည်။

အနားကပ်မိလျှင် မြင်ကွင်းသည် ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။ မိန်းကလေးရဲ့ နဖူးနားထင်တို့မှာ သွေးစဖြိုင်ဖြိုင်သည် တစ်မျက်နှာလုံးကို အသွယ်သွယ်ဖွာပြီး စီးကျနေသည်။ သူမသည် တဆတ်ဆတ် တုန်လှုပ်နေကာ သတိတော့ ရနေပေသည်။

“ဘာ ...ဘာဖြစ်သွားလဲဟင်၊ သ ... သတိရသလားဟင်၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ လာကြပါဦး”

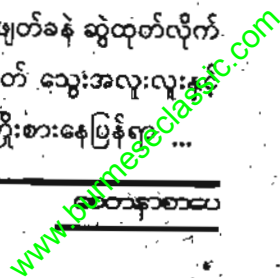
ရွှေနှယ်ရိုးရဲ့ “လာကြပါဦး” အသံလေးသည် ဆိုတို့တို့ ဝင်တင်တင်နှင့် အကျယ်ကြီးလည်း မဟုတ်။ ခြံထဲတွေ ဆီကဆိုရင် ကြားပင်မကြားနိုင်။ ရွှေနှယ်ရိုးတို့ခြံနှင့်က နှစ်ခြံလောက်သာ ခြားတော့ကာ သုံးခြံမြောက်ဆို ရောက်ပြီ။

ကိုယ့်အိမ်ပဲ အရင်ပြေးကာ လူခေါ်ရမလား၊ ထားခဲ့လို့ ဖြစ်ပါ့မလားနှင့် ပျာယာခတ် ထူပူကာ ရွှေနှယ်ရိုးမှာ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမယ် သတိမဝင်။ ကြောက်လွန်းအားကြီးကာ ငိုချင်တာလည်း ပြောမနေနှင့်။ မိန်းကလေးကိုသာ မတိုရဲ့မကိုင်ရဲ့ ကြားက ခြေဖျားလေးကိုင်လိုက်၊ တံတောင်ဆစ်လေးကိုင်လိုက် လုပ်ရင်း ...

“အစ်မ ... ခဏ ... နေ ... နေဦးနော်၊ ဆေးရုံပို့ပေးမယ်နော်၊ ဒီနား ဘယ်သူမှလဲ မရှိဘူး၊ ဒုက္ခပါပဲ”

“စာ ... စာ ...”

မိန်းကလေးသည် ပါးစပ်က မြည်တမ်းရင်း သူ့ဂျင်းဂျက်ကုတ်လေး ဘယ်အိတ်ထဲကလဲ မထီ၊ ပျတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်ရာ လက်ထဲ၌ စာအိတ်ပန်းရောင်နုတစ်အိတ် သွေးအလူးလူးနုနုပါလာပါသည်။ ပြီးလျှင် လူးလဲထ၊ဖို့ ကြိုးစားနေပြန်ရာ ...

“အစ်မ ... မထနဲ့ ... မထနဲ့ ... လှဲနေဦး၊ အစ်မမှာသွေး
တွေထွက်နေတယ်”

“စာ ... ပေး ... ပေး ...”

“ဘယ်သူ့ကို ပေးရမှာလဲ အစ်မ၊ ဘယ်သူ့ဆီ လာတာလဲ
ဟင်”

မိန်းကလေးက သူ့လဲနေရာနှင့် ရှေ့တည့်တည့်ခြံကို
လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ခြံတံခါး အပြာ ...”

“ဪ ... ဒီကိုလာတာလား၊ ဒီကလူတွေ ခေါ်ပေးရမလား
ဟင်”

“ခြံနံပါတ် ... ဆယ့်ငါး”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... ဒီခြံပဲ”

ရွှေနှယ်ရိုးက ခြံနံပါတ်(၁၅) တပ်ထားသည့် သံပန်း
တံခါးအပြာရောင်အသစ်နဲ့ ခြံကို သုတ်ခနဲ ထ၊ပြေးပါသည်။
ခြံတံခါးအုတ်တိုင်က ဘဲလ်ကိုလည်း တကြော်ကြော်တီး၊ ခြံတံခါး
မြောက်လက်ကိုလည်း မီသလောက် လက်ထိုးဆွဲလှုပ်နှင့် အသံ
မြည်စေသည်။ ခဏအတွင်း ကောင်မလေးတစ်ယောက် မရဲ့မရဲ့
ထွက်လာသည်။

တွေ့လိုက်သည်နှင့် ရွှေနှယ်ရိုး စိတ်ပျက်သွားရသည်
မှာ ကောင်မလေးဟာ အိမ်ဖောက်ကလေးမုန်း သိသာလှသည့် သွင်
ပြင်မို့ပင်။

“အိမ်ရှင်တွေ မရှိကြဘူးလား”

“မရှိဘူးရှင်၊ အပြင်သွားကြတယ်၊ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့
လဲ”

“ဘယ်သူ့လဲတော့ မသိဘူး၊ ဒီကိုလာတဲ့ ဧည့်သည်ထင်
တယ်၊ ကားတိုက်မိလို့”

ကောင်မလေးသည် ခြံတံခါးနား ပြေးကပ်လာကာ
အပြင်ကို ကြည့်လိုက်ပြီးမှ မြေပေါ်လဲနေသော သွေးသံတရဲရဲ
မြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရ၍ အကြီးအကျယ် ကြောက်သွားပုံပေါ်
သည်။ နောက်ကို လေးငါးလှမ်း ပြန်ဆုတ်ပြေးကာ ...

“ဘယ်သူမှ မရှိဘူး အစ်မ၊ လူကြီးတွေ မရှိဘူး”

“လဲနေတဲ့ အစ်မကြီးကို မမြင်ဖူးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူးရှင်”

“ဒုက္ခပဲ”

“ဘာ ... ဘာဖြစ်တာလဲဟင် အစ်မ”

“တခြားကားတစ်စီး တိုက်သွားတာ၊ သူက ဒီခြံကိုညွှန်
ပြနေလို့ ဒီကိုလာတာလားလို့”

“ကျွန်မ မသိဘူးရှင်”

ကောင်မလေးမျက်နှာမှာ စပ်တောင်မစပ်စုရဲ့အောင် အောင်ထိတ်လန့် ဖြူဖတ်နေ၍ ရွှေနှယ်ရိုးမှာ ဘာမှအားကိုးရနိုင် စရာ မရှိတာ သိရသည်။ အိမ်ဖော်လေးမို့ ခြံပြင်ထွက်၍လည်း ထူနေသည် မထင်။ သော့တောင်မှ ရှိချင်မှ ရှိမှာ။ ရွှေနှယ်ရိုးက လဲနေတဲ့ လူနာဆီ ပြန်ပြေးလာပြန်သည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင် မိန်းကလေးသည် ရွှေနှယ်ရိုး ထထွက်သွားမှာ စိုးပုံနှင့် ရွှေနှယ်ရိုးရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို ဖမ်းဆွဲ ဆုပ်ထားလိုက်ကာ ...

“စာ ... ပေးပေးပါ၊ စာ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကို ... ပေးပေးမယ် အစ်မ၊ စိတ်ချ၊ ဘယ် သူ့ကို ပေးရမှာလဲဟင်”

ပါးစပ်အဟာတွင် သူ့ပါးစပ်မှ သွေးများဗွပ်ခနဲ အန်ကျလာသည်။ ရွှေနှယ်ရိုးသည် ကိုယ့်လက်ထဲ ဆွဲထည့်နေသော စာကို ဆွဲယူပြီး သူမရဲ့ ဘေးလွယ်ကိုင်းရှည်တပ် ဖိန့်စီလွယ်အိတ် ထဲ ထိုးထည့်လိုက်ရင်း ...

“အစ်မ ... စကားမပြောနဲ့တော့၊ သွေးတွေအန်နေတယ်၊ ကျွန်မ ကားသွားရှာ ခေါ်ဦးမယ် အစ်မ”

မိန်းကလေးက ရွှေနှယ်ရိုးလက်ကို မလွှတ်ပါ။

“ခြံ ... ခြံနံပါတ် ဆယ်ငါး”

ထိုတံခါးပြာနှင့် ခြံကိုသာ လက်ညှိုးထိုးနေ၍ ... “အဲဒီက ဘယ်သူ့ကို တွေ့ချင်တာလဲ အစ်မ၊ စာကို ဘယ်သူ့ပေးပေးရမှာလဲ”

“ရွှေ ... ရွှေ ...”

လေဆက်ပြတ်၍ ဆက်ပြောမရပဲ ချောင်းဆိုးသလို ကြိုထိုးသလို တအွတ်အွတ် ဖြစ်လာစိုက် ကားတစ်စီးလာသံကြား ၍ ရွှေနှယ်ရိုး ငဲ့ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကားက ရွှေနှယ်ရိုးတို့အိမ် ကကား၊ အိမ်ကိုပြန်လာတာ ဖြစ်မည်။ အိမ်ရှောက်ပြီးမှ ခါတိုင်း ဆိုရင် မေမေက ရွှေနှယ်ရိုးထံ အကြိုလွှတ်မှာ ဖြစ်သည်။

“ဦးလေးထူး”

ရွှေနှယ်ရိုး အားရဝမ်းသာ ကြီးအော်လိုက်သည်။ ဦးလေးထူးကလည်း ကားတံခါးဖွင့်ကာ အပြေးဆင်းလာရင်း ...

“ဟင် ... သမီး၊ ဘာဖြစ်တာလဲ ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကားတစ်စင်း တိုက်ပြေးတာ ဦးလေးထူး၊ ဒုက္ခပဲ ... သွေးတွေ အန်နေတယ်၊ သေတော့မလား မသိဘူး၊ ဆေးရုံ ... ဆေးရုံပို့ရအောင်”

“ဟာ ... ဒုက္ခပါပဲ၊ သွေးတွေ မနည်းပါလား၊ ပြဿနာ ပဲ”

ထိုအချိန်တွင် တစ်ယောက်တည်း ဘတ်စ်ကားနှင့် ပြန်လာမည့် သမီးဖြစ်သူ လျှောက်ဝင်လာမည့်လမ်းကို ထွက်ဖျော် ပုံရသော ရွှေနှယ်ရိုးရဲ့ မေမေ ဒေါ်အင်ကြင်းက ရွှေနှယ်ရိုးတို့ ခြံဝ မှ ထွက်ပေါ်လာကာ အထိတ်တလန့် အပြေးရောက်လာပြန်သည်။

“ဟယ် ... ဦးထူး၊ ကားတိုက်မိသလား”

“ဦးလေးထူး မဟုတ်ပါဘူး၊ တခြားကား တိုက်သွားပြီး မောင်းပြေးတာ မေမေ၊ သမီးရှေ့မှာပဲ၊ ဦးလေးထူးက ခုမှ ရောက်လာတာ”

“ဟဲ့ ... ဘယ်နှယ် လုပ်ကြမလဲ၊ ဆေးရုံပို့မှပေါ့”

“အကြော ဆွဲနေသလိုပဲ အစ်မ၊ ကျွန်တော် ကြောက်တယ်”

“အို ... ဦးလေးထူးကလည်း အရေးထဲနော်၊ ကံပါ ... ကားပေါ်တင်ရအောင်”

“တစ်ကိုယ်လုံး သွေးနဲ့ရွဲနေတာ၊ ကူရှင်တွေပေါ် ခင်းစရာ တစ်ခုခု ပြေးယူလိုက်ဦးမယ် အစ်မရယ်”

ဦးလေးထူး လှစ်ခနဲ အပြေးတွင် ...

“ဦးထူး ... ကျွန်မ ပိုက်ဆံအိတ်ပါ လိုရမယ်ရ ယူခဲ့၊ ဒေါ်မြင့်ကို ယူခိုင်း”

“ဟုတ်”

မေမေက ရွှေနှယ်ရိုးကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ကာ ...

“သမီးကော ဘာဖြစ်သေးလဲဟင်”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး မေမေ၊ တိုက်မိတာ သမီးနဲ့အဝေးကြီး၊ သမီး ဒီကို ပြေးလာတာ၊ လက်ကသွေးတွေက ဒီအစ်မ ကြီး သမီးလက်ကိုကိုင်လို့ ပေနေတာ”

“ဘုရား ... ဘုရား ... ငယ်ငယ်ချောချောကလေး၊ သတိ လည်း မရဘူးထင်တယ်”

“သတိရသေးတယ် မေမေရဲ့၊ အစ်မ ... အစ်မ ... စိတ် တင်းထားနော်၊ ခုပဲ ဆေးရုံပို့မယ်”

“ရွှေ ... ရွှေ”

“ဟဲ့ ... ရွှေ ဆိုပါလား၊ သမီးနာမည် ခေါ်တာလား”

“အို ... သမီးနာမည် သူဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ မေမေက လည်း”

ရွှေနှယ်ရိုးသည် ခြံနံပါတ်ဆယ့်ငါးဆီ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။ တံခါးနောက်မှ ဟိုကောင်မလေး ခုတ်ချောင်းကြည့်ကာ တုန်လှုပ်နေဆဲ။ ဒီခြံဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်လ ယောက်ကမှ ပြောင်းလာတဲ့ လူသစ်တွေဖြစ်၍ ရွှေနှယ်ရိုးတို့နှင့် ခင်မင်ခြင်း မရှိသေးပေ။ ထိုစဉ် ရွှေနှယ်ရိုး မျက်လုံးများက ခြံ ထဲခါးအုတ်တိုင်မှ ကြေးပြားဆိုင်းဘုတ်ကို ခုမှသွားမြင်သည်။

“ရွှေမိသားစုခြံ” တဲ့။ ရွှေ ... ရွှေ ... ဆိုတာ။

အံ့ ဗ် အံ့

ရွှေနှယ်ရိုးသည် တစ်ကိုယ်လုံးကို ရေခွေးစပ်၍ အကြာကြီး စိမ်းချိုးသည်။ ကြွေကန်ထဲ ရေချိုးရာတွင်ထည့်သည့် ပုလဲလုံးမွှေးမွှေးတွေ ဖောက်ထည့်သည်။ ဆံပင်ကိုလည်း နှစ်ထပ် သုံးထပ် လျှော်သည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံး အနွမ်းနယ်ပြေကာ မွှေး ကြိုင်လန်းဆန်းသွားမှ ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာပါသည်။

ဆံပင်ကို ဒရိုင်ယာမှုတ်ရင်း ငေးတိငေးငိုင်းနှင့် စိတ်နဲ့လူ မကပ်။

“သမီး”

အခန်းတံခါးပွင့်ကာ တံခါးဝမှာ အန်တီကြီး ပေါ် လာပါသည်။

“ထမင်းစားကြစို့”

“သမီး ထမင်းမစားချင်ဘူး အန်တီကြီး၊ ပြည့်ပြည့်နှင့် နင်ကြီး ဖြစ်နေတယ်၊ အန်ချင်သလိုကြီးလည်း ဖြစ်နေ တယ်”

“အင်း ... ဒုက္ခပဲ၊ ညည်းအမေလည်း ဒီအတိုင်းဖြစ်နေတယ်၊ ဘာမှမစားချင်ဘူးတဲ့၊ တစ်ခုခုတော့ စားမှပေါ့၊ ညည်းအမေ

ကိုတော့ ယမ်းယမ်းအထုပ် ဖောက်ပြုတ်ပေးထားတယ်၊ အဲဒါ စားမယ်တဲ့”

“ဒါဖြင့် သမီးကိုလည်း အဲဒါပဲ ဖောက်ပြုတ်ပေးပါလို့ ဒေါ်မြိုင်ကို ပြောပေးပါနော် အန်တီကြီး၊ ချစ်ချစ်စိပ်စပ် နော်၊ ကြက်ဥလည်း မထည့်နဲ့နော်”

“အေး ... အေး ... ဒီလာပို့ရမှာလား”

“ဟုတ်”

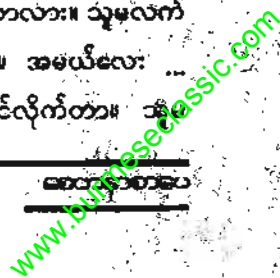
“အေး ... အေး”

အန်တီကြီးက တံခါးစေ့ကာ ပြန်ထွက်သွားပါ သည်။

ရွှေနှယ်ရိုးသည် သူမ လက်ချောင်းကလေးများကို အိမ်ကြည့် မှောက်ကြည့် လှန်ကြည့် လုပ်နေမိသည်။ ကားပေါ်မှာ ဆိုက်ဘီယာဆုတ်ရာ ဆုပ်ဆွဲပြီး ဟိုအစ်မကြီး ပြန်မလွှတ်တော့၍ ညည်းဖြေထုတ်ရတဲ့ လက်ချောင်းတွေ၊ ရင်ထဲ တဒိတ်ဒိတ်တုန်ကာ ချင်လာပါသည်။

အင်း ... ဦးလေးထူး ပြောသလို ကားပေါ်ကတည်း

သေတာလား၊ ဆေးရုံကြီးရောက်မှပဲ သေတာလား။ သူမလက် ဆုပ်ကိုင်ထားရင်းများ သေသွားသလား။ အမယ်လေး ... ညည်းချောင်းဝမှာ ဆိုအောင်ကား ပို့ အန်ချင်လိုက်တာ။ အိမ်

မျက်စိရှေ့ သူမလက်ထဲ ခုလို လူတစ်ခါမှ မသေဖူးသေးဘူး ချောက်ချားတုန်လှုပ်သည်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ခြေကုန်လက်ပန်းက ဖွဲ့ ဖျားချင်သလိုပင် ဖြစ်နေသည်။

အိမ်နေရင်း စပန်းဂါဝန်တို့ကို စိတ်မပါလက်မဝ လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ကာ ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိ ဖြစ်နေပါသည့် နေ့လယ်တစ်နာရီခွဲလောက်ကစပြီး ခုချိန်ထိ စိတ်ပင်ပန်း လှုပ် ပန်းရသည်မှာ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မကြုံစဖူးမို့ ခုထိအပင်ပန်း မပြေ။

ဆေးရုံတွင် စစ်ဆေးကြတဲ့အခါ လူနာဟာ သေဆုံး နေပြီတဲ့။ ဘာမှမတော်စပ်ပဲ ခုမှကြုံရတာ ဆုံရတာ ဖြစ်သည့်တိုင်း ရွှေ့နွယ်ရိုး စိတ်နှလုံးချောက်ချားတုန်လှုပ်၍ ငိုမိခဲ့ပါသေးသည်။ ထို့နောက်တော့ ရဲမှုရဲခင်းဖြစ်၍ စစ်ဆေးစရာတွေ စစ်ဆေး စောင့်ရသည်။ လူမှုရေးအသိစိတ်အပြည့်နှင့် လိုက်ပိုခဲ့ကြသူတွေဖြစ် သော်လည်း မျက်မြင်သက်သေက ရွှေ့နွယ်ရိုး တစ်ယောက်သာဖြစ် ၍ ရွှေ့နွယ်ရိုး ပြန်ခွင့်မရ။

အစစ်ဆေးခံရမည် ဆိုတဲ့အခါ ဖေဖေကိုပါ ဖုန်း ဆက်ခေါ်ရသည်။ တကယ်တမ်းတော့ သူမကို မြင်လိုက်သလောက် သာမေးမြန်းတာပါ။ သို့ပေမဲ့ အကြာကြီးထိုစီစောင့်နေရ၍ နှလုံး မလန်းဆန်းနိုင်ပဲ ရှိခဲ့ရသည်။ ဖေဖေက

ခေတနာစာပေ

“သူတို့မေးသလောက်ပဲ ဖြေနှော်၊ သမီးထင်တာတွေ မြင် တာတွေ ယူဆတာတွေ၊ အပိုတွေ လျှောက်မပြောနဲ့၊ မေး တာကို သိရင်သိတယ်၊ မသိရင် မသိဘူး၊ မြင်သလောက် မှာ တိကျတာကိုပြော၊ စိတ်ထင်မှန်းဆတာတွေပါရင် အမှုလိုက်ရတာလည်း လမ်းကွေ့ကောက်မယ်၊ မဟုတ်တဲ့ သူလည်း သွားအထင်ခံရနိုင်တယ်”

ဤသို့မှာထား၍ ရွှေ့နွယ်ရိုးသည် အပိုတစ်လုံးမှ မပြော။ မေးသမျှကိုသာ မှန်မှန်စဉ်းစားဖြေသည်။ ကားအရောင်၊ ခေတ်လစ်နက်ပြာ။ ကားအမျိုးအစား လင်ခရူဇာ။ ကားနံပါတ် ၈၂၂-၂-၂၂။

ကားနံပါတ်ကို သူတို့က သေချာသလား အထပ် ထပ် စစ်မေးကြပါသည်။

“သေချာပါတယ်၊ ကားက သမီးဘေးက ကပ်ဖြတ်သွား တော့ ရှောင်ရင်းကပဲ နံပါတ်ကို ကြည့်မိတာပါ၊ သမီးလည်း မရှောင့်မိရင် တိုက်မိနိုင်ပါတယ်၊ ‘ဂက’ဆိုတာလည်း အသေအချာ တွေ့လိုက်တာပါ၊ ဂဏန်းလေးလုံးမှာ ရှေ့ ဆုံးအလုံးက ‘၂’ ဖြစ်တာလည်း သေချာပါတယ်”

“သမီး မသေချာပဲ မုန်းပြောတာဖြစ်ရင် ဂက/၂-၂-၂၂ စတဲ့ လင်ခရူဇာကားပိုင်ရှင်တွေ ဒုက္ခရောက်နိုင်တာရှိပါ”

ဒီကားအမျိုးအစားတွေက စီးရေလည်း သိပ်များလှတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုတော့ အရောင်နဲ့တကွ၊ ကားနံပါတ် စီးဆက် ထိသိလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ လိုက်ရတအားလွယ်လွယ်ပဲ သွားပါပြီ၊ ကားမှာ တခြားထူးခြားတာ ဘာပါသေးလဲ”

“နောက်မှာ မီးခိုးရောင်သားရေအိတ်ကြီးနဲ့ ကားဘီးကြီး ထည့်ထားပြီး ဖိုးဝိုးလဲဒရိုက်ခံဆိုတာ ရေးထားတာလည်း ပါပါတယ်”

“သမီးက အတော်စုံစုံလင်လင် မှတ်မိတာပဲ”

“သမီးက ဘေးက ဖြတ်သွားပြီးတော့လည်း ကားကြီးကို တောက်လျှောက် လိုက်ကြည့်နေတာ”

“ကားထဲမှာ လူဘယ်နှယောက် ပါသလဲ”

“အဲဒါတော့ မသိလိုက်ပါဘူးရှင်၊ သမီး သေချာမတွေ့ရဘူး”

“ကားမှန်တွေ အနက်မို့လို့လား”

“အနက် ဟုတ်မဟုတ်လည်း မသေချာလိုက်ပါဘူး ဦး ဟုတ်ရင်လည်း ဟုတ်မယ်၊ သမီးအထဲကို သေချာထွင်းဖောက် မမြင်လိုက်နိုင်ဘူးဆိုတော့”

“လုံးဝမရပဲပဲ ဆက်တိုက်မောင်းပြေးတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တိုက်လိုက်ပုံကကော”

“သူက ဟွန်းမတီးပေမဲ့ ကားစက်သံကြီးကို ဒီအစ်မကြီး ကြားမယ်ဆိုရင် ကြားနိုင်ပါတယ်၊ မရှောင်နိုင်လိုက်တာ ထင်တယ်၊ ကားရှေ့ဘက်နဲ့ တိုက်မိတဲ့အသံ ဒုန်းခနဲမြည် ပြီး အဲဒီအစ်မကြီး လွင့်စင်ထွက်သွားပါတယ်၊ အဲဒီနားထာ ခြံတစ်ခြံရဲ့ အုတ်ခဲနဲ့ ကိုင်ရိုက်လိုက်သလို ဆောင့်ပြီးမြေကြီးပေါ် ပြုတ်ကျသွားတာပါ”

“သမီးတို့ ခေါ်လာတော့ မသေသေးတာ သေချာတယ်နော်”

“မသေသေးပါဘူး၊ ကားပေါ်မှာ သမီးလက်ကို အတင်း ညှစ်ကိုင်ထားလို့ ဆေးရုံရောက်မှ လက်တောင်ဖြေထုတ် ရတာပါ”

“ကဲ ... ရပါပြီ၊ သမီးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ သမီးလည်း ပင်ပန်းနေပြီ၊ သမီးပေးသလောက် အချက် အလက်နဲ့က နာရီပိုင်းအတွင်း တရားခံကားကို ဦးတို့ရှာ တွေ့မှာပါ”

အဲဒီအချိန်မှာ ထိုအစ်မကြီးအိမ်က မိသားစုတွေ ရောက်လာပြီး ဝက်ဝက်ကွဲ ကြွက်ကြွက်နဲ့ အော်ဟစ်ငိုကြွေးနေကြပါပြီ။ အစ်မကြီးရဲ့အိတ်ထဲက မှတ်ပုံတင်ကြောင့် သူ့အိမ်ကို အကြောင်းကြားနိုင်ခဲ့သည်။

အစ်မကြီးရဲ့ နာမည်က “ဖြူလဲ့လဲ့ကြည်” တဲ့။

“သမီးရေ ... ဖြူလဲ့ရဲ့” နှင့် မိခင်ဖြစ်သူကြီးမှာ တက်ချက်မလို ဖြစ်ရှာသည်။ ဘွဲ့ရပြီးစလေးတဲ့။ မိသားစုအခြေ အနေကလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံတွေထဲကပင်။

“ကိုယ်နဲ့ ဘာအဆက်အစပ်မှ မရှိ၊ လူသိလည်း မရှိတဲ့ အဲဒီလမ်းထဲ ညည်း ဘာလုပ်ဖို့ ရော့သွားတာလဲ ဖြူလဲ့ရဲ့၊ သေဖို့သက်သက် အဲဒီကို ရောက်သွားတာလားဟဲ့”

သူ့အမေ ငိုသံကို ပြန်ကြားယောင်ကာ ရွှေနှယ်ရိုးသည် ထိတ်ခနဲ ...

“ဟယ် ... စာ ... စာ”

ရဲအရာရှိ စစ်မေးသလောက်ထဲလည်း မပါဝင်၍ ဒီအကြောင်း မဖြေရ။ ဆေးရုံရောက်ကာ ဒီအစ်မကြီး ဆုံးပြီဆိုတာ သိကတည်းက ရွှေနှယ်ရိုးလည်း ပဲ ဦးနှောက်တွေထူပူကာ တောက်လျှောက် မေ့လျော့နေခဲ့ပါသည်။

“စာ ... စာ ... စာ”

ရွှေနှယ်ရိုးသည် စာကြည့်စားပွဲပေါ် ပစ်တင်ထားသည့် သူမရဲ့ ကိုင်းရှည်ရှည် ဘေးလွယ်ဖဲနီစီအိတ် မီးခိုးရောင်က လေးဆီ ဝုန်းခနဲပြေးကာ ကမန်းကတန်း မွှေနှောက်ရှာလိုက်သည်။ လက်ထဲပါလာသည့် စာအိတ်မှ သွေးစက်သွေးကွက်များကြောင့်

စာအိတ်ထောင့်လေးကိုသာ လက်ညှိုးလက်မနှင့် ညှပ်ကိုင်ရင် ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေမိပါသည်။

ဒီစာအိတ်ကို သူမ ဘာလုပ်ရပါ့မလဲ။ ဘယ်သူ့ကို ပေးရမှာလဲ။ စာအိတ်ပေါ်မှာ ဘာမှရေးမထားပဲ ဟိုအစ်မကြီး နှုတ်က “ရွှေ ... ရွှေ” လို့သာ ရေရွတ်သွားခဲ့သည်။ အဲဒီအိမ်ရဲ့ နာမည်ကလည်း “ရွှေမိသားစုခြံ” ဆိုတော့ အဲဒီကလူတစ်ယောက်ယောက် တော့ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အဲဒီခြံကိုသွားပြီး အူကြောင်ကြောင်နှင့် ဘယ်သူ့ အတွက်မှန်းမသိတဲ့ စာတစ်စောင်ကို ဘယ်လိုပြောပေးရမှာလဲ။ စာထဲမှာ ပါတာတွေသည် (ဖြူလဲ့လဲ့ကြည် သေဆုံးသွားပြီမို့) အရေးပါလေသလား မပါတော့လေသလား မသိ။ ကိုယ်သွားပေးမှ ကိုယ်က ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် လာလုပ်ရာ ကျနေနိုင်သေးသည်။

“ဖောက်ဖတ်ကြည့်လိုက်မယ်”

ရွှေနှယ်ရိုးသည် နှုတ်က တိုးတိုးကလေး ထွက်အောင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆန္ဒပြုလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက်တော့ ဆုံးဖြတ်ချက် မပြောင်းခင် စာအိတ်ရဲ့ ဘေးစွန်းကို အသာကလေး ထိုးကော်ကာ ဖောက်ခွာလိုက်ပြီး အထဲက စာရွက်ကလေးကို ထုတ်ဖြန့်လိုက်သည်။

“ကိုကို ...

ဖြူလဲ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ ဖြူလဲ့ကို ရှောင်ပုန်းနေရတာလဲ
ကိုကိုရယ်။ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ သစ္စာရှိရှိ ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့
ဖြူလဲ့ပါ။ ဖြူလဲ့ဘဝမှာ ကိုကိုမရှိရင် ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိပါဘူး။ ကိုကို
တစ်နေ့ပေါ်လာနိုး ဆက်သွယ်လာနိုးနဲ့ စောင့်ခဲ့ဖူးတဲ့ ရက်ပေါင်း
မရေတွက်နိုင်တော့ပါဘူး။ ကိုကို နေရက်တယ်နော်။ ဖြူလဲ့လေ ...
ကိုကို ဆက်သွယ်လာမဲ့နေ့ကိုပဲ စောင့်နေတော့မလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ အခု
တော့ နေစိမ့်လွန်းတဲ့ ကိုကိုကို မဆက်သွယ်ရင် မဖြစ်နိုင်တဲ့ အခြေ
အနေ ရောက်လာပြီမို့ အရဲစွန့် ဆက်သွယ်လိုက်ရတာပါ။

ကိုကိုရေ ... ဖြူလဲ့မှာ ကိုကိုရဲ့ ရင်သွေးလေးကို လွယ်ထား
ရပါပြီ”

“ဟယ်”

ရွှေနှယ်ရိုးသည် ရင်ကိုဖိကာ ရင်ထဲက စူးခနဲ
အောင့်နာသွားရပါသည်။ ဘုရား ... ဘုရား ...။ ရင်ကွဲစရာ
ကောင်းလိုက်တာ။ သေဆုံးသွားတဲ့ ထိုအစ်မကြီးရဲ့ ဝမ်းကြာတိုက်
ထဲမှာ ကလေးလေးတစ်ယောက်ပါ ပါသွားသတဲ့။ ဖြစ်မှဖြစ်ရ
လေ။ အဖြစ်ဆိုးလိုက်လေ မဖြူလဲ့လဲ့ကြည့်ရယ်။

“... .. သံသယ ရှိစရာ ဖြစ်လာလို့ ဖြူလဲ့ ဆရာဝန်မ
ကြီးတစ်ဦးနဲ့ အသေအချာ စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီးပါပြီ ကိုကို၊ ဖြူလဲ့ရဲ့
ဝမ်းထဲမှာ ကိုကိုရဲ့ ရင်သွေးလေးကို လွယ်ပိုးထားရတာ သုံးလတောင်
ရှိခဲ့ပါပြီ။ ဖြူလဲ့တို့ လက်ထပ်ကြပါစို့နော် ကိုကို။ ဘယ်လိုအခက်အခဲ
အတားအဆီးပဲရှိရှိ၊ ဖြူလဲ့ ကိုကိုနဲ့ လက်တွဲပြီး ဖြေရှင်းကျော်ဖြတ်
ရဲပါတယ်။

ဖြူလဲ့ အနားမှာ ကိုကိုရှိရင် တော်ပါပြီ။ ကိုကိုရယ် ဖြူလဲ့ရယ်
ရင်သွေးကလေးရယ် မိသားစုဘဝလေးတစ်ခု တူထောင်နိုင်တယ်
ဆိုရင် ဖြူလဲ့ဘဝ မျှော်လင့်ချက်အားလုံး ပြီးပြည့်စုံပါပြီ။ ဖြူလဲ့ကို
ညှာတာပါ ကိုကိုရယ်။ ဖြူလဲ့ ကိုကိုရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ယုံကြည်
အားကိုးပြီး မျှော်နေပါရစေ။

ကိုကိုကို သိပ်ချစ်တဲ့

ဖြူလဲ့”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ မဖြူလဲ့ရယ်”

ရွှေနှယ်ရိုးသည် စာလေးကို ပြန်ခေါက်ကာ စာအိတ်
ထဲ တုန်တုန်ယင်ယင် ပြန်ထည့်ရင်း ရင်ထဲလိုက်၍ လိုက်၍ ဖိုလာ
သည်။ မဖြူလဲ့ရဲ့ သွေးအလူးလူး အသွင်သဏ္ဍာန်ဟာ သူမမျက်စိ
ထဲ တရစ်ဝဲစဲ ပြန်ပေါ်လာသည်။ သနားစရာကောင်းလိုက်တာ။

ဒီလိုစာမျိုး ခေယယ ရေးနေရသည် ဆိုကတည်းက အဲဒီ ကိုကို ဆိုတဲ့လူဟာ မဖြူလဲ့ကို မဆက်မသွယ် ပစ်ထားတာ ကြာခဲ့ပြီမို့သာပေါ့။ အတော်ရက်စက်တဲ့ သူပါပဲ။ မိန်းမပျိုလေး တစ်ယောက်ကို ဒီအခြေအနေရောက်အောင် ရင်းနှီးပြီးမှများ အဆက်အသွယ်ဖြတ် ရှောင်ပုန်းနေရက်သတဲ့။

ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲ။ ရှင်းနေတာပါပဲ။ လူယုတ် ဘာတစ်ယောက်မို့သာပေါ့။ မေတ္တာစစ်နဲ့ ခိုင်ခိုင်မာမာ ချစ်တဲ့သူ ဆိုရင် ဒီအခြေအနေရှိပြီးမှ ရှောင်နေမှာလည်း မဟုတ်။ ပုန်းနေ မှာလည်း မဟုတ်။ စာတစ်စာနဲ့ ပေတစ်ပွဲ လာပေးနေရလောက် အောင်ထိလည်း အဆက်အသွယ် ဖြတ်ထားမှာ မဟုတ်။

ဤလိုလူယုတ်မာမျိုးဟာ နဂိုက မလိုချင်လို့ ရှောင် နေပါသည်ဆိုမှ သိရတော့ကော တာဝန်ယူမှာပါတဲ့လား။ ခုပုံဖြင့် မဖြူလဲ့ တစ်ယောက် ကားတိုက်ခံရပြီး သေဆုံးသွားရတာပဲ ခပ် ကံကောင်းကောင်းလို့ ဆိုရမည် ထင်ပါသည်။ သေလွန်သွားပြီ ဆိုတော့ အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိတော့ ဘူးပေါ့။ အားလုံးပြီးဆုံးသွားတာပေါ့။

စာကိုဖတ်ပြီးမှ ဒီစာဟာ ရွှေမိသားစုခြံကို ဘယ်လိုမှ သွားပေးလို့ မကောင်းတဲ့စာရယ်လို့ ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုံးဖြတ်ချက် ပြုနိုင်သည်။ စာအိတ်မှာလည်း နာမည်ပါတာမဟုတ်။ စာတဲမှာ

လည်း “ကိုကို” ဆိုတဲ့ ဝေဘူယျအခေါ်အဝေါ်သာ ပါတာ။ ဘာမှ သေချာရေရာတဲ့ အထောက်အထား မရှိပဲ “ဒီစာဟာ ရှင်တို့ခြံက တစ်ယောက်ယောက်ကို ပေးသွားတဲ့စာ” ရယ်လို့ သွားပေးလိုက်ရင် အော်ဟစ်ရန်လုပ်ခံရရင်ခံရ၊ လှောင်ပြောင်ခံရရင်ခံရ၊ သူတို့ကိုအသ ရေဖျက် စော်ကားစွမ်းစွဲပါတယ်လို့ပင် ပြန်တရားစွဲမခံရ ကံကောင်း။

နဂိုက ရှောင်ပါတယ် ဆိုသူဟာ ခုလို ဘာမှခြေခြေ မြစ်မြစ် ခိုင်လုံမှုမရှိတဲ့စာကို ငြင်းကွယ်မှာ အမှန်။ “ခြံတံခါးအပြာ” “ခြံနံပါတ် ဆယ့်ငါး” “ရွှေ ... ရွှေ” ဆိုတဲ့ ရေရွတ်သံတွေကို လည်း ရွှေနှယ်ရိုး တစ်ယောက်သာ ကြားလိုက်ရတာမို့ ဘာသက် သေသက္ကာရမှ မရှိ။

သွားပေးလိုက်လို့လည်း ဘာမှ ထူးခြားပြောင်းလဲ သွားနိုင်မှု မရှိတော့တဲ့ ဤစာတစ်စောင်ကို မပေးတော့ဘဲထား လိုက်တာသည်သာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ နို့မို့ရင် ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းတဲ့ အရှုပ်တော်ပုံဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို သယ်ဆောင် ယူလာတဲ့ သူတစ်ယောက်အဖြစ် ရွှေနှယ်ရိုးသာ အရှက်တကွဖြစ် ဖို့ရှိသည်။ ဒီစာမျိုးကို တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ယူသွားပေးရမှာသည် လည်း ရှက်စရာ ကောင်းလွန်းပါသေးရဲ့။

ရွှေနှယ်ရိုးသည် စာအိတ်ကလေးကို ပိုရှိရဲ့အံ့ဆွဲတစ်ခု ထဲ ဆွဲဖွင့်ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ အံ့ဆွဲကို ဒုန်းခနဲပြန်ဆောင်စိတ်ကာ

www.burmeseclassic.com

အထဲကို ဝင်နိုင်သမျှဝင်အောင်ကို တွန်းထည့်နေမိပါသေးသည်။ ထို့နောက် ခုတင်ပေါ် တုန်တုန်ယင်ယင် လာဝင်ထိုင်လိုက်ကာ တလှုပ်လှုပ် တုန်လှုပ်နေဆဲရင်ကို လက်ဖဝါးကလေးနှင့် ဖိထားမိသည်။

“ဟင် ... သမီး၊ နေမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်း ... ကောင်းပါတယ် အန်တီကြီး”

“ညည်းအဖေက အခန်းထဲ သွားမပို့နဲ့တဲ့၊ ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပဲ စားပေမဲ့ ထမင်းစားခန်းကိုပဲ လာစားတဲ့၊ အားလုံး စုံစုံညီညီ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း လာစားလိုက်ပေါ့ သမီးရယ်၊ မျက်နှာကို ပျက်လို့၊ တစ်ယောက်တည်း နေမနေနဲ့ ... လာ ... လာ”

အန်တီကြီးက ရွှေ့နွယ်ရိုးရဲ့ လက်မောင်းမှ လာရောက်တဲ့ဖက်ထူထလိုက်ပါသည်။ အလိုက်သင့် ပါလာရသော်လည်း အိပ်ရာပေါ်သာ ပစ်လှဲချင်နေပါသည်။ ရုန်းဖယ်ငြင်းဆန်နိုင်ရန် အားကုန်နေသလို အရပ်ကြိုးပြတ် ဖြစ်နေ၍သာ ပါလာရတာ ဖြစ်သည်။

ထမင်းစားခန်းကို ဝင်လျှင် ...

“လာ ... သမီး လာ ... ဖေဖေတို့နဲ့ အတူ လာထိုင်စား”

“ဟင် ... သမီးမျက်နှာက ခုထိကိုပဲ ပျော့တော့နေတုန်းပါလား၊ ဒါပဲ တွေးနေတယ် ထင်တယ် သမီးရယ်၊ မေ့ပစ်လိုက်တော့နော် ... မေ့ပစ်လိုက်တော့”

မေ့ပစ်လို့ မရပါဘူး မေမေ။ အသစ်တွေ ထပ်သိရလို့ ပိုတောင် တုန်လှုပ်ကြေကွဲနေရပါသေးတယ်။

“မေမေ ... ဒီည သမီးတစ်ယောက်တည်း မအိပ်ချင်ဘူး မေမေ”

ဤသို့ သွေးကြောင်ခြင်းမျိုးကို မနှစ်သက်တတ်သော ဖေဖေက မျက်ခုံးကိုရှုံ့၍ သဘောမတူသလို ကြည့်သည်။ ရွှေ့နွယ်ရိုးက အသံကလေးများ ပိုပြီးတုန်ယင်လာကာ ...

“နော် မေမေ ... နော်၊ အန်တီကြီး ... သမီးနဲ့ဒီည လာအိပ်ပါနော်”

“ဪ ... လာအိပ်မှာပေါ့ သမီးရယ်၊ အန်တီကြီး လာအိပ်မှာပေါ့၊ ကဲ ... ကဲ ... စိတ်မကောင်းစရာတွေ မတွေ့နဲ့၊ ယမ်ယမ်လေး ချဉ်ချဉ်စပ်စပ် ပြုတ်ပေးထားတယ်၊ ကောင်းကကောင်းနဲ့ ... သောက် ... သောက်၊ ပြီးရင် အန်တီကြီးနဲ့အတူတူ ဘုရားရှိခိုးကြမယ်”

မေမေ့အစ်မ အန်တီကြီးသည် အပျိုကြီးဖြစ်၍ သူ့ဇီဝအင်္ဂါကြောင့်ကြောင့်၊ စကားခပ်များများ ဖြစ်သော်လည်း သူ့

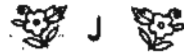

တူမလေး၊ ရွှေနှယ်ရိုးကို အမေရင်းတစ်ယောက်လို ဂရုတစိုက် အရိပ်တကြည့် ချစ်လှ အလိုလိုက်လှသူ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ သည်းလှ၍ ဖေဖေကပင် မနစ်မြို့တတ် ဖြစ်တတ်သေးသည်။

“ငါ့သမီးလေး ကုသိုလ်ကံ နိမ့်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီလို အနိဋ္ဌာရုံမျိုးနဲ့ သွားတွေ့ရ ကြိုကြိုက်ရတာ၊ နက်ဖြန်မနက် စောစော ဘုရားလေး ဘာလေး တက်ရအောင်၊ ယတြာ လေး ဘာလေးလဲ ချေရအောင်”

ဖေဖေက မျက်ခုံးတွန့်နေသော်လည်း သမီးကို စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေလိုပုံနှင့် ခမ်မဆိုတ်သာနေသည်။

၃၃ x ၃၃

“ဘွားဘွား ... ရှေ့လကျရင် သားမွေးနေ့နော်၊ သားလည်း မွေးနေ့ပွဲ လုပ်မယ်”

ဒေါ်ရွှေစင်သည် ဖိတ်စာကိုကိုင်၍ ဖေဖေစပ်စပ် ဖတ်ရှုစစ်ဆေးကြည့်နေရာမှ ရွှေဥက္ကာကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက် ကာ ...

“မင်းက ယောက်ျားလေးလေ မြေးရဲ့၊ အသက်ကြီးမှ မွေး နေ့လုပ်စရာလား”

“မွေးနေ့လုပ်တော့ မွေးနေ့လက်ဆောင်တွေ ရတာပေါ့ ... ဟား ဟား”

ရွှေဥက္ကာ စကားကြောင့် သင်္ဘောသီးမှည့်ပန်းကန်မှ ခက်ရင်းနှင့် ထိုးကော်စားနေသည့် ရွှေလသာက အသံကျယ်ကြီး နှင့် တဟားဟား ထ၊ရယ်သည်။

“ဟဲ့ ... မြေးရဲ့၊ ဘွားဘွားက ဒီခြံပြောင်းပြီးမှ အိမ်တက် လည်း မလုပ်ရသေးလို့၊ မနက်ပိုင်းလည်း ဘုန်းကြီးဆွမ်း ကျွေးလေးတွဲပြီး ညနေပိုင်းကိုတော့ မိတ်ဆွေတွေရော ဒီ လမ်းထဲက အိမ်နီးနားချင်းသစ်တွေရော ကျွေးမွေးမယ် စိတ်ကူးတာ၊ ဘွား မွေးနေ့နဲ့ တိုက်ဆိုင်လို့ ဘွားရဲ့ ခြောက်ဆယ့်သုံးနှစ်မြောက် မွေးနေ့ဆိုတာပါ ဖိတ်စာထဲ ထည့်ရိုက်ပေမဲ့ ဒီမှာကြည့် ... အောက်ဆုံးမှာ လက်ဆောင် ပေးခြင်း သည်းခံပါလို့ ထည့်ထားတာ ...

မင်းဟာက မွေးနေ့လက်ဆောင် မျှော်ကိုးလုပ်မို့ မွေးနေ့ပွဲဆိုတော့ ကောင်းနိုင်ပါ့မလား၊ ပြီးတော့ မွေးနေ့ပွဲ ဆိုတာ ကလေးတွေပဲ ကျင်းပတာများတာ၊ မင်းကလူပျို ကြီးဖားဖား၊ အသက်နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်တောင် ပြည့်မှာ မိန်းကလေးဆိုလည်း တော်သေး”

“အိုး ... ဘွားဘွားက မလုပ်ပေးချင်တိုင်း လှည့်ပတ်ပြော နေတာ”

“ဟဲ့ ...”

“မြေးနဲ့ သား ကျောသားရင်သား ခွဲခြားပြီး မျက်နှာလိုက် တာ”

“ဘာကို ပြောတာတုံး ဝေ့မြေးရဲ့”

“လေးလေးလ မွေးနေ့ဆိုပြီး ဟိုနိုင်ငံခြားသား ငှားခဲ့တဲ့ အိမ်ဟောင်းမှာ မနှစ်က ကျင်းပခဲ့တာ ကျတော့ရော၊ လေးလေးလက သုံးဆယ့်ငါးနှစ်တောင် ပြည့်ခဲ့တာ၊ လူပျို လေးထက်ပိုဆိုးတယ်၊ လူပျိုကြီး၊ ပြီးတော့ လေးလေးလ လည်း ယောက်ျားကြီးမဟုတ်လို့ ဘာလဲ၊ အခြောက်ကြီး လား”

“ဟေ့ကောင်”

ရွှေလသာက ရွှေဥက္ကာကို မိရာဆီ ထိုင်ရာမထ လှမ်းကန်လိုက်ရာ၊ ရွှေဥက္ကာက သူ့ခြေထောက် မထိအောင် ဆိုဖာပေါ် အမြန်တင်ရင်း ...

“မဟုတ်လို့လား”

“ဒါက ဒီလို မြေးရဲ့”

“ဘယ်လိုလဲ”

“မနှစ်က ရွှေလသာ သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့်မွေးနေ့ ဆိုတာ ကျင်းပရတာက အကောင်းမမှတ်နဲ့”

“အဆိုလား”

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် မင်းဦးလေး လူပျိုကြီးအတွက် ကြင်ယာလောင်း ရှာတဲ့ပွဲပဲ”

“အ ... မေမေကလည်းဗျာ၊ မေမေ ပြောလိုက်ရင် သိပ်ရင်ဝထိတာပဲ။ မေမေ ပြောတာ သူများကြားရင် ကျွန်တော်က မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ ရအောင်မပိုးနိုင်တော့လို့ ...”

“ခု ဘယ်မှာ ပိုးနိုင်လို့လဲ”

“ဒီမှာမေမေ ... ခါချနေရတာဗျာ၊ ခါချနေရတာ၊ စိတ်ညစ်တယ်၊ များလွန်းလို့ ဟုန်ပြီး မရွေးနိုင်တော့တာဗျာ ... နော်”

“များလို့ပဲ မရွေးနိုင် မရွေးနိုင်၊ မရှိလို့ပဲ မရွေးနိုင် မရွေးနိုင်၊ လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်နိုင်တဲ့ ဇနီးလောင်း၊ မင်းဘယ်မှာရလို့လဲ၊ ဘာမဟုတ် ညာမဟုတ် အရေးမပါ ဘာမပါ တွေ အံ့ခဲနေတော့ကော ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“မေမေကလည်းဗျာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်းကို ဘယ်တုန်းက မွေးနေ့ပွဲ လုပ်ပေးခဲ့ကျင့်ရှိလို့လဲ၊ မနှစ်ကတော့ သုံးဆယ့်ငါးနှစ်တောင်ရှိပြီ၊ မစွဲသေးပါဘူး ဆိုတာ သမီးပျိုအမေတွေကို လက်တိုသတိပေးကြေညာရတဲ့ သဘောပဲ၊ မွေးနေ့ပွဲ လုပ်ပေးချင်လွန်းလို့ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို ပွဲထုတ်ဖို့ရာ ခေါင်းစဉ်တစ်စရာက ဒါပဲရှိတော့ ဒါပဲ တပ်လိုက်ရတာ”

“ပြီးတော့ အချည်းနှီးပဲ မဟုတ်လား”

ရွှေဥက္ကာ စကားကြောင့် ရွှေလဲသာက ဒီတစ်ချို့ထ၊ ထိုးဖို့ ဖင်ကြွလိုက်သည်။ ရွှေဥက္ကာကလည်း ခြေထောက်တင်ဆိုင်လက်စ ဆိုဖာပေါ်မှ လက်တန်းကိုကျော်ကာ ဟိုဘက်တစ်လုံးဆို ခပ်သွက်သွက် ရွှေရှောင်လိုက်ပါသည်။

အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ကွာတဲ့ ဦးလေးဖြစ်သူ ရွှေလဲသာကို ရွှေဥက္ကာက ကြောက်တဲ့အခါကြောက်၊ မကြောက်တဲ့အခါလည်း မကြောက်။ တစ်ခါတစ်ရံ ချစ်ခင်ကာ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကြည့်မရ။ ရွှေလဲသာကလည်း သူ့အပေါ် ဤသို့ဖင်ရှိမည်။

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဟေ့ကောင် တော်စမ်း၊ တူက တူလိုနေ၊ ခွေးလေးအရောဝင် ပါးလျက် နားလျက်နဲ့ ဦးလေးကို တက်တက်မရိနဲ့၊ ဒါတွေ ဘာတွေ ပါဘူးမယ်”

ရွှေလဲသာက ဘြေမိထဲက လူပြက်လုပ်သလို လက်ဝါးစောင်းရွယ်တဲ့ အမူအရာ လုပ်ပြလိုက်၍ ရွှေဥက္ကာက ပြီးစီစီနှင့် ...

“လေးလေးလက ပြောချင်စရာပဲလေ၊ လုပ်ကြည့်တော့ သိပ်ပဲ စွဲနေသလိုလိုနဲ့ အများရှူးရှူးသွားတာ၊ ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး စွဲထုတ်လည်း အလုပ်မှ မဖြစ်တာ”

“ဟေ့ကောင် ... ရွှေလသာ အနားမှာ ရွှေလသာကို လိုချင် တဲ့ မိန်းမတွေဆိုတာ နွေခေါင်ခေါင် မန်ကျည်းရွက်ဝါတွေ ကြွေကျသလို တလူလူ ဝဲပျံလွင့်ကြွေကျနေကြတာ၊ ငါက ရွေးလိုက်ဖို့ပဲ လိုတာ၊ ငါကမရွေးလိုက်သေးတာ နားလည် လား။”

ရွှေလသာ စကားက ဟုတ်သင့်သလောက်လည်း ဟုတ်သည်ဆိုတာ ရွှေဥက္ကာ သိသည်။ ရွှေလသာဟာ ရုပ်ကလည်း သူ့လိုလူငယ်ထက်ပင် ပြောင့်သည်။ နိုင်ငံခြားမင်းသားဆန်ယော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ဟန်ပန်စတိုင်တို့ကလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ရွှေဥက္ကာပင် ကျိတ်၍အတုခိုးရတာ ရှိသည်။

သူ့သူငယ်ချင်းမ၊ များထဲမှာပင် “လေးလေးလ” ဖြစ် နေသော စိန်ရွှေတွေ အများသားပါ။ ရွှေလသာ ကိုယ်တိုင်က ဘယ်သူ့ကိုမှ အတည်တကျ မသတ်မှတ်လေရာ ရည်းစားပဲများ သလိုလို ထင်ရပြီး အိမ်ထောင်ရက်သား မြဲဖြစ်ဖို့လောက်အထိ တော့ အခြေမကျပေ။

“မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်းကွ ရွှေဥက္ကာ၊ မင်းဦးလေးဖြစ်သော ငါ့ရဲ့ရုပ်ရည်၊ ငါ့ရဲ့အလုပ်အကိုင်၊ ငါ့ရဲ့စီးပွားဥစ္စာအမွေ အနှစ်၊ ငါ့ရဲ့လူပျိုရက်၊ ဟင်း ... ပျင်းလို့ပါကွ၊ ငါကပျင်း လို့၊ မင်းဦးလေးအကြောင်း မင်း ကောင်းကောင်းသိချင်

ရင် မင်းနဲ့ငါ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ဖြိုင်လိုက်ကြည့် ရအောင်လေ၊ ကောင်မလေး ဘယ်သူ့ ကြွေမလဲလို့”

ရွှေဥက္ကာသည် ရဲရဲစိန်မခေါ်ဝဲ။ ဆံပင်ညိုပျော့လေး တွေနှင့် အသားဖြူဖြူ မျက်ခုံးမျက်မှောင်လှလှ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ် ထည် သွယ်လျကျစ်လျစ်သော ခေတ်လူငယ်လေး ရွှေဥက္ကာသည် သူ့ဟားနှင့်သူ ကောင်မလေးတွေ လည်ပြန်ခိုးငေးစရာ ဖြစ်တာ က ဖြစ်တာ။ နှစ်ယောက်တွဲသွားမိလျှင် ထိုအကြည့်သူခိုးတို့က လေးလေးလဘက် ဖြိုကျသွားတတ်တာ မကြာခဏ ကြုံဖူးရ သည်။

လေးလေးလဟာ စိုးတွဲပုဆိုးနှင့် ကုတ်တိုရုပ်လက် ရှည်ဖြူဝတ်ဝတ်၊ စပိုရုပ်နှင့် စတိုင်လ်ဘောင်းဘီဝတ်ဝတ်၊ ကုတ် အကျိုဝတ်ဝတ်၊ ဂျင်းပဲဝတ်ဝတ်၊ တီရှပ်ဖြူလေးနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာ ဝတ်ဝတ် သန့်နေတတ်တာ အမှန်ပင်။

နှုတ်ခမ်းလျားလျားကို စေ့တင်းတင်း ပြီးလိုက်ရင် ညာဘက်ပါးပြင်မှာ ပါးချိုင့်ရှည်ကလေးက လှရုံပေါ်လာတတ် သေးသည်။ ထိုနှုတ်ခမ်းကို ဖွင့်ဟပြီးလိုက်ရင်တော့ သွားတက်နှစ် ဇက်က ရှိနေသေး။ တည်သလိုလို ပြီးသလိုလို မထိတထိလိုလို၊ ရိသဲသဲလိုလို လေးလေးလရဲ့ စတိုင်လ်တစ်မျိုးဟာ စိတ်လှုပ်ရှား လောက်စရာ ဖြစ်သည်။

ပုံခိုင်းရလျှင် လေးလေးလက် ဟောလီဝုဒ်မင်းသား တစ်ယောက်နှင့်တူပြီး ရွှေဥက္ကာကတော့ ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွေ က မင်းသားလေးတို့နှင့် တူသည် ဆိုနိုင်သည်။ ကောင်မေ့ ... တွေ ရဲ့ အကြိတ်တစ်မျိုးစီကြောင့် နှစ်ဦးလုံး စတားဖြစ်နိုင်သည့်တိုင် ရေရှည်စွဲလမ်းမူးယစ်ချင်စရာ ကောင်းတာက ရွှေလသာ ဒဿနိန် ဖြစ်သည်ကို ရွှေဥက္ကာ ကိုယ်တိုင် အောင်သက်သက်ပင် သိရှိလက် ခံရပါသည်။

သို့သော် ကိုယ်က လူငယ်ဖြစ်ပြီး ပြန်စိန်မခေါ်ဝံ့ ရမှာကိုတော့လည်း မခံချင်ပြန်ကာ ...

“လုပ်ကြည့်လိုက်ပေါ့”

“အေး ... ဟေ့ကောင်၊ တကယ်နော်”

“အို ... တကယ်ပေါ့ဗျ”

“ဟဲ့ကောင်တွေ ... အရူးမထကြစမ်းနဲ့၊ လူကြီး လူကြီး ပီပီ၊ ကလေး ကလေးပီပီ နေကြစမ်း၊ ဟဲ့ ရွှေဥက္ကာ ... မင်း ကလူငယ်လေး ရှိသေးတယ်၊ အချိန်တွေ အသက်တွေလည်း အများကြီး၊ အခွင့်အလမ်းတွေလည်း တစ်ဝုံကြီး၊ မင်း လေးလေးလ ကြိုက်တဲ့ ရည်မှန်းတဲ့ မိန်းကလေးမှန်ရင် မင်းက စင်ပြိုင်မကြိုက်နဲ့ ကြားလား”

“ဟာ ... ဘွားဘွားကလည်း ဘာလှိုင်းကြီး၊ သူ့သားဘက် ပင်းလွန်းတယ်”

ရွှေဥက္ကာက မကျေမချမ်း ထအော်သည်။

“ဟဲ့ ... မင်းလည်း မြေးပဲ၊ ငါ ဘယ်သူ့ဘက်မှ မပါဘူး၊ ဖြစ်သင့်တာ ပြောပြတာ၊ ရွှေလသာက မိန်းမယူသင့်တာရဲ့ ဟိုဘက်ကိုလွန်ပြီး အရွယ်တောင် နှောင်းတော့မယ်၊ ငါ မြေးက ဘယ်တော့ယူယူ”

“မဆိုင်ပါဘူး ဘွားဘွား၊ အချစ်ဆိုတာကြီးက သူ့ရောက်ချင် သလိုရောက်လာတာ၊ ဆင်ခြင်တဲ့တရားနဲ့ အသိတရားနဲ့လာ တာမဟုတ်ဘူး၊ စောတာ နောက်ကျတာလည်း သူ မသိဘူး”

“အမယ်လေး ... ငြင်းခုန်စကားနိုင်လှနေလိုက်ကြတာ၊ ခုကိုပဲ နှစ်ယောက်လုပ်ပြိုင်ချစ်ရတော့မဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် သူတို့ရှေ့ ရောက်နေတာကျနေတာပဲ၊ မေမေကလည်းနော်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုများ ဆွေးဆွေးနွေးနွေး လုပ်နေတယ်၊ ကဲ ကဲ ... ထ၊ လူစုခွဲ၊ မေမေ ရွှေဥက္ကာကို ဖိတ်စာဝေခိုင်း မလို့ဆို၊ ရော့ ... ဒီမှာ လမ်းမျိုးဆီက တောင်းလာတဲ့ ခြံ အမှတ်နဲ့ အိမ်ပိုင်ရှင်နာမည်စာရင်း၊ ဖိတ်စာတစ်အိတ်စီ ပေါ် နာမည်တပ်၊ ခြံအမှတ်ပါတပ်၊ နက်ဖြန် ရွှေဥက္ကာ ဝေတော့၊ ကြားလား”

ရွှေဥက္ကာရဲ့ မေမေ၊ ဘွားဘွားဒေါ်ရွှေစင်ရဲ့ သမီးကြီး
ရွှေလပြည့်က သူတို့စကားဝိုင်းကို ဝင်လာကာ ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက်
ဝင်စီစဉ်လိုက်ပါသည်။ ရွှေလပြည့်သည် ရွှေလသာထက် ငါးနှစ်
ကြီးသော အစ်မဖြစ်ကာ မောင်ဖြစ်သူ လူပျိုသိုးကိုလည်းကောင်း၊
သားဖြစ်သူ လူပျိုပေါက်ကိုလည်းကောင်း၊ သိပ်ပြီးစိတ်ရှည်လှတဲ့
သူ မဟုတ်။

“အား ... မေမေကလည်း၊ သား လိုက်မဝေချင်ပါဘူး”

“ဝေရမယ်၊ လိုက်ကိုဝေရမယ်၊ ဝေချင်ချင်၊ မဝေချင်ချင်”

“လေးလေးလ ကျတော့ကော”

“မင်းလေးလေးလက လူကြီး၊ မင်းက လူငယ်၊ ဖင်ပေါ်ပေါ်
နဲ့ လိုက်ဝေချည်၊ မင်းလေးလေးလက သူ့အလုပ်ဂုဏ်
အရွယ်ဂုဏ်နဲ့ ဖိတ်စာဝေတဲ့ အလုပ်မျိုး လုပ်လို့သင့်ပါ
မလား”

“အား ... ဖိတ်စာဝေတာပဲ မေမေကလည်း၊ ဝွေလှိုမို့တာမှ
မဟုတ်တာ၊ လူကြီးလုပ်လည်း ဘာဖြစ်လဲ”

“မရဘူး ... မလိုချင်ဘူး၊ မင်း မနက်ဖြန် လိုက်ဝေ”

ရွှေလသာက သူ့အစ်မ မမြင်အောင် ရွှေဥက္ကာကို
မျက်ခုံးအပင်အချနှင့်ပင် လှမ်း၍နောက်ပြောင်အနိုင်ယူကာ သင်္ဘော
သီးပန်းကန်ကိုင်၍ ထထွက်သွားပါသည်။

ရွှေဥက္ကာသည် ဖိတ်စာဝေဖို့ကို ငြင်းမရတော့သော်
လည်း ...

“မေမေ ... ဘွားဘွား သူ့သားဘက်ပင်းတာ ကြားရဲ့လား”

“ဘာလဲ”

“လေးလေးလ ကြိုက်ရင် ကျွန်တော်က လျှော့ပေးရမယ်တဲ့”

“လျှော့ပေးလိုက်ပေါ့”

“ဟာ”

ရွှေလသာက အဝေးမှ ပါးစပ်ပလုပ်ပလောင်းနှင့်
ထ,ရယ်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်းဦးလေး ကြိုက်လာမို့ဟာက မင်း
အဒေါ်အရွယ် ရှိမှာပေါ့၊ မင်းက လူစရာလား”

“လေးလေးလလား အဒေါ်အရွယ်ကြီးထဲက ကြိုက်မှာ။
မှန်းလိုက်ရင် ချိန်လိုက်ရင် အနုအရွယ်က၊ တူမအရွယ်ကိုမှ
မှန်းမှာ”

“သူ့ဟာသူ ဘာမှန်းမှန်းပေါ့၊ သူကြိုက်တာ ရှာယူပစေပေါ့၊
ယူသင့်နေလွန်းလို့ တိုက်တွန်း ပြောကြားနေရတာ၊ မင်း
အတွက် တစ်ခွန်းမှ ထည့်မပြောဘူးနော် ရွှေဥက္ကာ၊ မင်းက
ငယ်သေးတယ်၊ ဟင်း ...”

“ဟာ မေမေကလည်း”

ရွှေလသာက ပြုံးစိစိဝင်ကာ ...

“ဒီကောင် စောစောစီးစီး သားကိစ္စ မယားကိစ္စပဲ တွေးနေ တယ် မမ၊ ဖိုကွပ်ပြီ၊ ထိန်းထားဦး၊ ဟေ့ကောင် ... မင်း ကို ငါတို့က နို့နဲ့စင်သေးတယ် ထင်တာမဟုတ်ဘူး ... ဟဲ ဟဲ ...”

ရွှေဥက္ကာက ရွှေလသာကို ဘုကြည့် ကြည့်ပါသည်။

၃၄ ၈ ၃၄

ရွှေဥက္ကာသည် ဖွင့်ဟထားတဲ့ ခြံတံခါးမှ လှမ်းမြင် နေရသော ကောင်မလေးကို ကြည့်ရင်း ပြိုင်ဘီးလေးကို နင်း၍ ဝင်လာသည်။ တစ်မနက်လုံး ခြံတကာလိုက်ပြီး ဖိတ်စာဝေခွဲတာ၊ ဖိတ်စာထွက်ယူသမျှဟာ အဘွားကြီးတွေ အဘိုးကြီးတွေ၊ အိမ်က အလုပ်သမားတွေသာ။ ခုတစ်ကြိမ်မူပဲ မျက်စိကြည်အေးစရာလေး နဲ့ ဆုံရပါတော့သည်။

ရွှေနှယ်ရိုးသည် ပြိုင်ဘီးလေး နင်းဝင်လာသော ရွယ်တူနီးပါး ကောင်လေးကို ရပ်ကြည့်နေရာမှ သူ့ထံပြုံးတုံ့တုံ့

ဦးတည်လာတာမြင်လျှင် မေးခွန်းမျက်ဝန်းတို့နှင့် စောင့်ကြည့်နေ လိုက်ပါသည်။ ဆံပင်ညှို့တိုတိုနှင့် ချောမောရှင်းသန့်တဲ့ ထိုကောင် လေးက ရွှေနှယ်ရိုး ရှေ့တည့်တည့်၌ ခြေထောက်ကာ စက်ဘီးကို ရပ်လိုက်ရင်း ...

“ဒီအိမ်က ဦးဇော်ထွဋ် ဒေါ်အင်ကြင်းတို့အိမ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကောင်လေးက တစောင်းလွယ်အိတ်လေးကို ကျော ဘက်မှ ရှေ့ဘက်ဆွဲယူလိုက်ရင်း အိတ်တွင်းမှ စာအိတ်ထပ် ခပ် ပါးပါးကိုထုတ်ကာ ရွေးချယ်နေသည်။ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်က စာပို့ သမားတော့လည်း မဟုတ်လောက်ပါဘူး။ စာပို့သမားကလည်း ဒီလမ်းထဲ လာနေကျက အသက်ကြီးကြီး ဦးလေးတစ်ယောက် ပါ။

ရွှေဥက္ကာသည် မြိန်ပါတ်နှင့် လူအမည်တပ်နှံပြီး သား စာအိတ်တစ်အိတ် ရွေးချယ်ထုတ်ယူလိုက်တာဖို့ ရွှေနှယ်ရိုး က စာအိတ်ကို မေးလေးရှေ့ထုတ်၍ ကဲကြည့်သည်။ တံဆိပ် ခေါင်းလည်း မပါပါဘူး။

“ဖိတ်စာ”

“ရှင်”

“ဖိတ်စာလို့”

“ဪ ... ဘယ်က ဖိတ်စာလဲရှင်”

ရွှေဥက္ကာက ချစ်စဖွယ် ကောင်မလေးရဲ့ မျက်လုံး ပြူးပြူးလေးကိုကြည့်ရင်း သူ့ဆံပင်ရှည်ရှည်ညိုညိုတို့ကို ရှိုးခပ်ပေး မေး သပ်တင်လိုက်ရင်း ...

“ကျွန်တော်က ခြံနံပါတ်ဆယ်ငါး ရွှေမိသားစုဖြစ်ပါ”
“ရွှေမိသားစုဖြစ်”

ရွှေနွယ်ရိုး ရင်ထဲဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ခြံနံခါး အပြာရောင်နဲ့လေ၊ ဆောက်ပြီးစ တိုက်သစ်လေ၊ သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဪ ... ရှင် ... ရှင်တို့ ... လူသစ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ အသစ်ပြောင်းလာတာ မကြာသေးပါဘူး၊ နှစ်လလောက်ပဲ ရှိဦးမယ် ထင်တယ်”

“ဪ”

“အိမ်တက်လည်း မလုပ်ရသေးတော့ အိမ်တက်မင်္ဂလာ ရယ်၊ ကျွန်တော့်အဘွား ခြောက်ဆယ်သုံးနှစ်မြောက်မွေး နေရယ်၊ အမှတ်တရ အတူတူလုပ်တာ”

“ဪ”

တအော်အော်နှင့် ဘာတွေ အံ့အားသင့်နေမှန်းမသိ တဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ ကြောင်တက်တက်ပုံစံကို ရွှေဥက္ကာက ဟစ် ချက်ရယ်မောလိုက်မိသည်။

“သန်ဘက်ခါ ညနေဘက်၊ ဒီခြံက တစ်အိမ်လုံးကြွရောက် ပါခင်ဗျာ”

“ဪ ... အင်း”

“အိမ်နီးချင်းတွေနဲ့လည်း ခုမှ စ၊ ဆုံဖူးတွေဖူးရမှာမို့ပါ။ ဆက်ဆက်ကြွပါလို့ ဘွားဘွားက အသေအချာ မှာလိုက် ပါတယ်”

“ဪ ... ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

“ခင်ဗျားက ဦးဖော်ထွင့် ဒေါ်အင်ကြင်းရဲ့ ... !”

“သမီးပါ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ အန်ကယ် အန်တီတို့ကို သေချာ ပြောပေးပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ခင်ဗျားလည်း လာခဲ့နော်”

ရွှေနွယ်ရိုးက သူ့မျက်နှာကို စိုက်စိုက်လေး ကြည့် လိုက်မိသည်။ အမှန်တော့ အလှူမင်္ဂလာ ပွဲလမ်းသဘင်တို့ကို ရွှေနွယ်ရိုးက စိတ်ဝင်တစား စိတ်လိုလက်ရ ရှိတတ်လှသည်မဟုတ် ပေ။ ခုတော့ ကိုယ့်စိတ်ဝင်စားစရာနှင့်ကိုယ်မို့ ...

“အင်း ...”

www.burmeseclassic.com

ခေါင်းလေး ဆတ်ခနဲ ညှိတ်ပြလိုက်သည်။ အကြောင်ကြောင်နှင့် ဘာမှန်းမသိသော အရိပ်အယောင်တစ်မျိုး ပါဝင်နေတဲ့ ကောင်မလေး မျက်နှာ မျက်လုံးတို့ကို ရွှေဥက္ကာက ရယ်ချင်လိုသော နေပါသည်။ သူလေးကြည့်ရတာ မရဲမဝံ့လေးလိုလို၊ အလန့်တကြား ဖြစ်နေသလိုလို၊ ဘာမှန်းကိုမသိ။ သို့ပေမဲ့ ချောတာတော့ အတော်ကိုချောကာ အပြစ်ကင်းစင် ချစ်စရာကောင်းလှတာက ထူးခြားထင်ရှားနေသည်။

တော်ပါသေးရဲ့။

ပြောင်းလာခဲ့တဲ့ လမ်းအသစ်မှာ ဒီလိုစိတ်လှုပ်ရှားစရာကလေးမျိုးလည်း ရှိနေပေသေးလို့ ...။ နို့မို့တော့ ... ဘာမှ ကြည့်စရာ ရှုစရာမရှိ၊ ပျင်းရိရိနိုင်ဖို့ ကောင်းလိမ့်မည်။ သူကလေးတို့ခြံက ကိုယ့်ခြံနဲ့လည်း မဝေးလှ မခြားလှ။ သူကလေးသာ ဟိုးလမ်းထိပ်က ဆိုင်တန်းလေးမှာ စာအုပ်ငှားမယ်၊ အခွေငှားမယ် ဆိုရင်၊ အချဉ်ထုပ် နေကြာစေ့ စသဖြင့် မုန့်ပဲသရေစာ ထွက်ဝယ်မယ်ဆိုရင်၊ ရေခဲမုန့်လေး၊ အာပူလျှာပူလေး ထွက်ထိုင်စားမယ်ဆိုရင် ကိုယ်တို့ခြံရှေ့က မဖြတ်မနေ ဖြတ်လျှောက်ရမှာပဲလေ။

“ခုထိ ဖိတ်စာလိုက်နေတာ လူကြီးတွေနဲ့ချည်း ဆုံခဲ့ရတယ်။ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ကျမှပဲ လူငယ်ရွယ်တူ တွေ့ရတော့တယ်။ ဒီလမ်းထဲမှာ လူငယ်လူရွယ် နည်းတယ်ထင်တယ်”

“ဟို ... ရှိပါတယ်၊ ကောင်လေးတွေလည်း ရှိပါတယ်”
“သူငယ်ချင်းဖြစ်လို့ ရတယ် မဟုတ်လား”

ရွှေစွယ်ရိုး မျက်လုံးဝိုင်းကာ ...
“ဘယ်သူ့ကိုလဲ၊ ဟိုကောင်လေးတွေကိုလား”
“အာ ... ဘယ်သူမှန်း မသိ၊ မမြင်ဖူးသေးတဲ့ ကောင်လေးတွေကို ဘာဖြစ်လို့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်ချင်ရဦးမှာလဲ၊ ခင်ဗျားကို ပြောတာ”

“ဪ”

“ရလား ...၊ သူငယ်ချင်းဖြစ်လို့ ရလား”

“ဟို ... ရပါတယ်”

မရဲစာရဲပုံစံကို ရွှေဥက္ကာက ရယ်မောလိုက်ရင်း ...
“ခါဖြင့် ဒီကသူငယ်ချင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်”
ရွှေစွယ်ရိုးက မျက်လုံးလေးလက်ပ၊ ကာ ...

“ရှင်နာမည်ရော”

“ဪ ... ကျွန်တော် အရင်ပြောရမယ်ပေါ့၊ ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်တော့်နာမည် ရွှေဥက္ကာ ခင်ဗျ”

“ရွှေဥက္ကာ ! ... ရွှေ”

ရွှေစွယ်ရိုးသည် ရင်ထဲဒိတ်ဒိတ်မြည်ကာ ကောင်လေးကို မျက်လုံးဝိုင်းကြီးဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။ ဟို ... ဟို ...

မဖြူလဲ့ရဲ့ ...။ အင်း ... သူ့ နာမည်က “ရွှေ”ပါနေတာပဲလေ။ သူများ မဖြူလဲ့ရည်းစားလား။ ဟုတ်ရင်လည်း ဟုတ်မှာ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို မဖြူလဲ့က “ကိုကို”လို့ ခေါ်ဖို့ကျတော့ သူ့က တစ်ဆိတ် ငယ်ရွယ်မနေဘူးလား။

“ဟိတ် ... ဟိတ် ... ဘာတွေ ငေးကြောင်နေတာလဲ၊ မတ် တတ်ကြီး မေ့သွားလား၊ ဘာလဲ ... နာမည်က သိပ်လှနေ လို့လား၊ ခင်ဗျားနာမည်ကကော”

“ဟို ... ကျွန်မနာမည်က ရွှေနွယ်ရိုး”

“ဟာ ... မောင့်ချစ်သူ ရွှေနွယ်ရိုးပေါ့၊ အာ ... အာ ... ဆောရီး၊ နောက်တာနော်၊ ပါးစပ်ထဲ ကောက်ကာငင်ကာ ပေါ်လာတာ၊ သိချင်းရှိတယ်လေ၊ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ နာမည် လေးက မိုက်တယ်၊ ရွှေနွယ်ရိုးတဲ့၊ ရွှေမျိုးရွှေနွယ်နဲ့ပဲ တွေ့နေရတာပေါ့နော်”

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မတို့က ရွှေမျိုးရွှေနွယ် မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်တော်တို့အမျိုးထဲ ဝင်လို့ရတဲ့သဘောကို ပြောတာ၊ ရွှေနွယ်ရိုး ဆိုတော့လေ”

“ရှင် ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ပြောလို့ မရဘူးလား”

“မရဘူးရှင်”

“ဪ ... ဒါဖြင့် ဆောရီး၊ ကျွန်တော်က ရွှေဥက္ကာ၊ ခင်ဗျားက ရွှေနွယ်ရိုး ဆိုလို့ နာမည်က ကျွန်တော်တို့ အမျိုးတွေ နာမည်မျိုး ဆင်နေလို့ပါ”

“ရှင်တို့ တစ်မျိုးလုံးက နာမည်တွေမှာ ရွှေပါတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်သူတွေလဲဟင်”

“မေမေဘက်က နာမည်တွေမှာ ရွှေပါတာပါ၊ မေမေက တော့ ဦးကျော်သူ၊ ရွှေ မပါဘူး”

“ကျန်တာတွေကကော”

“ဘွားဘွားက ဒေါ်ရွှေစင်၊ မေမေက ဒေါ်ရွှေလပြည့်၊ လေးလေးက ဦးရွှေလသာ”

“ဒါပဲလား”

“ဒါပဲ၊ ဘိုးဘိုးကတော့ ဆုံးသွားပြီ၊ ဒါပေမဲ့ နာမည်က ဦးရွှေမြတဲ့”

“ရှင်တို့ ဖတ်စိကစင်တွေထဲမှာရော”

နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မေးနေတဲ့ ရွှေနွယ်ရိုးကို ရွှေဥက္ကာ

ဆဲဩပြီးစိကြည့်ရင်း ...

“ဖတ်စိကစင် မရှိဘူးဗျ”

“ဦးလေး ရှိတယ်လေ”

“အဲဒီဦးလေးက ခုထိ လူပျိုကြီး”

“ဪ”

ရွှေဥက္ကာမာ စဉ်းစားသလိုလေး တွေနေပြီးလျှင် ...

“အဲဒီဦးလေး လူပျိုကြီးက အသက်ဘယ်လောက်လဲ”

ရွှေဥက္ကာမာ ကျွဲမြီးတိုသလို ဖြစ်သွားရပါသည်။

မမြင်ရတဲ့ ဦးလေးလူပျိုကြီးကိုမှ နာမည်လေးတစ်လုံး ကြားရုံနှင့် အသက်ဘယ်လောက်လဲ မေးနေတာမို့ နဂိုကပင် သိပ်မနာလိုချင် လှတဲ့ ရွှေဥက္ကာမာ အောင့်သီးအောင့်သက် ဖြစ်ကာ ...

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဪ ... ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ မေးကြည့်တာပဲဟာ”

မဖြေလျှင် မကောင်းတတ်တာမို့ ...

“သုံးဆယ်ခြောက်နှစ်ဗျာ”

မပြည့်သေးတဲ့ အသက်ဆီ ရည်ညွှန်းလိုက်ပါသည်။

“ဪ ... သိပ်မကြီးသေးဘူးပေါ့”

ဒါတောင် မကြီးသေးဘူးရယ်လို့ ဆက်စိတ်ဝင်စား နေတဲ့ ဒီကောင်မလေးကို ရွှေဥက္ကာမာ ပိုလို့ပင် အမြင်ကတ်ချင် လာသည်။ ခုခေတ်မိန်းကလေးတွေများ မျက်စိရှေ့က ရွယ်တူ တန်းတူထက် မြင်တောင် မမြင်ရသေးတဲ့ အသက်ကြီးကြီး လူပျို ကြီးကို လှမ်းစိတ်ဝင်စားနေသည်။

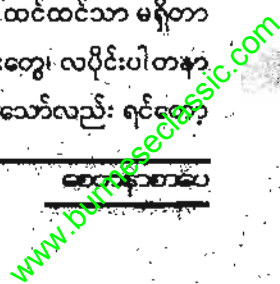

ဒါဟာ ဒီခေတ်စတိုင်ပဲများ ဖြစ်နေပလား။ ကောင် မလေးတွေဟာ ရွယ်တူကို သိပ်အထင်မကြီး။ ရွယ်တူကောင်တွေ ဟာ သူတို့တတ်သလောက် ပညာအရည်အချင်းလောက်ပဲ တန်း တူတတ်ကာ အလုပ်အကိုင်တွေ စီးပွားရေးတွေလည်း သူတို့လို ပင် ဘာမှ အခြေတကျ မရှိသေးပဲ လုပ်မဲ့သူတောင် ခုမှစတင် ရမှာလေ။

အသက်အရွယ်ရတဲ့ လူပျိုကြီးတွေကျတော့ ပညာ စဟုသုတလည်း သူတို့ထက် နှလင်းနဲ့စပ်ပြီ။ အလုပ်ထဲ အခြေကျ လောက်ပြီ၊ အခြေအနေကောင်းရင် စီးပွားဥစ္စာ အတော်ပိုက်မိပြီး သူဌေးဖြစ်လောက်ပြီ စသဖြင့် တွက်ချက်စိတ်ဝင်စားပုံရသည်။

ခေတ်ကိုက မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ ကိုယ်တို့လူငယ် လေးတွေထက် “ဦး” တွေ ပိုပြီး ရှေ့ရောက်တွင်ကျယ်နေတဲ့ခေတ်။ မနိပ်လိုက်တာ။ ဒီကောင်မလေးတွေဟာ သူတို့မြင်ချင်တာပဲ မြင်သည်။ ဒီလိုလူပျိုသိုးကြီးတွေဟာ အိမ်ထောင်မကျသေးတာ တောင်မှ လူငယ်ကလေးတွေထက်တော့ ပိုပြီး အတွေ့အကြုံစာတ် လမ်းစုံပြီးပြီဆိုတာကိုတော့ မမြင်။

တချို့များ တရားဝင် ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်သာ မရှိတာ မထင်မရှား မပေါ်မထင်တွေ တိတ်တိတ်ပုန်းတွေ၊ လပိုင်းပါတာနာ တွေ ရှိတတ်ပြီးကာ သူတို့လက်ထပ်မယူချင်သော်လည်း ရင်တော်

ဖြင့်ခန့်တဲ့ ချာတိတ်တွေကို စပွန်စာလုပ်ထားပေးရတာမျိုးက ရှိသေး။

ကိုယ့်ဦးလေးကတော့ ဒီလိုမျိုးထဲကတော့ မဟုတ် ရွာပေပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ “ဦး” ကိုမှ ကြိုက်နှစ်သက်ချင်တဲ့ မိန်းကလေးတွေကို မှတ်မှတ်မိမိ သင်ခန်းစာမျိုး ရရှိစေချင်သည်မှာ လူပျိုငယ်လေး ရွှေဥက္ကာရဲ့ မလိုတမာမူတည်း။ စိတ်ပုပ်ခေါ်ချင်ခေါ်။

“နာမည်က ဦး ... ရွှေ ...”

“ရွှေလသာ ... ရွှေလသာ၊ ဦးရွှေလသာ၊ မှတ်မိရဲ့လား၊ ထပ်ပြောရဦးမလား။”

“မှတ်မိပါတယ်၊ ရှင်က တစ်ခွန်းလောက်ပဲ ထပ်ပြောရတာလေးကို စိတ်မရှည် လက်မရှည် ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ ဘာလဲ ဒီမှာ စကားပြောရင်း အချိန်တွေ ပုပ်နေပြီ ထင်လို့လား အဲဒါဆိုလည်း သွားတော့လေ၊ ဝေစရာရှိတဲ့မိတ်စာ ဆက်ဝေချည်”

ဟင်း ...။ သူ့သိချင်တာလည်း သိရပြီးရော သွားတော့

တဲ့။

“ဒါဖြင့် သွားမယ်”

“အင်း”

“လာမှာလား”

“လာမှာပေါ့၊ မေမေတို့က ကိုယ့်ကို တလေးတစား အရေးထားယူမိတ်တဲ့ ပွဲလမ်းတွေကို မပျက်မကွက်က သွားတတ်ပါတယ်”

“မေမေတို့ကို မေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားကို မေးတာ”

“အဲဒါတော့ မသိသေးဘူး”

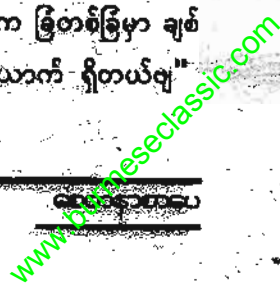
“ပြီးရော”

စက်ဘီးနင်းထွက်သွားတဲ့ ရွှေဥက္ကာရဲ့ ကောက်ကာငင်ကာ ရွာတင်းတင်းနိုင်ပုံကို ရွှေနွယ်ရိုးကတော့ နားမလည်ပါးမလည် ဖြစ်ကျန်ရစ်ပေသည်။ ရွှေဥက္ကာကတော့ ဒီလမ်းထဲမှာ ခုထိ တစ်ဦးတည်းပဲ မြင်ရသေးတဲ့ အပျိုချောလေးဟာ လေးလေးလကိုလည်း မြင်ရသေးတာ မဟုတ်ပဲနှင့် စိတ်ဝင်တစား မေးမြန်းစပ်စုတာကို မကျေချမ်းချင်ပေ။

ထိုညတွင် ရွှေဥက္ကာသည် မနေနိုင် မထိုင်နိုင် မကျေနိုင် မချမ်းနိုင်နှင့် ရွှေလသာ အခန်းဆီသွားကာ ...

“ဒီမှာ လေးလေးလ၊ ဒီနားတစ်ဝိုက်က ခြံတစ်ခြံမှာ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်ချ”

“အဲဒါ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဘာမှ မလုပ်လေ ကောင်းလေ”

“ဟင် ... ကြောင်လိုက်တာကွာ၊ ဘာလဲ ... မင်းမြင်မြင် နည်း ကြိုက်လာလို့ ငါ့ကိုလာပြီး တားဆီးပိတ်ပင် သတိ ပေးနေတာလား”

“အဲလို အတိအကျတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

“ဘာလဲဆိုတော့ ... ကောင်မလေးက ကျွန်တော်နဲ့ရှယ်တု လောက်ပဲ၊ သူကတောင် ငယ်ရင်ငယ်မယ်”

“So What ?”

“ဒီတော့ လေးလေးလနဲ့ အသက်ကွာတယ်နော်”

“ဟေ့ကောင် ရွှေဥက္ကာ၊ စူးနေလားကွာ၊ ငါ့ဟာနဲ့ငါ အိမ်း မေးလ်အချိန်မီပို့စရာ အလုပ်ရွပ်နေရတဲ့ ကြားထဲကွာ”

“ကြိုပြောထားတာ”

“ဘာကို ကြိုပြောနေမှန်းကို မသိဘူး”

“ကျွန်တော် ကြိုက်ရင်လည်း ကြိုက်မယ်၊ မကြိုက်ရင်လည်း မကြိုက်ဘူး၊ သိပ်မသေချာသေးဘူး။ လေးလေးလတော့ ကြိုက်ဖို့မလိုဘူးလို့၊ အသက်ကွာတယ်လို့၊ ကြိုပြောထား တာလေဗျာ၊ တော်ကြာ လေးလေးလက ကြိုက်တယ်ဖြစ် ရင် လေးလေးလ ကြိုက်တာကို လုမကြိုက်ရဘူးလို့

အဘွားကရော အမေကရော တစ်သံတည်း ကန့်ကွက်ထား တာ၊ ဒါကြောင့် ကြိုက်ဖို့မလိုဘူး၊ မကြိုက်နဲ့လို့ ကြိုပိတ် ထားတာဗျာ၊ နားရှင်းပြီလား”

ရွှေလသာက ဗူးလက်ချောင်းများကို ကွန်ပျူတာရှေ့ ကီးဘုတ်ပေါ် တင်ထားရာမှ ဖျတ်ခနဲဖယ်ကာ လက်စုပ်တစ်ချက် ဖြောက်ခနဲတီးလိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... အဲဒီတော့မှ ငါက စိတ်ဝင်စားသွားပြီ”

“ဘာလဲဗျ”

“ငါ့ဟာငါ တွေ့တောင်မတွေ့ဖူးဘူး၊ ဘာမှမသိဘူး၊ မင်း ဒီလိုလာပြောလိုက်မှ ငါက စိတ်ဝင်စားသွားပြီ၊ မင်းအပြစ် ပဲ၊ အိုကေ ... အိုကေ ... ငါ မှတ်ထားမယ်၊ ငါနဲ့အသက် ကွာတဲ့ ချစ်စရာလေး၊ ဟုတ်ပြီနော်၊ မကြိုက်မိဖို့တော့ ငါ လည်းဆုတောင်းတယ်ကွာ၊ မင်းအတွက်ပါ၊ မင်းအတွက် ဆုတောင်းတာ၊ သို့သော် ကြိုက်မကြိုက်ကိုတော့ အလှူပွဲ လာရင် သေသေချာချာ ကြည့်ရှုလေ့လာ ဆုံးဖြတ်ရတော့ မယ် ...

အင်း ... အင်း ... ငါကြိုက်ဖို့မလိုဘူး၊ မကြိုက်သင့် ဘူးလို့ မင်းဆိုတယ်နော်၊ အေးကွာ၊ မကြိုက်မိပါစေနဲ့ ဘုရား၊ မကြိုက်မိပါစေနဲ့၊ ဆုတောင်းပါတယ်”

သူ့ကို ဦးလေးဖြစ်သူ တမင်တကာ ရွတ်ဆိုပြစ်လောင်
ရိပ်ခွဲလုပ်နေတာကို သိသော်လည်း ရွှေဥက္ကာမှာ အတော်မခံချိ
ခံသာ ဖြစ်နေပါသည်။ ရွှေလသာက လက်အုပ်ချီဟန်ပြုကာ ...

“ကြိုက်ချင်ဘူး၊ မကြိုက်ချင်ဘူး ဘုရား ရွှေဥက္ကာ စိတ်
မဆင်းရဲရအောင် မကြိုက်မိစေဖို့ အခွင့်ပြုပေးတော်မူပါ
ဘုရား”

ရွှေဥက္ကာက စုပုပ်ကာ အခန်းထဲမှ ခြေဆောင်
ထွက်သွားပါသည်။

ရွှေဥက္ကာသည် တဖွဲဖွဲ ခြံထဲဝင်လာနေသည့် စည်
သည်များကို လည်ပင်းတရှည်ရှည် လှမ်းမျှော်ကြည့်ကာ လူကြီး
တွေခိုင်းတဲ့ တောက်တိုမယ်ရများကိုလည်း ပြေးလွှားလုပ်ပေးနေ
ရပါသေးသည်။ သူ့တာဝန်တွေက ပင်ပင်ပန်းပန်းတော့ မဟုတ်။
စားပွဲတွေမှာ တစ်ရှူးတွေလိုရင် ဖြည့်ပေးရတာ၊ ရေသန့်ဘူးတွေ
ကုန်ရင် ပို့ပေးရတာ၊ စားပွဲထိုးပေးနေတဲ့ အလုပ်သမားတွေကို
ဘယ်စားပွဲ ဘာလိုတယ်၊ ကြိုရင်ကြိုသလို မှာပေးနေရတာတွေ
ပင်။

ထိုအလုပ်မျိုးကို လေးလေးလလည်းပဲ လုပ်နေရပါ
သည်။ ရေခဲမုန့်စည် ကုန်တော့မည်ဖြစ်၍ ဒီရိုင်ဘာတစ်ဦးကို

www.burmeseclassic.com

ပိုက်ဆံပေးပြီး ထပ်ပြေးယူခိုင်းနေသော လေးလေးလကိုလည်း
ရွှေဥက္ကာက အလွတ်မပေး လှမ်းကြည့်နေသေးသည်။

အံ့ပါရဲ့။ ရွှေဥက္ကာ ထက်ပင် ပြေးလွှားဈာများနေ
သေးသော လေးလေးလဟာ ချွေးတစ်စက်မထွက်၊ အကြောအမော
တစ်ချက်မပျက်။ ရွှေဥက္ကာက Adidas စပို့ရှပ်လက်ရှည်ဖြူနုနု၊
ကျော်ဒါးနီးဘောင်းဘီပွဲ ကာကီရောင်နှင့် ဝင်းဝင်းလင်းလင်း ပေါ်လွင်
ထင်ရှားနေသော်လည်း စပို့ရှပ်ဖြူ ကျောပြင်တွင် ချွေးတွေစိုကာ
ရွဲစူးပြုပြီ။

နဖူးကချွေးတွေကို တစ်ရှူးတွေနှင့် သုတ်လိုက်၊
ထပ်ထွက်လိုက်နှင့် အဆက်မပြတ် ဖြစ်နေသလောက် ရွှေလသာဟာ
ညွှန်ရရ။ ဒီနေရာမှာ ချွေးသိပ်တဲ့သူတွေ တစ်ပန်းသာတာပဲ။
လေးလေးလဟာ ချွေးတွေပုံပျက်ပန်းပျက် ထွက်တတ်သူ မဟုတ်။

စတစ်ကော်လာ ရှပ်လက်ရှည်ဖြူနှင့် ခရမ်းရင့်မှောင်
ပိုးတွဲမှဆိုး ခပ်ပြောင်ပြောင်ကို ဝတ်ထားသော ရွှေလသာဟာ
သိပ်ထူးထူးကဲကဲ ဝတ်ထားတာလည်း မဟုတ်ဘဲနှင့် အရောင်
ထွက်နေပါသည်။ လေးလေးလ ဆံပင်ဟာ ခပ်တိုတိုနှင့် ကုပ်ပိုး
တွေ နားရွက်ပေါ်နားတွေ စက်ကတ်ကြေးတိထားသောပုံစံဖြစ်၍
ဘေးရွတ်တိရိရိခွဲကာ ခွဲထားတဲ့ဘက်ခြမ်း ဆံပင်လေးတွေက
နည်းနည်းလေးရှည်နေတဲ့ ပုံစံပင်။

ခုလို အလုပ်များနေတော့ ထိုဆံပင်တွေဟာ ဂျဲလ်
နှင့် စိုစိုပြောင်ပြောင် လူးထားတဲ့ကြားက အချောင်းလိုက်လေး
တွေ နဖူးပေါ်ဝဲကာဝဲကာ ခပ်လှုပ်လှုပ် စောင်းကျလာတတ်
သည်။ အင်း ... အဲဒီကပိုက်ရီဟန်ကပဲ တစ်မျိုး ကြည့်ကောင်းနေ
တာ။

ဟိုကောင်မလေး ဝင်လာတဲ့အချိန် သူ မမြင်လိုက်ပဲ
လေးလေးလနှင့် အရင်တိုးသွားမှာကို ရွှေဥက္ကာက အူတိုနေ၍
ခြံဝနှင့် ခပ်နီးနီးနေရာမှာပဲ နေသည်။ မချောကလည်း လာတော်
မမူသေး။ လာကော လာပါမလား။ သူ့မိဘစုံတွဲပဲ လာလေမလား။
လာမလာ မသေချာပဲနှင့် ရွှေဥက္ကာမှာတော့ လေးလေးလနှင့်
အရင်မဆုံစေလိုတဲ့ တိုထွာမှုနှင့် ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။

“ရွှေဥက္ကာ ... သား”

သူ့အမေ လှမ်းခေါ်သံကြောင့် ရွှေဥက္ကာက မေမေ
အနားကပ်သွားလျှင် ...

“သား ... ဖုန်းသွားဆက်စမ်း၊ မေမေတို့မှာတဲ့ ထောပတ်
ထမင်းအော်ဒါအိမ်ကို၊ ဖုန်းနံပါတ် ဖုန်းဘေးမှာပဲရှိတယ်၊
သူတို့က မလောက်မငှာရင် လေးဆယ်ငါးမိနစ်လောက်
ကြိုမှာလိုက်ရင် မိအောင်ချက်ပို့မယ် ပြောထားတယ်၊
အခု လူတွေက မှန်းတာထက် အများကြီး ပိုကျလာတယ်။”

ဒီလမ်းထဲက လူတွေဆို အယ်သူမှ သိပ်မလာသေးဘူး၊
 မိတ်ဆွေတွေလည်း လာဖို့ အများကြီးကျန်သေးတယ်၊
 ဆွေမျိုးတွေ စမ်းကွဲတွေအုပ်နဲ့တင် လူအတော်ကျနေတာ၊
 အဲဒီဖုန်းကိုဆက်၊ ထောပတ်ထမင်းရယ်၊ ကြက်ဖြစ်ဖြစ်
 ဆိတ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ကြက်ပဲ မြန်မယ်၊ ကြက်ဆီပြန်ရယ် ငါးပိ
 ကြော်ရယ်ကို လူတစ်ရာစာလောက် မြန်မြန်ထပ်လုပ်ပြီး
 လာပို့ပါလို့”

မေမေစကားဆုံးအောင် နားထောင်နေရတာကိုပင်
 စိတ်မရှည်လှတော့သော ရွှေဥက္ကာက ...

“မေမေကလည်း ... လေးလေးလကို ဆက်ခိုင်းပါလား၊

သား ဒီမှာ စားပွဲတွေမှာ လိုတာကုပြည့်နေတာကို”

“မင်းဦးလေး မအားဘူး၊ ကဲပါ ... ငါပြောတာမှတ်မိလား”

“မှတ်မိပါတယ်”

“ကဲ ... မြန်မြန်ထက်ထက် သွားဆက်ချည်၊ ရတာနဲ့တစ်
 ခါတည်းလာပို့လို့၊ ဟင်းချိုကောပဲနော်၊ သွား ... သွား ...၊
 လူတွေက တဖွဲ့ဖွဲ့ရောက်နေတာ၊ ပြတ်သွားရင် ခက်မယ်”

“ဟုတ်”

ရွှေဥက္ကာသည် စိတ်ညစ်လက်ညစ်နှင့်ပင် အိမ်ပေါ်
 တက်လာရသည်။ လေးလေးလ ခါးကဖုန်းနဲ့ ဆက်ခိုင်းလိုက်

ရတဲ့ဟာကို။ သြော် ... ဒါပေမဲ့နပါတ်မမှတ်မိလို့ အိမ်ပေါ်တစ်ခါ
 တည်း တက်ကြည့်ရင်း ဆက်ခိုင်းတာ ဖြစ်မှာ။

အရေးထဲမှပဲ ဖုန်းကလည်း ချက်ချင်းခေါ်မရ။
 သိုင်းကအတော်နှင့် မအား။ တစ်ခါတည်း မဆက်ခဲ့ရင် ဟိုမှာ
 စီဇင်တာပါ နောက်ကျကုန်မှာမို့ မရရတဲ့အထိ စောင့်ခေါ်နေရ
 သော ရွှေဥက္ကာသည် ခြံထဲကဲ့ပဲ စိတ်ရောက်နေပါသည်။ လမ်းထဲ
 ကအိမ်တွေကလူတွေ သိပ်မလာကြသေး။

ကြည့်ရတာ ကိုယ့်အိမ်ပေါ်ကနေ အရိပ်အကဲ လှမ်း
 ကြည့်ပြီး လူပျားပါးရှိမှပဲ ထွက်လာကြဖို့ စိတ်ကူးရှိကြပုံရသည်။

ထိုအချိန်တွင် သူ့အလုပ်မိတ်ဆွေထဲက မြန်မြန်လာ
 စားပြီး မြန်မြန်ပြန်ကြဖို့ပြင်တဲ့ မိတ်ဆွေနှစ်ဦးကို ခြံဝသို့လိုက်ဖို့
 နှုတ်ဆက်သော ရွှေလသာသည် မိတ်ဆွေနှစ်ဦး ထွက်အသွားမှာ
 ခြံဝကိုရောက်လာသည့် အမျိုးသမီးသုံးယောက် မိသားစုကို ဆီးကြို
 ခေါ်ငင်လိုက်ရပါသည်။

“အစ်မကြီးတို့ ကြွပါခင်ဗျာ၊ လာပါ”

မျက်နှာစိမ်းတွေ ဖြစ်နေ၍ လမ်းထဲကဖြစ်မည်ကို

နိပ်မိကာ ...

“လမ်းထဲက ထင်တယ် ခင်ဗျာ၊ ခြံနံပါတ် ဘယ်လောက်က
 ပါလဲခင်ဗျာ”

“အန်တီတို့ ခြံနံပါတ်ကိုးကပါ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ... အန်တီ ကြပါ။ အစ်မကြီးလည်း ကြပါ။ ညီမလေးရော ... လာပါ”

လူစေ့အောင် ခေါ်ငင်လိုက်ပြီးလျှင် ကိုယ် ညီမလေးလို့ ခေါ်လိုက်ရတဲ့ ကောင်မလေးငယ်ငယ်ထံ၌ ရွှေလသာ မျက်လုံးတို့က တဒန်စိုက်တန်သွားသည်။ ချစ်စရာကောင်းလှတဲ့ သူကလေး။ တောက်ပသော ကတ္တီပါပြာရောင် ပိုးဝတ်စုံလေးနှင့် ကောင်မလေးသည် သူ့ကို စူးစူးရဲရဲကြီးကို ကြည့်လိုပါ။

“ဧည့်သည်တွေ များနေတယ်နော်”

“ရပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဖိတ်သမျှ မိတ်ဆွေတွေ အားလုံးကြွရောက်ကြတာ ဝမ်းသာနေတာပါ။ စားဖွဲ့လွတ် ရှိပါတယ်”

ရွှေလသာက လူလပ်သွားသော စားပွဲတစ်ခုဆီ ခေါ်လာခဲ့ကာ နေရာချပေးရင်း လမ်းမှာ ဦးနှောက်ကိုပူအောင် စဉ်းစားလာသည်။ ခြံနံပါတ်နှင့် အိမ်ရှင်အမည်တွဲ၍ ညကဖတ်မှတ်ထားသည်။ ခြံနံပါတ်ကိုး ဆိုတော့ ... အင်း ...။

“အန်တီက ဒေါ်အင်ကြမ်းလား ခင်ဗျာ”

“အန်တီက အင်ကြမ်း အစ်မကြီးကွယံ၊ ဒေါ်ခတ္တာပါ။ ဒါက အင်ကြမ်း၊ ဒါက အင်ကြမ်းရဲ့သမီး ရွှေနှယ်ရိုးတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရ သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ။ အစ်မကြီးရဲ့ခင်ပွန်းက ဦးဇော်ထွဋ်နော်။ အလုပ်မအားဘူး ထင်ပါရဲ့ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သူ့အဖေက ဒီညနေကို အလုပ်လေးတချို့ရှိတာနဲ့ ပြန်မလာနိုင်လို့ပါ”

“ကျွန်တော်က ရွှေလသာပါ။ ဒေါ်ရွှေစင်ရဲ့ သားအငယ်ပါ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

ရွှေလသာက အနားမှ ဖြတ်သွားသော အလုပ်သမား

ဦးကို ...

“ညီလေးရေ ... ဒီစားပွဲမှာ ဧည့်သည်သစ် သုံးယောက်စာ အပြည့်အစုံ ချမယ်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရွှေနှယ်ရိုးသည် စကားသွက်လက် ယဉ်ကျေးဖော်ရွေ ရွှေလသာ ဆိုသူကို မျက်တောင်မှ မခတ်နိုင်အောင် စိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။ ဟိုတစ်နေ့က ရွှေဥက္ကာရဲ့ဦးလေး ရွှေလသာ ခေါ်ပါ။ သုံးဆယ့်ခြောက်နှစ် မထင်ရပဲ သုံးဆယ်ပြည့်စလောက်ပါသည်။

ကြည့်ကောင်းလွန်းတာကတော့ ပြောစမှတ်ပြုရပါမိပါ။ သွားတက်ညီညီကို ဖွင့်ကာ ဖွင့်ကာ ပြုံးရင်း ပြော

www.burmeseclassic.com

တဲ့စကားသံက လေယူလေသိမ်း ကောင်းလိုက်တာ။ ကျက်သရေ ရှိလိုက်တာ။ စကားပြောရင်း နဖူးပေါ်ဝဲကျလာတဲ့ ဂျလ်စိုစို ဆံပင်တစ်စောင်း အချောင်းလေးတွေကို ခေါင်းဆတ်ပြီး တင်လိုက် သေးတာက ဘယ်လိုကြည့်ကောင်းမှန်း မသိ။

ရွှေဥက္ကာလည်း လူချော၊ ဒီလူလည်း လူချောပါပင်။ တစ်မျိုးလုံး ချောမောကြသည် ထင်ပါရဲ့။ တွေးနေတုန်းပင် ရွှေလသာက နံဘေးက ဖြတ်သန်းသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲခေါ်ယူလိုက်ကာ ...

“မမ ... ခြံနံပါတ်ကိုးကလေး၊ ဒါ၊ ဒေါ်ခတ္တာ၊ ဒါက ဒေါ်အင်ကြင်းတဲ့၊ ဒါက ဒီအစ်မကြီးသမီး ရွှေနွယ်ရိုးတဲ့၊ ဒါ ကျွန်တော်အစ်မ ဒေါ်ရွှေလပြည့်ပါ ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်”

ဒေါ်ရွှေလပြည့်နှင့် ဒေါ်အင်ကြင်းတို့ အမျိုးသမီးတွေ ဆိုလေ့ရှိသော ပဋိသန္ဓာရစကားတွေ ပြောဆိုနှုတ်ဆက် ပြုံးရယ် နေကြတုန်း ရွှေလသာက ကတ္တီပါပြာရောင် ကောင်မလေးကို နှိပ် ကြည့်သည်။ ဟင် ... ကြည့်နေတုန်းပဲ။ သူ့ကို ဒီလောက် စူးစူး ရဲရဲ သဲသဲမဲမဲ ကြည့်လှ၍ သူက ရယ်ချင်သလိုပင် ဖြစ်လာပါသည်။ ခုထိ လာကြသမျှ လမ်းထဲက ဧည့်သည်တွေထံ မိန်းကလေးပျိုငယ် မပါသေး။ ဧကန္တ ဒီဟာလေးဟာ ရွှေဥက္ကာ

ချစ်စရာလေးများ ဖြစ်နေရောသလား။ စိတ်တောင်မကောင်းဘူး ဆွေဥက္ကာရေ။ မင်းရဲ့ချစ်စရာလေးဟာ သူပဲဆိုရင်တော့ သူလေး ဟာ ငါ့ကို ငေးမောလှတယ်ကွာ။

“သမီးလေးက ချစ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ လှလိုက်တာ ကွယ်၊ သမီးအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲကွယ်”

“နှစ်ဆယ်ပါ အန်တီ”

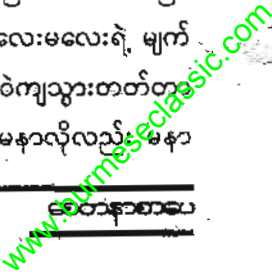
“ဒါဆို အန်တီသားနဲ့ မတိမ်းမယိမ်းပဲ၊ အန်တီမှာလည်း သားတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ရွှေဥက္ကာတဲ့၊ ခဏနေ လာလိမ့် မယ်၊ မိတ်ဆက်ပေးထားရဦးမယ်၊ ရွယ်တူချင်း သူငယ်ချင်း သစ် ရတာပေါ့”

— အင်း ... အစ်မတော်ကလည်း သူ့သားတော်ကို နှုတ်ချင်နေသေးပုံပင်။

“ဖိတ်စာလာဖို့တုန်းက တွေ့ဖူးပါပြီ အန်တီ”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ အေး ... သူ ဖိတ်စာလိုက်ဝေတာ လေ”

ဒေါ်ရွှေလပြည့်သည် အမျှင်မပြတ် စကားပြော နှုတ်ဆက်နေရင်းကပင် ရွှေနွယ်ရိုး ဆိုတဲ့ ကလေးမလေးရဲ့ မျက် နှလုံးများ ရွှေလသာ ထံသို့သာ စူးစူးစားစား ဝဲကျသွားတတ်တာ သတိပြုမိလာသည်။ အင်း ... ရွှေဥက္ကာ မနာလိုလည်း မနာ

လိုချင်စရာ။ သူ့သားလူပျိုဟာ သူ့ဦးလေး လူပျိုကြီးကို ဘယ်ခါမှ ပခုံးမယှဉ်နိုင်။

အမှန်ဝန်ခံရရင်တော့ သူ့ရဲ့မောင် ရွှေလသာက အချောအလှပိုတာ အပြင်၊ အသက်အရွယ်ကပေးတဲ့ ရင့်ကျက်ပြည့်ဝတဲ့ ဟန်တစ်မျိုးက စားနေတာပင်။ သူ့သားဟာတော့ ပြောရရင် အဖေဆီက မျက်လုံးသိပ်မလှတာတို့ ဘာတို့ တစ်ဝက်ခွဲအမွေယူရလေရာ ဦးလေးကို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမိရှာ။

ငယ်ဂုဏ်တစ်ခုသာ ရှိသည်ဆိုပေမဲ့ သည်ငယ်ဂုဏ်ဟာလည်း မိန်းကလေးတွေမှာသာ အရေးပါတာ။ ယောက်ျားတို့ အကြား သိပ်အရေးမပါ။ ငယ်လေ ပြည့်ဝရင့်ကျက်မှု နည်းလေတောင် ဖြစ်နေသေး။

“နာမည်လေးကလည်း ရွှေနွယ်ရိုး ဆိုတော့ စိတ်ထဲကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်းလိုတောင် သဘောရောက်တယ်”

ပြောရင်း ... မောင်ဖြစ်သူကကော ဘယ်လိုရှိပါသလဲ လှည့်အကဲခတ်ရာ၊ အင်း ... ဒီမောင်ကတော့ ပြုံးလိုက်ရင် စင်ပေါ်က။ အထက်က။ ဂိုက်ဆိုက်ဟိတ်ဟန်ဟာ အမြဲတစ်ဆင့် မြင့်နေတော့တာ။ အို ... မောင်ဖို့ဖြစ်ဖြစ် သားဖို့ဖြစ်ဖြစ် ဤစိန်လည်တုံတဖျပ်ဖျပ်နှင့် သဘောမနောကောင်းပုံလေးလည်းရသည့် ကလေးမချောလေးကိုတော့ ကြီးတစ်မျှင် တန်းထားမှ။

“သမီးလေးက ချစ်စရာကောင်းလွန်းလို့ ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံလောက် တွဲရိုက်ချင်သေးတယ်၊ လသာ ... ကင်မရာမဲ့မင်းခေါ်ပါဦး”

ရွှေလသာက မလှမ်းမကမ်းမှ ကင်မရာကိုင် သူ့တပည့်ကို လက်ယပ်ခေါ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်တွင်တော့ ရွှေလသာပါ အချောင်အဆစ်ပါကာ စားပွဲမှာထိုင်နေသူ သုံးယောက်နောက်မှ ရွှေလပြည့်နှင့် ရွှေလသာ မတ်တတ်ရပ်ရင်း အမှတ်တရပုံတစ်ပုံ ခိုက်လိုက်ရပါသည်။

“အေးအေးဆေးဆေး သုံးဆောင်ပါ ခင်ဗျာ၊ ဟိုဘက်ခဏသွားလိုက်ဦးမယ် အန်တီ”

“သွားပါ ... သား ... သွားပါ၊ ဧည့်သည်က အများကြီး၊ ဧည့်ခံပါဦး”

ရွှေလသာသည် ဒီထက်အကြောလို့ မကောင်းတတ်ပြီမို့ နှုတ်ဆက်ထွက်လာခဲ့ပေမဲ့ မယ်မယ်ရရ ဘာမှ လုပ်ကိုင်စရာ မရှိသေး၍ အိမ်ရဲ့ပေါ်တိုကိုအစပ်လောက်ဆီ ယောင်လည်လည် နောက်လာစဉ် အိမ်ပေါ်မှ ရွှေဥက္ကာ ဆင်းလာသည်နှင့် သွားတွေ့သည်။

“ဟာ ... ရွှေဥက္ကာ၊ မင်း ဘယ်ပျောက်နေလဲ”
ရွှေဥက္ကာက ရွဲ့့့့့့့နှင့် ...

www.burmeseclassic.com

“မေမေ ဖုန်းဆက်ခိုင်းလို့ ထောပတ်ထမင်းဆီ ဖုန်းဆက် နေရတာ”

“အေးကွာ ... ဒါနဲ့ စကားမစပ်”

ရွှေလသာက လက်ညှိုးလေးတစ်ချောင်း ထောင်

ရင်း ...

“မင်း ပြောတဲ့ ငါ မကြိုက်သင့်တဲ့ ချစ်စရာလေးဟာ ရွှေနှယ်ရိုး ဆိုတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဟာ ... လေးလေးလ”

“ဟေ”

“ကျွတ် ... အဲဒီ လေးလေးလက သိပ်လျင်တယ်ဗျာ အဲဒါကြောင့် ဖုန်းတက်ဆက်ဖို့ စိတ်တွေလေးနေတာ”

“စိတ်တွေတောင် လေးနေမှ ဘာလို့တက်ဆက်သေးလဲ ကွာ၊ မြန်မာတွေဟာ တစ်ခုခု ငှုပ်စရာရှိလို့ စိတ်လေးနေ ရင် နမိတ်မကောင်းဘူး အယူရှိပြီး အစီအစဉ်ဖျက်တဲ့ အလေ့မျိုး ရှိကြတယ်ကွ”

“တော်စမ်းပါဗျာ။ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ရွှေလသာက ပခုံးကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ တူဖြစ်သူကို

သဘောတကျကြီး ရယ်မောမိပါသည်။

“မင်းကလည်း အဖြစ်သည်းလိုက်တာကွာ၊ မကြိုက်သေးဘူး ဆိုပြီး”

“မကြိုက်သေးဘူး မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ မကြိုက်တကြိုက်”

“အဲဒီ ရွှေနှယ်ရိုးပဲပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ မင်းကို ထောက်ခံတယ်”

“ဘာကို ထောက်ခံတာလဲ လေးလေးလ၊ ကျွန်တော် ကြိုက်ရမယ်ပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးကွာ၊ ချစ်စရာသိပ်ကောင်းတယ် ဆိုတာရယ်၊ ငါနဲ့ အသက်ကွာတယ် ဆိုတာရယ်ကို ထောက်ခံတယ်”

“ဪ ... ဒါကတော့ လေးလေးလ မထောက်ခံလည်း သူ့ဟာနဲ့သူ အမှန်တရားတွေပဲဥစ္စာ၊ ထူးပြီးထောက်ခံနေဖို့ လို့လား”

“အေးကွာ ... ငါလည်း စိတ်မကောင်းဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်း ရွှေနှယ်ရိုးက တစ်ချိန်လုံး ငါ့ကိုပဲ ကြည့်နေတာ ကျောက်မျက်လုံး ဖြစ်တော့မယ်၊ ဇွတ်ကိုလိုက်ကြည့်နေ တော့တာ၊ ငါတောင် ... ဟဲ ဟဲ ... နည်းနည်း နေရခက် လာတယ်”

ယုံသည်။ တကယ်လိုက်စိုက်ကြည့်နေမှာကို
သည်။ မြင်ရခင်ကတည်းက စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ဟာ။ မြင်ရတော့
ဒီလောက်ကြည့်တယ် ဆိုတာ ဘာမှမဖြစ်နိုင်တာ မရှိ။ လေးလေးလေး
ပုံစံကလည်း ကြည့်ချင်လောက်သည်။ ခုထိ ချွေးမထွက်ပဲ ရေ
ချိုးပြီးစ၊ လို သန့်နေဆဲ။

လေးလေးလ သဘောကျသလား၊ ကြိုက်သလားလဲ
စူးစမ်းနေရင် ကိုယ့်ဘက်က အောက်တယ်ထင်တာမို့ ရွှေဥက္ကာ
မမေးပေ။ လေးလေးလက မှန်းဆရ ခက်သည်။ သူ့ကြိုက်သွား
လည်း မှီပုံပဲနေမှာ၊ မကြိုက်ဘဲ ရွှေဥက္ကာကို စချင်နေတာဆိုလည်း
ဒီလိုပဲနေမှာ။

“ဒီထက် မင်းအသည်းကွဲဖို့ ကောင်းတာက ငါနဲ့ဓာတ်
တွဲရိုက်လိုက်ရတယ်ကွာ”

“ဘာဗျ ... ဟာကွာ”

“ဒါပေမဲ့ တွေးဖြေမယ် ဆိုရင်တော့ နှစ်ယောက်ထဲ
မဟုတ်တာကွာ၊ သူ့အမေ သူ့ကြီးတော်တို့အပြင် မင်းအ
ပါ ပါပါသေးတယ်”

“ဟာ ... မေမေကလည်း ဓာတ်ပုံတွဲရိုက်မဟာ ကျွန်တော်
တောင် မစောင့်ဘူး”

“မင်း ဝင်ရိုက်ချင်လိမ့်မယ်လို့ သူ ဘယ်သိမှာလဲ၊ ပြီးတော့
မင်းကို စောင့်နေရအောင်က ဒီတစ်စားပွဲထဲမှာပဲ ဒီလောက်
ကြီး အချိန်ပေး အချိန်ဖြုန်း မနေနိုင်ပါဘူးကွာ၊ ငါကတော့
အနားမှာရှိနေလို့ ဝင်ရပ်လိုက်ရတဲ့ သဘောပါ”

“အသားဝင်ယူတာပါ”

“အသားမယူရပါဘူးကွာ၊ သဘောရီးပါ”

“ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ ဒါတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ဘာလဲ၊
လေးလေးလ သူ့ကို ကြိုက်သွားပလား၊ ဟုတ်လား”

“စွပ်စွပ်စွဲစွဲကွာ၊ ဘုရားစူးပါစေ၊ သဘောကျတတ်လေး
ထက် မပိုပါဘူး”

“ဟွန်း”

“ကတ္တီပါပြောရောင်လေး ဝတ်ထားတယ်၊ ဟိုးထောင့်နား
စားပွဲမှာ မင်း သွားလိုက်ဦးလေ၊ သွားပါကွ၊ သွားလိုက်ပါ”

ရွှေဥက္ကာသည် အခံရခက်ခက်နှင့် သွားတကျိုကျို
ကြိတ်ပြီးတော့သာ အဲဒီနားက ထွက်လာခဲ့ရပါသည်။ နောက်က
လေးလေးလ အသံက ပါလာသေးသည်မှာ ...

“မင်း စိတ်ပုပ်မယ်ဆိုလည်း ပုပ်လောက်ပါတယ်ကွာ”

www.burmeseclassic.com

ရွှေနွယ်ရိုး အလုပ်ဝင်လုပ်ချင်သည် ဆိုတဲ့ အကြောင်း
အရာက အိမ်ကလူကြီးတွေကို ဝူးဝူးဝါးဝါး ဖြစ်သွားစေပါသည်။

“ရုတ်တရက် ဘာစိတ်ကူးပေါက်ရတာလဲ သမီးရယ်”

ဤစကားကို ကြားရတဲ့အခါ ဘာမှမဝေဖန်ပဲ
သဘောကျတတ်လို့ ဖြစ်တဲ့သူဆိုလို့ ဖေဖေပဲ ရှိသည်။ ဖေဖေက
တော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်စိတ်ဓာတ်နှင့်မို့ တစ်ဦးတည်းသော
သမီးတစ်ယောက်အပေါ် တာဝစဉ်နွှဲနေတဲ့သူ မဟုတ်။

ပြီးတော့ ဖေဖေ အလုပ်ခွင်ကိုလည်း ရွှေနွယ်ရိုး
ဝင်လို့မရပါ။ မိန်းကလေးနဲ့ မအပ်စပ်ပါ။ ဖေဖေက နိုင်ငံခြား
တိုင်းပြည်များနှင့် တရားဝင် ဆက်သွယ်ကာ တရားဝင်အလုပ်ရှာ
လူပို့တဲ့လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ပါသည်။

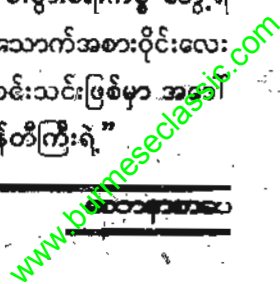
ဒီကိစ္စအစပြုလာရတာကတော့ မန္တလေးမှ ကိုကိုနိုင်
တို့ အိမ်ကိုခဏရောက်လာလို့ပင်။ မေမေနှင့် အန်တီကြီးတို့ရဲ့
အစ်ကိုအကြီးဆုံး ဘဘကြီးဦးဝင်းညိုသည် မန္တလေးမှာ နေထိုင်
သည်။ ကိုကိုနိုင်က ဘဘကြီးတို့ရဲ့ သားအကြီးဆုံးပင်။

ကိုကိုနိုင် အလုပ်ကိစ္စနှင့် ရန်ကုန်လာမည်ဆိုတဲ့
အခါ ကိုကိုနိုင်အမေ ကြီးကြီးမာမာက ယောက်မချားဖြစ်သော
မေမေတို့ အန်တီကြီးတို့နှင့် မတွေ့တာကြာပြီဆိုပြီး လိုက်လာ
သည်။ ကြီးကြီးမာမာ ပါသဖြင့် ကိုကိုနိုင်ပါ အိမ်မှာပဲ တည်းဖြစ်
သွားတာပင်။

သို့မဟုတ်လျှင်တော့ ယောက်ျားလေးမို့ ကိုကိုနိုင်က
အဒေါ်တွေအိမ် သိပ်တည်းချင်တာမဟုတ်။ ဟိုတယ်တစ်ခုခုတက်
တည်းလိုက်ကာ လာသွားမှန်း ပြန်သွားမှန်းပင် တစ်ခါတစ်ရံ
မသိရ။

“မမမာ ပါမှပဲ မောင်နိုင်လည်း တွေ့ရတော့တယ်”

“ကျွန်တော်က အလုပ်ကိစ္စနဲ့လာ၊ လာလည်း တစ်ရက်
နှစ်ရက်နဲ့ ဝင်ငယ် ထွက်ဟယ်၊ အန်တီတို့ကို အနှောင့်
အယှက် မဖြစ်စေချင်တော့လို့ပါ။ စီးပွားရေးကိစ္စ တွေ့ရ
ဆုံရတာတွေက ညနေဘက်ဆို အသောက်အစားဝိုင်းလေး
နဲ့၊ အိမ်ပြန်လာရင် အနံ့လေးတသစ်သင်းဖြစ်မှာ အဒေါ်
တွေ ညီမတွေ အားနာလို့ပါ အန်တီကြီးရဲ့”

“ဘောင်နိုင်က အခု ဘာလုပ်နေလဲ၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့တူတူ မဟုတ်ဘူးလား။”

“ပေဇက နဂိုကတည်းက ဖိနပ်လုပ်တယ်၊ ပုဆိုးလုပ်တယ်၊ ဒါပဲလေ အန်တီကြီး၊ ကျွန်တော်က သီးသန့်လုပ်တာပါ။”

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကိုရီးယားက သုတ်ဆေးတစ်မျိုးရယ်၊ ယူအက်စ်အေက အိမ်သုံးဆေး အားဆေးတချို့ရယ်၊ အထက်မြန်မာပြည် ကိုယ်စားလှယ် ယူထားတာပါ။”

“ဪ”

“ဒါတွေကို ဒီက ရွှေဖယ်မလီက နိုင်ငံခြားကနေ တိုက်ရိုက် ကိုယ်စားလှယ်ယူထားတာလေ၊ ဒီရွှေဖယ်မလီကသွင်းတဲ့ ပစ္စည်းတွေရော၊ လုပ်တဲ့အလုပ်တွေရော များလွန်းလို့ အထက်မြန်မာပြည်ဘက်တွေကို ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဆင့် ပြန်ပေးတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် ရထားတာ”

ကိုကိုနိုင် စကားထဲ ပါလာတဲ့ ရွှေဖယ်မလီဟာ တိုက်ဆိုင်စွာပဲ ရွှေနွယ်ရိုးရဲ့ အာရုံထဲက ရွှေလသာ ရွှေဥက္ကာတို့ရဲ့ ရွှေဖယ်မလီပဲ ဖြစ်နေရာ အဲဒီမှာပဲ စတင်၍ ရွှေနွယ်ရိုးဟာ အလုပ်လုပ်ချင်သည့် ချဉ်ခြင်းဖြစ်ရတော့တာ။ အဲဒီမှာမို့ အလုပ်လုပ်ချင်သည် ဆိုတာဟာ ရွှေနွယ်ရိုးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း တိတ်တိတ်ကလေး သိနေတာပါ။

ဒီရွှေဖယ်မလီကို ရွှေနွယ်ရိုး သိနေသည်ဆိုတဲ့ အကြောင်း လုံးဝမသိတဲ့ ကိုကိုနိုင်ကို ...

“အဲဒီမှာ အလုပ်လေး ဘာလေး မခေါ်ဘူးလား ကိုကိုနိုင်”

ရွှေနွယ်ရိုး မေးလျှင် ကိုကိုနိုင် အံ့ဩသွားခဲ့သည်။

“ညီမလေးက အလုပ်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးရှိနေလို့လား၊ အန်တီတို့က သဘောတူမှာမို့လို့လား”

“မေမေတို့ သဘောတူတာ မတူတာထက်၊ သမီးက အလုပ်လေး ဘာလေး လုပ်ကြည့်ချင်တာ၊ ဖေဖေဆီလည်း ဘာမှ ဝင်လုပ်လို့မရ”

“ညီမလေးက လုပ်ချင်တယ်ဆိုမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဦးရွှေလသာတို့က ဝန်ထမ်းအသစ်တွေ ခေါ်ဖို့ရှိနေတယ်၊ ကိုကိုနဲ့ မနေ့ကပဲ စကားစပ်မိရင်း ပြောတာ ကြားခဲ့တယ်၊ သူက ကိုယ်စားလှယ်ယူသွင်းတဲ့ ပစ္စည်းတွေ အများသားလေ၊ အိမ်သုတ်ဆေးက အောက်ဆုံးထပ်မှာ ရှိုးရွမ်းမိကြီးတစ်ခု၊ သူ့အပေါ်ထပ်မှာက အိမ်သုံးဆေးဝါးနဲ့ ရှူးဖိနပ် နာမည်ကြီးတစ်မျိုး၊ နောက်တစ်ထပ်မှာတော့ သူတို့ကိုယ်စားလှယ်ယူတဲ့ နာရီတွေ ရှိုးရွမ်းမိပေါ့၊ နာရီဆိုရင် လက်ပတ်နာရီ တိုင်ကပ်နာရီ၊ စားပွဲတင်နာရီ အစုံပဲ၊ နာမည်ကြီး Brand ဆိုတော့ တန်ဖိုးကြီးတွေ၊ နာရီကိုတော့ သူ

www.burmeseclassic.com

တို့က ကိုယ်စားလှယ်မပေးပဲ တစ်ပြည်လုံး သူတို့ပဲဖြန့်
တယ်။ သူတို့ရဲ့ အရောင်းဆိုင် ရှိုးရှမ်းမိပဲ မန္တလေးမှာ
ရော၊ တချို့မြို့ကြီးတွေမှာရော ရှိတယ် ...

လုပ်ငန်းတွေ များလွန်းတော့ သူ့ ရဲ့ စာရင်းကိုင်မှာ
လက်ထောက်စာရင်းကိုင်ငယ်လေးတွေ လိုတယ်။ ရှိုးရှမ်းမိ
အတွက်လည်း ဝန်ထမ်းနည်းနည်း ထပ်လိုတယ်။ ဒါတွေ
အလုပ်ခေါ်ဖို့ ခန့်ဖို့ရှိကြောင်း မနေ့ကပဲ စကားစပ်ရင်း
ပြောနေတယ်”

“သမီးက အယ်လ်စီစီအိုင် လယ်ဗယ်တူး အောင်ပြီးပြီ
ကိုကိုနိုင်၊ လက်ထောက်စာရင်းကိုင် ရ၊မရ ကိုကိုနိုင်
ပြောကြည့်ပေးပါလား။”

“အန်တီတို့ သဘောတူရင်တော့ ပြောပေးမှာပေါ့။ ပြော
ရင်လည်း သူက ခန့်ပေးမှာပါ။ ကိုကိုက သူ့ရဲ့တစ်ဆင့်
ကိုယ်စားလှယ်၊ စီးပွားဖက်ပဲ။ ကိုကိုနဲ့လည်း ခင်နေတာ
ပဲ။”

ဤသို့နှင့် ဤကိစ္စသည် လူကြီးတွေအကြားသို့
နားပေါက်သွားပါသည်။ မေမေနှင့် အန်တီကြီးက အင်တင်တင်။
ဖေဖေကတော့ သဘောကျပုံရသည်။ နောက်ဆုံးမှာ ငြင်းရင်း
ခုန်ရင်း အကြိတ်အနယ် ခူးတိုက်ဆွေးနွေးကြပြီး သကာလ ဖေဖေ

သဘောတူ တိုက်တွန်းမှုကြောင့် မေမေနှင့် အန်တီကြီးရဲ့ ငြင်းဆို
စာနဲ့ကွက်သံတွေ တိုးတိမ်ပါးလျှလာရတာပင်။

ဒီတော့မှ ကိုကိုနိုင်က ဦးရွှေလသာကို ပြောပေးမည်
ဟု ကတိပြုသည်။ ကတိပြုတဲ့အတိုင်း နောက်တစ်ကြိမ် ဦးရွှေလသာ
ထံ ကိုကိုနိုင် သွားသောအခါ တဲ့တိုးပင် ပြောကြည့်လိုက်ပါသည်။

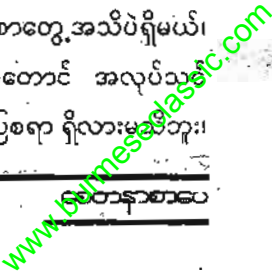
“ဦးရွှေလသာ ထပ်ခန့်ဖို့ လိုနေတယ်ဆိုတဲ့ လက်ထောက်
စာရင်းကိုင် တစ်နေရာကို ကျွန်တော့်ညီမ တစ်ဝမ်းကွဲလေး
များ အဆင်ပြေနိုင်မလား မသိဘူး။ လူခေါ်ရင် သူကပါ
လျှောက်ကြည့်ချင်လို့တဲ့ဗျာ။ ညီမလေးက အယ်လ်စီစီအိုင်
လယ်ဗယ်တူး အောင်ပြီးပါပြီ”

“ဟုတ်လား၊ ညီမက တစ်ဝမ်းကွဲလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ ညီမအရင်း အငယ်ဆုံး
က မွေးတာပါ။”

“ဒါဖြင့် အရင်းအချာကြီးပဲ။ သူလည်း အလုပ်လိုချင်နေ
ရင် ကြည့်ခန့်ပေးရတာပေါ့ဗျာ။ အလုပ်အတွေ့အကြုံ
ရှိလား။”

“အဲဒါတော့ မရှိသေးဘူးဗျာ။ သူ့မှာ စာတွေ အသိပဲရှိမယ်။
ရည်ရွယ်ထားတဲ့ ရာထူးနဲ့ မဟုတ်တောင် အလုပ်သမား
သဘောမျိုးဆိုရင်ကောဗျာ။ အဆင်ပြေစရာ ရှိလားမသိဘူး။”

သူ့ကို အိမ်က ကလေးလိုထားတော့ သူက သိပ်အလုပ်လုပ်
ချင်နေတယ်ဗျာ၊ ဦးရွှေလသာတို့အိမ်နဲ့ အခု ကျွန်တော်
တည်းတဲ့ အဒေါ်အိမ်က တစ်လမ်းတည်းပဲလေ၊ ကျွန်တော်
ကလည်း ရုံးနဲ့ပဲ ဆက်သွယ်နေတော့ ဦးရွှေလသာ အဲဒီခြံ
မှာ နေတယ်ဆိုတာ မနေ့က သူနဲ့စကားစပ်မှ သိရတယ်”
“ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့ လမ်းထဲကပဲပေါ့”
“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခြံချင်းတောင် အတော်နီးပါတယ်”
“ဘယ်သူ့အိမ်ကလဲဗျ”
“အဒေါ်က ဒေါ်အင်ကြင်း၊ အဒေါ်ရဲ့ခင်ပွန်းက ဦးစော်ထွဋ်
ပါ”

ရွှေလသာ မျက်ခုံးများ ပင့်သွားရလျက် ...
“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ညီမလေးက”
“ရွှေနှယ်ရိုးပါ”
“ရွှေနှယ်ရိုး ! ...”
ရွှေလသာသည် တအံ့တဩသာ ရေရှတ်လိုက်နိုင်

သည်။

၃၅ ၆ ၃၅

တကယ်တော့ သူ့ရဲ့စာရင်းကိုင်ချုပ် ဒေါ်ဒေစီရဲ့
အောက်အောက်မှာ အကူသဘောထားပေးဖို့ ရွှေဥက္ကာကို ရည်ရွယ်
တည်။ ရွှေဥက္ကာဟာ ကျောင်းပြီးဘွဲ့တစ်ခုရထားသော်လည်း
ဘာမှမလုပ်။ သူ့အဖေက နိုင်ငံခြားသင်္ဘောမှာ ချိပ်အင်ဂျင်
တာဝန်ရှိ၍ ရွှေဥက္ကာကို သင်္ဘောတင်ပေးဖို့ ကြံစည်တော့လည်း
ရွှေဥက္ကာက အိအနင့် ချေးများနေသည်။

အလုပ်ထဲ ခေါ်ထည့်ချင်တဲ့တိုင် ရွှေဥက္ကာကို ရှိုးရွမ်းမိ
အိမ်ထဲမှာ အဆင့်လောက်တော့ ထားလို့မဖြစ်ပြန်။ အစ်မဖြစ်သူက
အိမ်ထဲမှာ အိပ်ပြီးမည်။ ဒေါ်ဒေစီ လက်အောက်မှာထား၊ ဒေါ်ဒေစီ
အလုပ်လုပ်နေအဆင့်ဆင့် အကြိမ်းသင့်၍ လိုတာကူဖို့လောက်
ထားသည်။

စာရင်းအင်းနှင့် ပတ်သက်လို့လည်း ရွှေဥက္ကာမှာ
Certificate မှမရှိ။ သူ့ အမြင့်ဆုံး ပေးနိုင်တာ လောလော
အလော အတိုင်းပဲ ဤနေရာ။ အစ်မဖြစ်သူက ဘာမှ မပြောပေမဲ့ ရွှေဥက္ကာက
အိမ်ထဲမှာပဲ နေနေသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ... မင်းလို ဘော်ကြော့ သူယေချင်း တွေနဲ့ ပေါင်းပြီး အချိန်တွေ ပြုန်းနေတာပဲ။ အလကား စိတ်လေတယ်၊ ဘာမှ ချေးမများနဲ့၊ ငါခိုင်းတာ ဝင်လုပ် ခို့သာကြ”

“ကျွန်တော် ဘာစာရင်းမှ မတွက်တတ်ဘူး”

“စ၊စချင်းတော့ ဘယ်သူမှ မတတ်ဘူး ဟေ့ကောင်၊ မတွက်တတ်သေးရင် ကူးရေး စာရင်းဖြည့်တာကစ၊လုပ်၊ ဒါမှ ငြင်းနေရင် မင်းကို သုတ်ဆေးရှိုးရွမ်းမိဖြစ်ဖြစ် ဖိနှပ် ရှိုးရွမ်းမိဖြစ်ဖြစ် ထားလိုက်ရလိမ့်မယ်၊ ပစ္စည်းတွေထုတ် ပြု ရှင်းလင်းပြတာမျိုး လုပ်မလား”

ရွှေဥက္ကာက နှာခေါင်းကို ရှုံ့တွဲကာ ...

“ဟင့်အင်း”

“အေး ... ဒါကြောင့် ဒေါဒေါစီ လက်အောက်ထားမှာ စာရင်းကိုင်လက်ထောက်၊ သင်ရင်း တတ်သွားလိမ့်မယ်၊ မေးရင်းကူရင်းကပဲ တဖြည်းဖြည်း ကျွမ်းလာမှာပေါ့”

“ပျင်းစရာကြီးဗျာ”

“မပျင်းနဲ့ ... မင်း အလကား သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လေဖို့ပဲ ကြာရင် မင်း ပျက်စီးမယ်၊ မင်းသူငယ်ချင်းတွေထဲရော

ဘယ်တစ်ကောင် အကောင်းပါသလဲ၊ ကျော်စွာ ဆိုရင် ဆေးငြိနေတယ်၊ တင်ကိုကိုက အလကားနေ ရည်းစားထည် လဲနဲ့ မိန်းမလိုင်း၊ မိုးဇော်ကျတော့ အရက်သမားဖြစ်စပြု နေပြီ၊ ရာဇာနိုင်ကျစော့လည်း မယ်မယ်ရရ ပြစ်ချက်မရှိ ပေမဲ့ လူပျင်းလိုင်း ဝင်နေတယ် ...

လောလောဆယ် မင်းက ရာဇာနိုင် လိုင်းထဲရောက် နေတယ် ပြောရမှာပေါ့၊ နောက် တဖြည်းဖြည်း ဟိုကောင် တွေဆီက အကျင့်ကောင်း အကျင့်မြတ်တွေပါ ကူးလာမှာ ကြောက်ရတယ်၊ ဒီကောင်တွေနဲ့ ဗွဲနေတာကိုလည်း ငါ လုံးဝမကြိုက်ဘူး”

“ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေက သူတို့ မကောင်းတာတွေ ရှိပေမဲ့ စိတ်ကောင်း သဘောကောင်းတွေပါဗျာ”

“စိတ်သဘောလေးပဲ ထိုင်ကောင်းနေတာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ ကွ၊ ယောက်ျားလေး ဒီအရွယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝရှေ့ရေး တက်လမ်းလှမ်းရတော့မယ်လေ၊ တကောင်မှ မယ်မယ်ရရ ဘာမှမလုပ်သေးဘူး၊ မင်းအမေကလည်း ဒီကောင်တွေနဲ့ ပေါင်းတာ ကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး”

“မေမေက ဘာမှ မပြောပါဘူး”

“ပါးစပ်က ဖွင့်မပြောသေးတာက မင်း သူတို့ဆီက ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဘာအကျင့်မှ မကူးသေးလို့ပေါ့။ စိတ်ထဲက တော့ မကြိုက်ဘူး။ မင်း မေးကြည့်ပါလား။ တော်ပြီကွာ မင်း ဘာမှဆင်ခြေမလာနဲ့။ ငါပြောတာ ဝင်လုပ်။ တဖြည်းဖြည်း စာရင်းအင်းပါမက လုပ်ငန်းသဘော နားလည်ကွာ ဝင်လာအောင် ငါ သင်မယ် ...

နောင်ဆို မင်းကိုလည်း အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုခု ခွဲကိုင်ခိုင်းရမှာပဲ ရွှေဥက္ကာ၊ အလုပ်တွေက အများကြီး မင်းကို ခွဲတာဝန်ပေးနိုင်ရင် ငါလည်း ဒီလောက် ချာပတ်ပတ်မယမ်းဘူးပေါ့။ ပြီးတော့ ဒီကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးက ငါ တစ်ယောက်တည်းပိုင်လည်း မဟုတ်ဘူးလေ။ မင်းအဖေ့နဲ့ ငါ နှစ်ဦးလုံးရဲ့ မိသားစုစီးပွားရေးပဲလေ ...

မင်းအမေလည်း ဒီအလုပ်ထဲမှာ မင်းကို အားကိုးချင်မှာပေါ့။ နောက်ဆုံးတစ်နေ့ ဒီကိုယ်မိသားစုကုမ္ပဏီထဲမှာ ဝင်ရမဲ့တူတူ စောစောစီးစီး လေ့လာထားကွာ။ မင်းမှာလည်း အချိန်တွေ ပိုနေတယ်။ မပျင်းနဲ့ မရဘူး။ ရှေ့တစ်ပတ် တနင်္လာကစပြီး မင်း ရုံးတက်ရမယ်။ ဒါပဲ”

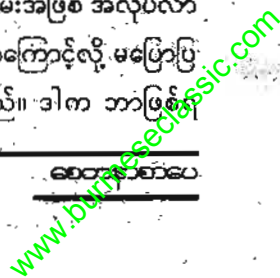
များသောအားဖြင့်မှာ ဦးလေးဖြစ်သူနှင့် သူငယ်ချင်း ပေါင်း ပေါင်းသော်လည်း ရွှေလသာ အတည်ပြောပြီဆိုရင်တော့

ရွှေဥက္ကာ မတော်လှန်နိုင်ပဲ နားထောင်လေးစားရတဲ့သဘော ရှိပါ သည်။ ထို့ကြောင့် ဒီကိစ္စကို မငြင်းနိုင်။ တနင်္လာကစပြီး ဒါဒေစုံ လက်အောက် အလုပ်ဝင်ဖို့ သေချာပါပြီ။

ဒီအချိန်မှာ မန္တလေးက သူ့ရဲ့အထက်မြန်မာပြည် ဦးထီးစားလှယ်ခွဲ ကိုကိုနိုင် ထံက မမျှော်လင့်ဘဲ ဒီစကားကြားရ တာဖြစ်သည်။ ကိုကိုနိုင်နှင့်က လူရင်းလူချာကြီးလို မခင်လွန်းပေမဲ့ အလုပ်ပါတနာလည်းဖြစ်။ ကိုကိုနိုင် အပေါ် ရွှေလသာက ခင်မင် သေးစားမှုလည်း ရှိတာတစ်ချက်။

နောက်တစ်ချက်က အလုပ်တောင်းသည့် သူ့ညီမ တစ်ဝမ်းကွဲဟာ ရွှေဥယျာဉ် ဆို၍ ရွှေလသာမှာ ငြင်းပယ်လိုက်ဖို့ နိုင်အား ယုတ်လျော့သွားတော့တာပင်။ ရွှေဥယျာဉ်ကို သူတို့ခြံရံ တွင်ခွဲပွဲမှာ ဆုံတွေ့လိုက်ရစဉ်က နှစ်လိုမှုလေးတစ်မျိုးနှင့် ရွှေဥက္ကာ ကို ကလိချင်တဲ့ သဘောမျိုးလောက်သာ အာရုံစိုက်မှု ခပ်ပါးပါး သေးသာ ရှိခဲ့သော ရွှေလသာသည် ကိုကိုနိုင် ထံမှ စကားကိုကြား သိတ်ရမှ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲနေအောင် လှုပ်ရှား သွားခဲ့သည်။

ရွှေဥယျာဉ် သူ့ကုမ္ပဏီမှာ ဝန်ထမ်းအဖြစ် အလုပ်လာ နိုင်တော့မည်လို စဉ်းစားကြည့်လိုက်လျှင် ဘာကြောင့်လို့ မပြောပြ တတ်ပဲ သူ့ရင်ထဲ ပူနွေးပြီး လှုပ်ရှားလာသည်။ ဒါက ဘာဖြစ်ရ

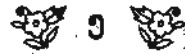

တာပါလိမ့်။ ဧည့်ခံပွဲပြီးကတည်းက တွေ့လည်းမတွေ့ အဆင်
အဆံ့လည်းမရှိ၊ တစ်လလောက် ဒီတိုင်း နေနေနိုင်ပြီး ခုမှ လူ
စိတ်လှုပ်ရှားလာတာ။

ရွှေလသာက ကိုကိုနိုင်ကို ...

“ကိုကိုနိုင် ညီမလေးကို ကျွန်တော် အလုပ်ခန့်
ပေးမယ်၊ စိတ်ချပါ” လို့ မြန်ဆန်လွယ်ကူစွာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် က
ပေးလိုက် မိလေပြီ။

၃၈ ၈ ၃၈

တံခါးခေါက်သံကြောင့် ရွှေလသာက ခေါင်းမော
ဘာအကြည့် တံခါးကိုလှည့်ဖွင့်ဝင်လာသူက ရွှေနှယ်ရိုး ဖြစ်နေပါ
သည်။ ရွှေနှယ်ရိုး အလုပ်ဝင်နေတာ တစ်လနီးပါးပင် ရှိတော့မည်။
ရွှေလသာနှင့် အလုပ်ဝင်တဲ့နေ့ကပြီးရင် ဟုတ်တိပတ်တိစကား
ပြောဖြစ်တော့။

ပြောစရာလည်း အကြောင်းအရာ မရှိ။ သူ ဓာတ်
လှေကားပေါက်ကထွက်ကာ ရုံးခန်းဝရောက်သည်နှင့် ရုံးခန်းထဲ
ဗွတ်စိတစ်ချက် ဝေကြည့်လိုက်လျှင် ရွှေနှယ်ရိုးကို လှမ်းမြင်ရတတ်
ပါသည်။ ဤသို့မြင်လိုက်ရလျှင် သူ့စိတ်ထဲ တစ်စုံတစ်ရာ ပြည့်စုံ
နှစ်ကန်သွားသလို ကျေနပ်သွားပြီးတဲ့နောက် သူ့ရဲ့သီးသန့်ရုံးခန်း
ငယ်လေးဆီ တန်းဝင်လာခဲ့သည်သာ။

www.burmeseclassic.com

သူ့ကို အမြဲတမ်း ရွှေနှယ်ရိုးက ခိုးကြည့်တတ်ပြီ။ သူနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိလျှင် ရှိုးတိုးရှုန်တန်လိုလို ဟန်တစ်မျိုးနှင့် မျက်လွှာကို ချတာလည်းမဟုတ်။ ခပ်ဝဲဝဲပြုကာ လွှဲလိုက်တတ်သည်။ သူ့နောက်မှ ပါလာတတ်သည့် ရွှေဥက္ကာကိုတော့ ရွှေနှယ်ရိုးက ရဲရဲတင်းတင်းပဲ ပြီးပြန်တတ်ဆက်တတ်သည်။

အင်းပေါ့လေ။ ဒါတော့ ဒါပေါ့။ ရွှေဥက္ကာနဲ့ သူ့နဲ့ ဝှယ်တူတန်းတူလည်းဖြစ်။ စားပွဲချင်း နီးနီးကလေးလည်း တစ်နေကုန် ကပ်ထိုင်နေရတာ။ သူတို့ချင်း ရင်းနှီးကြတာကို ရွှေလသာ သိနေသည်။ သူက ရုံးကလူကြီးမို့ အဖွဲ့ကျဖို့ အရောဝင်ဖို့လည်း ခက်သည်။

သူကလည်း အရောတဝင် ပြုချင်လွန်းလို့ရယ်လို့ မဟုတ်ပါ။ ခင်မင်ချင်ရင်ဖြင့် အိမ်နီးနားချင်းတွေဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ ရင်းနှီးလို့ ရတာပါပဲ။ ခုကတော့ ဘော့စ်နဲ့ စာရင်းကိုင်လက်ထောက်ဆိုတဲ့ အဆင့်အတန်းက ရောရောနှောနှော ရင်းရင်းနှီးနှီးနေဖို့ အဟန့်အတား ဖြစ်နေသည်။

စကားပြောဆိုစရာကလည်း တကူးတက အကြောင်းမရှိ၍ နှုတ်ဆက်ကြည့်လို မျက်လုံးလေးဝဲခနဲ လွှဲသွားတာကိုပဲ နေ့စဉ် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေရပါသည်။ ရွှေနှယ်ရိုး သူ့ကိုကြည့်တဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်ထဲမှာ အမြဲတမ်း တစ်ခုခုပါနေသည်။ အဲဒါဘာပါ

လိမ့်။ အိမ်နီးနားချင်း တစ်ယောက်လို၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်အလုပ်ရှင် အထက်လူကြီးကိုကြည့်တဲ့ အကြည့်မျိုးတွေ လုံးဝမဟုတ်။

ရွှေလသာသည် အနီရောင်ဖိုင်လ်လေးကိုင်ကာ တံခါးဝဲ၌ ဝင်ခွင့်တောင်းသလို ရပ်နေသော ရွှေနှယ်ရိုးကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း အတွေးတွေ တရစပ်ပြေးလွှားသွားပြီးမှ ...

“လာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရွှေနှယ်ရိုးက ရှေ့ဆက်တိုးလာကာ တံခါးကို ဟစ်ထားခဲ့သည်။ ရွှေလသာ အခန်းက အလုပ်ပိတ်အဲကွန်းပြင်းပြင်း သွတ်ထားတာမို့ ...

“တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်”

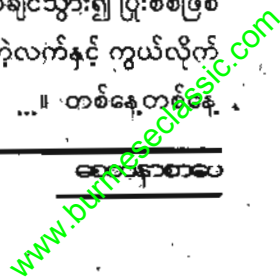
“ရှင်”

မျက်လုံးဝိုင်းသွားတာကို သူ့မှာ ဦးနေထက်ခြောက်ရပြီး ...

“ရော် ...၊ တံခါးပြန်ပိတ်ပါလို့ ပြောနေတာ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... လေးလေးလ”

ရွှေလသာသည် အတော်ရယ်ချင်သွား၍ ပြုံးစိစိဖြစ်သွားတဲ့ နှုတ်ခမ်းကို ဘောလပ်ပင်ကိုင်ထားတဲ့လက်နှင့် ကွယ်လိုက်ရသည်။ လေးလေးလ ... တဲ့။ အင်းပေါ့ ...။ တစ်နေ့တစ်နေ့

ရွှေဥက္ကာနှင့် စကားတွေပြော၊ လေးကန်အတင်းအုပ်နေကြတာမို့ ရွှေဥက္ကာရဲ့ အခေါ်အဝေါ်တွေကို သူပါနှုတ်ကျိုးနေပြီ။

“လေးလေးလ” လို့ ခေါ်ပုံထောက်၍ ရွှေဥက္ကာနဲ့ သူမ ပြောဆိုနေကြတဲ့ စကားတွေထဲမှာ သူ့အကြောင်းဟာ နားရည်ဝ နှုတ်ကျိုးလောက်အောင် ပါနေမည်လို့ ခန့်မှန်းလို့ရပါသည်။

ရွှေနွယ်ရိုး တံခါးတွန်းပိတ်၍ ပြန်လှည့်လာလျှင်
“ထိုင်”

သူက ရှေ့က ခုံကို လက်ညွှန်ပြလိုက်ပါသည်။
“ဟုတ်ကဲ့”

ရွှေနွယ်ရိုး နေရာတကျ ဝင်ထိုင်တာကို စောင့်ကြည့်

နေပြီးမှ ...

“ကဲ ... ပြော ... ဘာထူးတာရှိလဲ”

“ဘာမှတော့ ထူးတာမရှိပါဘူး။”

“အင်း”

“အန်တီဒေစီက လေးလေးလကို ဒီဖိုင်လ်သွားပြဖို့ ခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

“ခါတိုင်း မဒေစီပဲ ပြနေကျပဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ဦးထွန်းအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အန်တီဒေစီက အလုပ်ရှင်ကို ဝင်တွေ့တာ စကားပြောတာ၊ တင်ပြတာ၊ ရှင်းလင်းစရာရှိ ရှင်းလင်းပြီး

တာ၊ မေးခွန်းကိုဖြေတာ၊ အဲဒါတွေ လုပ်တာတရမယ်၊ ကျွမ်းကျင်ရမယ်လို့ ပြောပါတယ် ...

ကျွန်မက လေးလေးလကို ထိုက်ရိုက်စင်တွေ့ စကားမပြောချင်ဘူး၊ မပြောရဲဘူးဆိုတာ သိလို့ အန်တီဒေစီက တမင် အလေ့အကျင့်ရအောင် ခိုင်းတယ်နဲ့ တူပါတယ်”
“ရွှေနွယ်ရိုးက ဘာကြောင့် စကားမပြောချင် မပြောရဲရတာလဲ”

ကလေးမက မဖြေပဲ ခေါင်းငုံ့ မျက်နှာလွှဲနေ၍ ရွှေလသာက နောက်ချင်စိတ်နှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ခပ်မာမာ ...

“ဖြေလေ”

ရွှေနွယ်ရိုးမှာ တကယ်ပင်လန့်ကာ တုန်သွားရှာသည်။

“ဟို ... ဟို ... ကြောက်လို့ပါ”

“ဘာကြောက်စရာရှိလို့လဲ၊ ကောင်းပြီ ... မင်း အဲလိုကြောက်တယ်ဆိုရင် အလေ့အကျင့်ရအောင် နောင်ကို စာရင်းအင်း ငွေစာရင်းနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ ငါ့ကို ပြောစရာရှိတိုင်း မင်းပဲ လာပြောရမယ်၊ အဲဒါ ဒေါ်ဒေစီကို ပြောပြလိုက်၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရွှေနှယ်ရိုးသည် ကိုယ်လေးခပ်တောင့်တောင့်နှင့် ရွှေလသာကို ဈာန်လုံးပြုခနဲနေအောင် စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့အကြည့်တွင် သူ့ကိုနောက်ပြီး လှန့်နေတာလား။ အတည်ပေါက် ပဟာန်နေသလား စူးစမ်းဝေခွဲနေဟန်ကြောင့် ရွှေလသာက ခပ် တည်တည်လှုပ်နေကာ ...

“အဲဒါကို ငါ စောင့်ကြည့်နေတာ။ တစ်ခါတစ်ခါ ပြောစရာ ရှိတာ ရွှေဥက္ကာလည်း ဝင်ပြောတာပဲ။ မင်း တစ်ခုခုဝင်ပြော တာမျိုးတော့ တစ်ခါမှ မတွေ့သေးဘူး။”

“သူ ... သူကတော့ လေးလေးလ တူဆိုတော့ မကြောက် ဘူးပေါ့။”

“မင်းကတော့ ဘာလို့ ကြောက်နေတာလဲ”

ရွှေနှယ်ရိုးက မဖြေ။ အနေရခက်သလို သူ့လက် ချောင်းလေးတွေကို စားပွဲပေါ်က မိုင်လ်ပေါ်တင်ထားရင်း အချင်း ချင်း လိမ်ဆိတ်ပွတ်တိုက်နေသည်။

“အလုပ် လုပ်ရတာ အဆင်ပြေလား။”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အတော်နားလည်ကျွမ်းကျင်ပြီလား။”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းဆွဲတဲ့ ရှင်းတမ်းတွေ မဒေစီက ပြပါတယ်။ ကောင်း ပါတယ်။ မင်းက မဆိုးပါဘူး။ ရွှေဥက္ကာကတော့ အလကား ပဲ”

“သူ ... သူလည်း ...”

“သူလည်း ဘာဖြစ်လဲ”

“အန်တီဒေစီ နိုင်းတာတွေတော့ ကြီးစားလုပ်ပါတယ်”

ရွှေဥက္ကာ ဘက်က ကာကာကွယ်ကွယ်လေး ပြော ဆေး၍ ရွှေလသာက ပြီးချင်ချင်ဖြစ်ရသည်။ တကယ်က ရွှေဥက္ကာ အာ ဘာမှကို မတတ်သေးတာပါ။ စိတ်ကလည်း မဝင်စား။ ပျင်း တလည်းပျင်း၍ ကပျက်ကချော်ကလည်း နိုင်တတ်သေးတာမို့ အလုပ်မဖြစ်လှတာကို ဒေါဒေစီကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တင်ပြခိုင်း ထား၍ ဒေါဒေစီ တင်ပြတာ ကြားပြီးပါပြီ။

ဒေါဒေစီက ရွှေနှယ်ရိုးကိုတော့ ချီးကျူးပါသည်။ ဆရာရရာရာနိုင်တဲ့အကြောင်း၊ အလုပ်ထဲမှာ စိတ်ဝင်စားမှုလည်းရှိပြီး ကြီးစားပမ်းစား သင်ယူနားလည်လိုစိတ်လည်း ရှိတဲ့အကြောင်း၊ အလုပ်လုပ်ရင် အကွက်စေ့ လာဘ်မြင်ပြီး သပ်ရပ်မှန်ကန်မှုလည်း ရှိတဲ့အကြောင်းတွေ။

“ကဲ ... ဒီထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား မင်း ငါ့ကို ပြောစရာ ရှိတာ ဘာရှိလဲ”

www.burmeseclassic.com

ရွှေလသာက ဖိုင်လ်ကို ညွှန်ပြလိုက်၍ ရွှေနှယ်ရိုးက လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကမ်းပေးရင်း ...

“ထူးထူးခြားခြား ပြောစရာ မရှိပါဘူး”

ရွှေလသာက ဖိုင်ကိုလှန်လှောက်ကာ အကြမ်းဖျဉ်းကြည့်

ရင်း ...

“ဒါ ထားခဲ့၊ နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းကြည့်မယ်၊ မန္တလေးက နာရီအရောင်းပြခန်းရဲ့ လချုပ်စာရင်း အီးမေးလ်နဲ့ ဝင်လာ ပြီလား”

“ဝင်ပါပြီ”

“ရန်ကုန်နဲ့ဆိုရင် စုစုပေါင်း မြို့လေးမြို့က အရောင်းပြခန်း တွေရဲ့ လချုပ်တွေအားလုံးထုတ်၊ အားလုံးစုပေါင်းလချုပ် စာရင်း ထုတ်မယ်၊ မင်း လုပ်ရဦးဖြစ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါ ... မင်း လုပ်လိုက်၊ ပြီးရင် လာတင်ပါ”

“ဒီနေ့တော့ မရနိုင်ဘူးထင်တယ် လေးလေးလ”

“ဒီနေ့မရ နက်ဖြစ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရွှေလသာ ထံမှ ဘာစကားမှ ဆက်မလာတော့၍ ...

“ကျွန်မ သွားလို့ ရပြီလား လေးလေးလ”

“ရပြီ”

ရွှေနှယ်ရိုးက ထိုင်ရာမှ ထ၊ထွက်ခဲ့သည်။

“ဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငါ့ကို အလကားနေရင်း ကြောက်မနေနဲ့၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရွှေနှယ်ရိုးက သွက်သွက်ဖြေ တံခါးသွက်သွက်ဖွင့် ဆွက်လာခဲ့ပါသည်။ ဘယ်သူမှ မသိအောင် ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ဆန်နေတာကြောင့် ကိုယ့်နေရာ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ရေဘူး ဆုတ်၍ ဖွင့်သောက်လိုက်သည်။ ရွှေဥက္ကာက ရွှေနှယ်ရိုး အနား ဆွေထိုင်ကာ ...

“ဘာပြောလဲ”

ရွှေနှယ်ရိုး မျက်နှာကိုလည်း စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲ အတိအကျ ပြောသည်။ ရုံးမှာ အလုပ်ဝင်နေပေမဲ့ လေးလေးလနှင့် ရွှေနှယ်ရိုး အပြောအဆို အဆက်အဆံ မရှိရာမှ ဒေါ်ဒေစိက ခုလို ဆိုထွက်ပြောဆိုကျင့် ရအောင်ဆိုပြီး ခိုင်းတော့ ဒီဒေါ်ဒေစိကြီး ခုဥက္ကာ သိပ်မကြည်ချင်။

ကြည့်ရတာ လေးလေးလေးများ ဒေါ်ဒေါ်ကိုမှာပြီး အကွက်နေသလား။ အဲဒီ လေးလေးလေးလည်း ယုံရတာ မဟုတ်။ ရွှေနှယ်ရိုးနှင့်သူ အပြောအဆိုသာ မရှိတယ်။ အိမ်ကျ ရွှေနှယ်ရိုး တော်တာ၊ စာရင်းအင်းနိုင်တာ၊ သူ့ဆီကထွက်တဲ့ ရှင်းတမ်းတွေ ရှင်းလင်းသပ်ရပ် တိကျနေတာတွေ တဖွဖွချီးကျူးမဆုံး။

“ဘာပြောလဲလို့ မေးနေတယ်လေ”

ရွှေနှယ်ရိုးက ရွှေဥက္ကာကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ...

“ပြောတာတွေက အများကြီးပေါ့၊ ရေသောက်နေတာတောင် မစောင့်နိုင်ပဲ ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ၊ ဒီမှာ ရင်တုန်ရတဲ့ကြား ထဲ”

“ရင်က ဘာဖြစ်လို့ တုန်ရတာလဲ”

“ဘယ်သိမလဲ ... ကြောက်တာပေါ့”

“ဘာကို ကြောက်တာလဲ”

“ဘာကိုကြောက်ကြောက်ပေါ့”

ရွှေနှယ်ရိုးသည် သူ့ကိုဆို တစ်စက်မှ အလေးစား လည်းမရှိ၊ ရှိန်လည်းမရှိနဲ့ ဘာမှ ဂရုတစိုက်မရှိလို့ ရွှေဥက္ကာ ထင်သည်။ ဒါကြောင့် သူ မကျေနပ်။ လေးလေးလေးကိုကျတော့ အလကားနေရင်း ကြောက်နေသည်။ ကြောက်တယ်ဆိုတာဟာ ဂရုစိုက်ခြင်းတစ်မျိုးပဲလို့ ရွှေဥက္ကာ သဘောထားသည်။

“လေးလေးလေးများ၊ ဘာကြောက်စရာရှိလို့လဲ၊ ရုံးမှာသာ မာန်နဲ့ ဌာန်နဲ့ လုပ်နေတာ၊ အိမ်မှာဆို လေးလေးလေးက လူပေါကြီးပါ”

“ဟယ် ... ကိုယ့်ဦးလေးကို ဒီလိုပဲ ပြောရလား ရွှေဥက္ကာ”

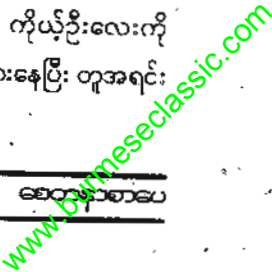
“ပြောတာ ဘာဖြစ်လဲ”

“ရှင်က သူ့တူလေ၊ ရှင်ကစ၊ သိပ်လေးစားမှ ရုံးကတံခြား လူတွေလည်း လေးစားရကျိုး နပ်မှာပေါ့၊ လေးလေးလေးကို သူ့ဝန်ထမ်းတွေ နဂိုက ချစ်ကြောက်ရုံသေနေတာတောင် ရှင် ဒီလို မရှိမသေပြောတာ ကြားရင် သူတို့ပါ အရှိသေ တန်လာမယ် သိရဲ့လား ...

ရုံးမှာလည်း ရာထူးအကြီးဆုံး၊ ပိုင်ရှင်လည်း ပိုင်ရှင်၊ လေးလေးလေးကို လူတကာ အရှိသေပျက်မဲ့စကားမျိုး တွေ ရှင် မပြောသင့်ဘူး ဆိုတာလောက်မှ တူဖြစ်ပြီး နားလည်မှု မရှိဘူးလား”

“ဟာ ... လေးလေးလေး ဘက်က ခုခံရပ်တည်လှချည်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်မ ပြောတာ မဟုတ်လို့လား၊ ရှင် ဦးနောက်နဲ့ စဉ်းစား၊ ဒီလိုစကားမျိုး ကိုယ့်ဦးလေးကို ပြောရမလား။ သူ့စိမ်းတွေက ရိုသေလေးစားနေပြီး တူအရင်း က လူပေါကြီးလို့ ပြောထွက်တာ”

“မှားပါတယ် ခင်ဗျာ၊ နောင်ကို မပြောတော့ပါဘူး။
မရွှေ့နွယ်ရိုး ခင်ဗျာ၊ အမယ်လေး ... စွာလိုက်တာ၊ စွာ
လိုက်တာ ဆိုတာ လေးလေးလကို ထိလို့”

ရွှေ့နွယ်ရိုး မျက်နှာကလေးမှာ နီဆွတ်ဆွတ်
ဒေါသလေး ထွက်လာကာ ...

“ရွှေ့နွယ်ရိုး ... ဘာစကားပြောတာလဲ”

“လေးလေးလ ထိလို့ စွာတယ်လို့လေ၊ ဒါ ဘာဖြစ်
ဟုတ်တာကို ရိုးရိုးပြောတာပဲ၊ စိတ်တိုစရာလား”

“ဟိုလိုလို ဒီလိုလို အဓိပ္ပာယ်ပါသလိုလို ပြောတဲ့စကား
ကို သိပ်မုန်းတာ၊ စကားပြောရင် ရိုးရိုးပဲပြော၊ မထွေး

တစ်လနီးပါးအတွင်း သူတို့နှစ်ယောက် အတူ
အသင့်တော့ ရင်းနှီးနေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ရွှေ့နွယ်ရိုးရဲ့ ရင်းနှီးမှုဟာ
အရိုးခံဟန်ဆောင်မှု ကင်းလွန်းတော့ သူ့ကို ပြောရဲဆိုရဲ ရှိလိ
တာများ။

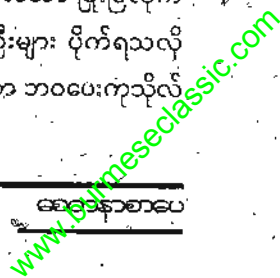
ရွှေ့နွယ်ရိုး လိုချင်တာက ဒါမျိုးမဟုတ်။ လေးလေး
နှင့် ပတ်သက်ပြီး ရွှေ့နွယ်ရိုး မရဲမပုံ ရှက်ရှက်ကြောက်ကြောက်
ဖြစ်နေတာမျိုးလေးကို သူ့အပေါ် ဖြစ်သစေချင်သည်။ နု
သူ့အပေါ်တွင် အရိုးခံဒလဟော မူယာမာယာမရှိ ဘာမရှိ
ဆိုရဲကြီး။

ရွှေ့နွယ်ရိုး မကျေနပ်၍ မျက်နှာကြီး စုပုပ်ကာနေ
သည်။ လေးလေးလမှာ ဘယ်လိုဆေးတစ်မျိုးများ ရှိနေပါလိမ့်။
အရိုးခံလုံးက အမျိုးသမီးကြီးငယ်တွေကိုလည်း ကြည့်နေသည်။
ရွှေ့နွယ်ရိုးကို ပျာပျာသလဲ ဖူးဖူးမှုတ်။ သူ့ကိုတော့ ကလေးလို
အော်ဆဲကြသည်။

ရာထူးကြောင့်လား၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်မို့လား။ သူ့ကို
အလုပ်စဆင်းတဲ့ ရက်ကတည်းက လူတွေလေးစားအောင် ရွှေ့
နွယ်ရိုးက သူ့တူအရင်း ရှယ်ယာတစ်ဝက်ပိုင် သူ့အစ်မရင်းရဲ့သား
ရွှေ့နွယ်ရိုးက မိတ်ဆက် ပြောဆိုထားပြီးသား။ သူလည်းပဲ ကုမ္ပဏီပိုင်
ရှင် တစ်ဝက်ပဲဆိုတာ တစ်စုံရုံးလုံး သိကြသည်။

ဒါဖြင့် သူ နေပုံထိုင်ပုံက မလေးစားလောက်လို့
မလေးစားလောက်အောင် သူ လုံးဝတာမှ မလုပ်ပါ။ သူ
အလုပ်တာဝန် ပြုတာရယ်လို့လည်း ရွှေ့နွယ်ရိုး တစ်ယောက်ပဲရှိပါ
သည်။ ဒါပေမဲ့ ရုံးက တခြားကောင်မလေးတွေဟာလည်း သူ့ကို
အလေးတစား ရောချင်နှောချင်ရယ်လို့ မရှိကြ။

ရွှေ့နွယ်ရိုးကိုသာ တထိတ်ထိတ် အကဲခတ်နေကြပြီး
ရွှေ့နွယ်ရိုးကိုပိုင်ပိုင်ပိုင်ပိုင် ချီးမွမ်းစကားဆိုရင်း ရွှေ့နွယ်ရိုး ပြီးပြလိုက်
သလို သူတို့အဖို့ ဂုဏ်ထူးဆုလာဘ်ကြီးများ ပိုက်ရသလို
အရိုးခံသားနေကြတော့သည်။ ဘယ်လိုသော ဘဝပေးကုသိုလ်
မှုကြောင့်ပါလိမ့်။

ရွှေငွေရိုးက သူ ခပ်မာမာပြောလိုက်၍ မျက်နှာ
ပျက်နေသော ရွှေငွေက ကြည့်ကာ ...

“လေးလေးလဲက ကျွန်မကို ချီးကျူးတယ်”
“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

ရွှေငွေကဟာ ကလေးဆန်သည်။ စိတ်ထားလည်း
ဖြူစင်သည်လို့ ရွှေငွေရိုး ယူဆသည်။ ရွယ်တူမို့ ခင်လည်းခင်
မိပါသည်။ ခုလိုဘုမူတံပုံကိုတော့ အတော်ရယ်ချင်မိရင်း ...

“အဟိ သူ ချီးကျူးမခံရလို့ မနာလိုဘူး”
“ချီးကျူးခံရတာများ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”
“ချီးကျူးခံရတာ ကောင်းတာပေါ့၊ ကဲ့ရဲ့ခံရတာ
မကောင်းတာ”

“ကျွန်တော့်ကိုတော့ ကဲ့ရဲ့တယ် မဟုတ်လား”
“ကဲ့ရဲ့တာတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ရှင် ကျွန်မလောက်
အလုပ်အကိုင် အထာမကျတာတော့ ပြောတာပေါ့”
“လုပ်မှ မလုပ်တတ်တာ၊ စာရင်းအင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့
ဟိုးငယ်ငယ် လေးငါးတန်းတုန်းက သင်္ချာမှာ ဈေးစာရင်း
ပုစ္ဆာမျိုး တွက်ဖူးတာကလွဲရင် လုံးဝဘာစာရင်းမှမစာ
ဘူး၊ ကြက်တစ်ပိဿာ ခြောက်ကျပ်နှုန်းနဲ့ နှစ်ပိဿာနဲ့
ငရုတ်သီးခြောက် တစ်ပိဿာ ရှစ်ကျပ်နှုန်းနှင့် အဝက်သား

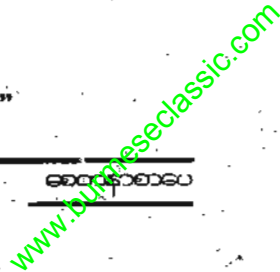
ငါးပိတစ်ပိဿာ လေးကျပ်ခွဲနှုန်းနှင့် တစ်ပိဿာငါးဆယ်
သား ... ဆိုတာတွေလေ ...

အဲဒါကလွဲရင် ဘာစာရင်းမှ မြင်တောင် မမြင်ဖူး
ဘူး ...”

ရွှေငွေရိုးသည် ရွှေငွေက မျက်နှာကြီးကိုကြည့်ကာ
အက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောရပါတော့သည်။

“နည်းနည်း လေ့လာလိုက်ရင် လွယ်ပါတယ် ရွှေငွေကရဲ့၊
မကျွမ်းကျင်တောင်မှလေ ဘာမှ မခက်ခဲပါဘူး”
“မလေ့လာချင်ဘူး၊ ပျင်းတယ်”
“ပျင်းလို့ ရမလား၊ ယောက်ျားတစ်ယောက် လုပ်နေပြီ”
“ရှာကျွေးစရာ မိန်းမမှ မရှိသေးတာ၊ နည်းနည်းနပ်လိုက်
ဦးမယ်၊ ရည်းစားရပြီ ဆိုရင်တော့ စတင်ပြီးတော့ ဘဝလေ
ကို ကြိုးပမ်းလှော်ခတ်ကောင်း လှော်ခတ်မယ်”

ရွှေငွေက စကားကို သဘောမတူပေမဲ့ ရွှေငွေရိုးက
အဲဒီဘက်ကို စိတ်မဝင်စားတော့ပဲ တစ်စုံတစ်ရာကိုသာ စိတ်ဝင်
စားသွားတော့ကာ ...
“ဒီမှာ ရွှေငွေက”
“ဘာလဲ”
“ရှင် ... လုံးဝ ရည်းစားမရှိဘူးလား”

“မရှိပါဘူး”

“တစ်ခါမှ မရှိခဲ့တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ထားခဲ့ဖူးပြီးနောက်မှ သေသွားတာမျိုး ရှိလား”

ရွှေဥက္ကာက ရှုံ့မဲ့ရင်း ...

“အာ ... ဘာတွေ လာပြောနေပါလိမ့်ကွာ၊ ရည်းစားထားပြီးမှပဲ ရည်းစားက သေသွားရဦးမယ်လို့၊ ပုံပြင်ဆန်ဆန်တွေ၊ ထားပြီး ကွဲသွားတာလားလို့ မေးရင် တော်သေးတယ် ခင်ဗျားက တစ်ခါတစ်ခါ စကားပြောရင် ဘာအဓိပ္ပာယ်တွေ ပါလာတယ် မသိဘူး၊ စိတ်ကူးခပ်ယဉ်ယဉ်ထဲကနေ တူတယ်”

“မေးတာ ဖြေပါဦး”

“တစ်ခါမှကို မထားခဲ့တာ၊ ရှင်းလား၊ ရွှေဥက္ကာ ရည်းစားထားချင်ရင် လက်တစ်ဖျောက်တီးရုံပဲ လွယ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အရေးလုပ် မကြိုက်ဖူးလို့ ထားကိုမထားတာ”

“အမယ်လေး ... သိပ်လည်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ ပြောမနေပါနဲ့၊ ရွှေဥက္ကာရယ်၊ ရည်းစား မထားဖူးဘူးဆိုရင် ပြီးနေတာပဲ”

“မထားဖူးဘူးဆိုရင် ကောင်မလေး တစ်ယောက်လောက် တောင် ရအောင်မလိုက်နိုင်လို့ မရှိဘူး ထင်နေဦးမယ်၊ လူညံကြီး ဖြစ်နေဦးမယ်၊ ကျွန်တော်က မလိုချင်သေးလို့ မထားရသေးတာ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ အထင်မသေးပါဘူး လူတော်ကြီးရယ်၊ ရှင့်ကို မေးစရာရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲ”

“လေးလေးလမာရော့ ရည်းစားရှိသလားဟင်”

ထိုမေးခွန်းကြောင့် ရွှေဥက္ကာ မျက်နှာမှာ ရှုံ့တွမည်း မှောင်သွားရပြန်သည်။ လာပြန်ပြီ။ ဒါကိုပဲ စိတ်ဝင်စားနေသည်။ ဘာကယ်တော့ ရွှေဥက္ကာမှာ ရည်းစားရှိမရှိ၊ ရွှေနှယ်ရိုး မေးလိုက်တာက ရှေ့ပြေးနီဒါန်း ခင်းလိုက်တာလောက် ဖြစ်မှာ။

တကယ်တမ်း သိချင်တဲ့ မေးခွန်းက ခုမှ မေးတာလို့ ရွှေဥက္ကာက ရိပ်မိပါသည်။ လေးလေးလ အကြောင်း မေးချင်လို့ ချွေ့ကိုပါ ထည့်မေးတာ နေမှာပေါ့။

“ဒါက ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ရှင်က ...”

“လေးလေးလမာ ရည်းစားရှိတာ မရှိတာ ခင်ဗျားက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သိချင်လို့ပေါ့”

“ဘာလို့ သိချင်ရတာလဲ”

“ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီတန်ပြန်မေးခွန်းမျိုး ပြန်ထုတ်နေရတာလဲ၊ ရှိတယ် မရှိဘူး ဖြေလိုက်ရင် ပြီးနေတဲ့ကိစ္စပဲဟာ”

“ခင်ဗျား ဘာလို့ သိချင်ရတာလဲလို့”

“ဒါတော့ သိချင်တယ် ဆိုတာ သိချင်လို့ပဲပေါ့၊ ဘာကြောင့် ညာကြောင့် ခိုင်လုံနေစရာလိုလား၊ သိချင်လို့မေးတယ်၊ ဒါပဲပေါ့”

ရွှေဥက္ကာက မှန်တေတေ လုပ်နေပြီးမှ ...

“လေးလေးလမှာများ ရည်းစားတွေရော ရည်းစားမဖြစ် တဖြစ်တွေရော ရည်းစားလိုလို ဘာလို့လိုတွေကော အများကြီးမှ အများကြီးပဲ၊ လေးလေးလရဲ့ ရည်းစားငိုကာကို အဲဒါ့ပြောရမယ်ဆိုရင် တစ်ထိုင်တည်းနဲ့ မပြီးဘူး”

ရွှေနွယ်ရိုးသည် တစ်မျိုးကလေး ဖြစ်သွားရကာ ...

“တကယ်ပဲလား ရွှေဥက္ကာရယ်”

“တကယ်ပေါ့”

ရွှေနွယ်ရိုးသည် တကယ်တော့လည်း သူသိထားရတဲ့ မဖြူလဲကိစ္စကို ဘာရယ် ညာရယ် မဟုတ် စစ်စစ်မြစ်မြစ် သိလိုစိတ် ပြင်းပြနေတာပင်။ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တာဖြစ်မှန်း သိပေမဲ့

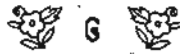
ရွှေဥက္ကာတို့ ဦးရွှေလသာတို့ကို မြင်ဖူးပြီးတဲ့နောက် အဖြစ်မှန်ကို အလွန်ပင် သိချင်စိတ် ထက်သန်နေတာပါ။

မဖြူလဲရဲ့ ချစ်သူကိုကိုဟာ ... ရှောင်ရှားအုပ်သည့် အကျင့်တန်သည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ပင်။ ဒါနှင့်တောင် သူမဟာ ဒီတူဝရိုးနှင့် ကင်းကင်းမနေပဲ အလုပ်ဝင်လာတဲ့အထိ စိတ်ဝင်တစား ရှိမိနေသည်။

နဂိုကတည်းကပင် “ကိုကို”ဆိုသူဟာ ရွှေဥက္ကာ မဟုတ်လောက်ဘူးလို့ အလိုလို ထင်မြင်မိပြီးသားပင်။ ခုလိုသာ လေးလေးလဟာ တကယ်ပဲ ရည်းစားများသူ မိန်းမရှုပ်သူတစ်ဦး ဖြစ်နေလျှင် တရားခံဟာ လေးလေးလ ဖြစ်ဖို့ အတော်တောင် ပိုနီးစပ်ပြီ။

ထိုအတွက် စိတ်မကောင်းသလိုလို နှမြောဝမ်းနည်းသလိုလို လက်မခံချင်သလိုလို ဖြစ်ကာ နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်ကျသွားမိသည်မှာတော့ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

၃၈ ၈ ၃၈

ရွှေလသာတို့ တူဝရီး ထမင်းဝိုင်းမှာ ညစာစားနေကြခိုက် ရွှေဥက္ကာရဲ့အမေ ဒေါ်ရွှေလပြည့်က အပြင်မှ ပြန်လာပါသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲ တန်းဝင်လာ၍ စားပွဲမှာ ရှိနေပြီး သရက်သီးမှည့်စားနေသော ဘွားဘွားက ...

“ထမင်းတစ်ခါတည်း ဝင်စားမလား လဲပြည့်”

“မစားနိုင်သေးပါဘူး မေမေရယ်”

ရွှေလပြည့်က ညည်းညည်းညူညူကလေး ပြောလိုက်ကာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးဆွဲ၍ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“မော်လီ ဘယ်နှယ်နေတုန်း”

ဘွားဘွား အမေးစကားကို ...

“အန်တီမော်လီက မရတော့ပါဘူး၊ အတော်အခြေအနေ မကောင်းတာပဲ။ သနားပါတယ်”

“ကျွန်တော် မနေ့က တစ်ခါထပ်ရောက်သေးတယ်”

“သတိတောင် မလည်တလည် ဖြစ်နေတယ် လသာရယ်၊ ဦးနှောက်သွေးကြော ထိတာများ ကြောက်စရာပဲနော်”

“ဖြစ်ဖြစ်ချင်းက လုံးဝသတိမလည်တာ၊ နှစ်ရက်နေတော့ ပြန်သတိစင်လာသေးတယ်၊ အဲသလို တစ်ပတ်နီးပါးနေပြီးမှ ကောင်းမလို့လို့နဲ့ မနေ့ကမှ သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက် ပြန်ဖြစ်သွားတာ”

အန်တီမော်လီ ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးဟာ ရွှေလသာရဲ့ ကိုယ်ရေးအတွင်းရေးမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ဟိုးအရင်ကတည်းက ဇာတိမိသားစုလုံးနှင့် ခင်မင်တဲ့သူ။ ဒေါ်ရွှေစင်ထက် ငယ်ရွယ်သော်လည်း ဒေါ်ရွှေစင်နှင့်ပါ ခင်မင်သည်။

အန်တီမော်လီက အရင်က နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီတစ်ခု မျက်နှာဖြူရဲ့ စက္ကတရီ လုပ်တဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ အရည်အချင်း ပြည့်ဝ၍ အလွန်တော်သော စက္ကတရီတစ်ဖောက်ပင် ဖြစ်သည်။ သူ့အလုပ်ရှင် မျက်နှာဖြူကုမ္ပဏီ မျက်သိမ်း၍ တိုင်းပြည်ပြန်တင်ခဲ့ခါ အန်တီမော်လီ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်နေချိန် ရွှေလသာကလည်း

www.burmeseclassic.com

အလုပ်တွေ စတင်တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်တော့မည်ဖြစ်တဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ် နှစ် ကိုးနှစ်လောက်ကတည်းက အန်တီမော်လီကို ရွှေလသာရဲ့ စက္ကတရီ (တိုယ်ရေးအတွင်းရေးမှူး) လုပ်ပေးဖို့ တောင်းဆိုရာထူး ပေးခဲ့တာပင်။

ဟိုးအရင်က ရွှေလသာမှာ စက္ကတရီရယ်လို့ မထားခဲ့။ ကိုယ်စားလှယ် သွင်းယူသည့် ပစ္စည်းအမျိုးအမည်တွေ များလာတဲ့ အခါ စက္ကတရီတစ်ယောက် ထားတော့မည်လို့ ဆုံးဖြတ်ကတည်းက စတင်လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သော အန်တီမော်လီဟာ အခုထိ။

အန်တီမော်လီရဲ့ အတွေ့အကြုံ ရင်ကျက်ပြည့်ဝမှု ကြောင့် လုပ်ငန်းခွင်မှာ အစစ အဆင်ပြေရသည်။ အန်တီမော်လီ ကိုလည်း ရွှေလသာက လစာကောင်းကောင်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပေးထားသည်။ ခုလို ရုတ်တရက် အန်တီမော်လီက လေဖြတ်၊ ဦးနှောက်သွေးကြောထိတော့ ရွှေလသာမှာ တအားလျော့သလို ဖြစ်ကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပင် ဖြစ်ရသည်။

“သား ငွေလေးဘာလေး ကူညီသေးလား”
“ဒီထက်တော့ ကုန်ကျမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ငွေသုံး သိန်းတော့ ကူညီထားတယ် မေမေ။ သူ့သားသမီးတွေက အားလုံးပြည့်စုံကြတော့ သူတို့ တတ်တော့တတ်နိုင်ကြပါ တယ်။ ကူညီတဲ့သဘောပဲပေါ့”

“အေး ... အေး ... လိုလို မလိုလို ကူညီတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘက်က Concern ပြတာပဲပေါ့”

“ခုတလော ချာလပတ်ကို ယမ်းနေတာပဲ၊ အန်တီမော်လီ မရှိတော့ ဗြိလယမ်းတား ဖြစ်နေတယ်၊ အန်တီမော်လီက အသေးစိတ်လေးကအစ စာနဲ့ရေးမှတ်တာ၊ ကျွန်တော်က ချက်ချင်း အဲလိုချမရေးထားလိုက်တတ်တော့ ဝိုးတိုးဝါးတား မရေမရာ မေ့လျော့ကုန်တာတွေ ရှိတယ်၊ ဒုက္ခရောက် လောက်အောင်သာ မဖြစ်သေးတာ၊ ခုတော့ ရေးမှတ်ကျင့် ကို လုပ်ယူနေရတယ်”

“နင် လူသစ် တစ်ယောက်တော့ ခန့်ရတော့မှာပေါ့ ရွှေလသာ”

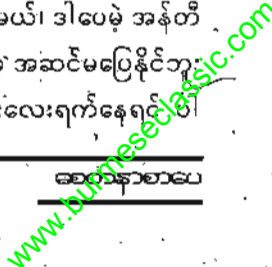
“ခန့်ရမယ်၊ မခန့်လို့ မရဘူး၊ အခုက အစိတ်အပိုင်းတွေ သိပ်များလာတော့ ဟိုးအစတုန်းကလို ကိုယ့်ဟာကိုယ်မပြီး ဘူး၊ စက္ကတရီ လိုကိုလိုအပ်တယ်”

“အန်တီမော်လီလောက် အားကိုးနိုင်တာမျိုး ရပါ့မလား”

“လွယ်တော့ ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ”

“မရနိုင်ဘူး ထင်တယ်”

“သတင်းစာထဲ ကြော်ငြာထည့်ခေါ်ရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အန်တီ မော်လီနဲ့လောက်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အဆင်မပြေနိုင်ဘူး ထင်တာပဲ၊ ကြော်ငြာတောင် ရှေ့သုံးလေးရက်နေရင်ပဲ”

လာမယ်၊ အန်တီမော်လီ ဘယ်လိုမှ မကောင်းနိုင်ဘူး၊
သေချာမှ ကြော်ငြာထည့်တာလေ၊ ကြော်ငြာပါပြီးရင်
လျှောက်တဲ့လူထဲက ရွေးချယ်ရဦးမယ်၊ ဒီကြားထဲမှာကို
အတော်ဂျင်ဂျင်လည်နေပြီ”

“လေးလေးလ”

“ဘာလဲ”

“ဒီတစ်ခါ စက္ကတရီခေါ်ရင် ငယ်ငယ်ခေါ်ပေါ့ဗျ”

“လာပြီ ... မင်းက၊ စကားအတည်တွေ ပြောနေရင် သူ
အာရုံရတာက တစ်မျိုး”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ လူငယ်မှ ဖျတ်လတ်သွက်လက် တက်ကြွ
တာပေါ့”

“အန်တီမော်လီ ငါးဆယ့်ခြောက်နှစ်ကွ၊ အလွန်တက်ကြွ
ဖျတ်လတ်တာ”

“ဒါမျိုးက ရှားပါတယ်၊ လေးလေးလရ၊ တခြားအဘွားကြီး
တွေ ဒီအရွယ်ဆိုတာ အိပ်ပဲ ထုံထိုင်းနေတာ၊ သူတို့အိမ်
ထောင်မှုကိစ္စနဲ့သူတို့ ခေါင်းရှုပ်နေတာ၊ အလုပ်ခွင်ထဲ
စိတ်အပြည့် ပါနိုင်တာ မဟုတ်တော့ဘူးဗျ”

“ယေဘုယျအားဖြင့်တော့ ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ခုမှ
စက္ကတရီကိုစ အောင်ပြီးကာစ ချာတိတ်မကလေးတွေနဲ့
တော့ မဖြစ်ဘူးကွ”

ရွှေဥက္ကာက ရွှေလသာကို မျက်ခုံးမြင့်၍ ကြည့်ပါ
သည်။

“ငါလိုချင်တဲ့ အဓိကအချက်က လုပ်သက်အတွေ့အကြုံ
ရင့်ကျက်နေရမယ် ဆိုတာပဲ၊ ဘာတစ်ခုမှ အသစ်ထပ်သင်ပြ
ညွှန်ပြမနေရအောင် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် လုပ်တတ်ကိုင်တတ်ပြီး
သား ဖြစ်နေရမယ်၊ အဲဒါမှ အလုပ်ဖြစ်မယ်”

“ဒါဖြင့် အဘွားကြီးပဲ ခေါ်မဲ့သဘောပေါ့”

“လာလျှောက်တဲ့ အထဲက ကြည့်ပြီး အကောင်းဆုံးရွေးရ
မှာပေါ့”

ထိုစကားဝိုင်းရဲ့ ခေါင်းစဉ်ဟာ နောက်တစ်နေ့
ရုံးမှာ ရွှေဥက္ကာနှင့် ရွှေနှယ်ရိုးတို့ နှစ်ယောက်ကြား စကားဝိုင်း
လေးရဲ့ ခေါင်းစဉ်ပဲ ဖြစ်သွားပါသည်။ ရွှေဥက္ကာက သူ သိရသမျှ
ကို ရွှေနှယ်ရိုးကို ဖောက်သည်ချနေပါသည်။

ခုတလောအဖို့ ရွှေလသာဟာ အလုပ်ရှုပ် ဗျာများနေ
သည်ဖြစ်၍ အပြီးမပျက်တတ်တဲ့ သူ့မျက်နှာမူရာပင် ပြောင်းလဲ
လျက်ရှိသည်။ မျက်နှာဟာ သုန်မှုန်မှုန် ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။
သူကိုယ်တိုင် အခန်းထဲဝင်လိုက် ထွက်လိုက် အပြင်သွားစရာ
ပေါ်တာတွေ ပြေးလွှားလိုက်၊ ဧည့်သည်လက်ခံတွေ့လိုက်နှင့်
ရွပ်ပွဲနေသည်နှင့် ရုံးခန်းက Staff တွေလည်းပဲ ရောနေရာရှုပ်ခွံ
နေရတော့တာပင်။

www.burmeseclassic.com

လောလောဆယ် အန်တီဒေစီ၊ ဦးထွန်းအောင်၊ ဦးမြသောင်းတို့ လူကြီးပိုင်း သုံးယောက်ကို သူ့အခန်းထဲခေါ်ထား၍ ကြောင်မရှိ ကြွက်ထသလို အပြင်ရုံးခန်းထဲတွင် အုပ်စုလိုက် ကြွက်စီ ကြွက်စီ စကားများနေကြသည်။ ထိုအထဲ ရွှေဥက္ကာနှင့် ရွှေနွယ်ရိုးလည်း ပါသည်။

ရွှေဥက္ကာနှင့် ရွှေနွယ်ရိုးသည် အတူတူ အလုပ်စ၊ဝင် လာကြသလို ဖြစ်တာမို့၊ တခြားရှိနှင့်ပြီးသား ဝန်ထမ်းတို့နှင့် မေးထူးခေါ်ပြောကလွဲလျှင် သီးသီးခြားခြား ဆက်မခင်မီကြတော့ပဲ သူတို့နှစ်ဦး အချင်းချင်းသာ တစ်ဖွဲ့လို ဖြစ်နေသည်။

“ဒါဖြင့် စက္ကတရီအသစ် လာမှာပေါ့နော်”

“အင်း ... ဒါပေမဲ့ ခေါ်တဲ့ ကြော်ငြာတောင် နောက်သုံး လေးရက်နေမှ သတင်းစာမှာ ပါမယ်ပြောတယ်”

“အန်တီမော်လီ သနားပါတယ်နော်”

“အင်း”

“ပြန်မကောင်းတော့ဘူးပေါ့နော်”

“ဘယ်နေ့ လျှော့မလဲပဲ စောင့်နေရတာလို ဖြစ်နေပြီ”

“အန်တီမော်လီကြီးက ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ အန်တီဒေစီနဲ့လည်း သိပ်ခင်တာ၊ အန်တီဒေစီတောင် ခုနက အန်တီမော်လီ အခြေအနေ ပြောရင်း မျက်ရည်လည်သေးတယ်”

“လေးလေးလက စက္ကတရီအသစ်ခေါ်ရင် အသက်ကြီးကြီး ထဲကပဲ လိုချင်တာ ပြောနေတယ်”

“အသက်ကြီးကြီးထဲက ခုလို အလုပ်သစ်ဝင်လျှောက်တာ ရှိပါ့မလား”

“မသိဘူးလေ”

“ဝါရင့် လုပ်သက်ရင့် စက္ကတရီ အမျိုးသမီးကြီးတွေဟာ သူတို့အလုပ်ခွင်ထဲမှာ သူတို့အလုပ်ရှင်နဲ့ အထာကျ အဆင်ပြေ အသုံးကျနေလို့သာ အသက်ကြီးတဲ့ထိ စက္ကတရီ ဆက်ဖြစ်နေသေးတာပေါ့၊ တော်ရုံလည်း မပြုတ်လွယ်တော့ဘူး၊ အသက်ကြီးလို့ အလုပ်နားမဲ့သူကလွဲရင် အလုပ်ခွင် အသစ်ကို လျှောက်မဲ့သူ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

“စက္ကတရီမ ငယ်ငယ်လေးတော့ မလာစေချင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ပါ သူ့ကို လေးစားနေရဦးမယ်၊ သူကတစ်ဆင့် စီမံခန့်ခွဲတာတွေ ရှိတာကိုး၊ ခပ်ငယ်ငယ်ကို ကြောက်နေရရင်တော့ မနိပ်ဘူး”

“လေးလေးလကလည်း ကျွန်မတို့လောက် အသက်နှစ်ဆယ် လောက်ကို ဘယ်ခန့်မှာလဲ၊ ဒီအရွယ်ဆိုရင် ဘာအိတ်စံ ပီးရီးရဲင့်စ် ရှိမှာလဲ”

www.burmeseclassic.com

ရွှေလသာရဲ့ သီးသန့်ရုံးခန်းတံခါးပွင့်ကာ အန်တီ
ဒေါ်တို့သုံးဦးထွက်လာ၍ ရုံးခန်းထဲမှာ ပွစ်ပွစ်စကားများ လေထဲ
နေကြတဲ့ အသံတွေ ချက်ချင်းပဲ ငြိမ်တိတ်သွားပါသည်။ အန်တီ
ဒေါ်က ရွှေနှယ်ရိုး အနီးမှ သူ့စားပွဲရှိရာ လျှောက်လာရင်း

“ရွှေနှယ်ရိုး ... သမီး၊ ဘော့စ်ခေါ်တယ်၊ ဝင်လိုက်ဦး”

ရွှေနှယ်ရိုးက အံ့အားတသင့်နှင့် ...

“ဘာစာရင်း ယူသွားပြီရမှာလဲ အန်တီ”

“ဘာမှ မယူနဲ့၊ သူ့ပြောတာပဲ နားထောင်ခဲ့”

ရွှေနှယ်ရိုးက ရွှေဥက္ကာကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ
ရွှေလသာရဲ့ ရုံးခန်းဆီ ဝင်ရောက်သွားပါသည်။ အပြင်မှာ ထူထဲ
ခဲတဲ့ ရွှေဥက္ကာဟာ ခေါ်ပုံထူးခြားတာကို မဆိုင်သလိုပဲ မနေ
ရွှေနှယ်ရိုး ပြန်ထွက်လာမှ မေးကြည့်ဖို့ကိုပင် မစောင့်နိုင်ပဲ

“ဘာကိစ္စလဲ အန်တီဒေါ်”

“သူ့ကို ခိုင်းစရာရှိလို့ပါ”

“အန်တီဒေါ်တို့ကိုကော ဘာခေါ်ပြောတာလဲဟင်”

အမှန်တော့ ရုံးရုံးဝန်ထမ်းတစ်ယောက် ဆိုလို့
မေးရမှာလည်း မဟုတ်၊ ဒေါ်ဒေါ်လည်း ဖြေချင်မှဖြေမှာ ဖြစ်သော်လည်း
ရွှေဥက္ကာဟာ သူ့ထံမှာ အလုပ်သင်နေသော်လည်း ကုမ္ပဏီရဲ့
ယာတစ်ဝက်ရဲ့ အမွေခံလို့တော့ သိထားရတာမို့ လူရေးလူ
သွင်းကာ ...

“ရွှေဥက္ကာရဲ့ဦးလေးလည်း ခုတလော အလုပ်သိပ်များတယ်
မဟုတ်လား၊ မမော်လီ မရှိတော့ လစ်ဟင်းတာတွေရှိတယ်၊
ဒါကြောင့် စက္ကတရီ အသစ်ခန့်ဖို့ ရှိတယ်လေ”

“အဲဒါတွေ ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“စက္ကတရီ အသစ်ကလည်း လျှောက်လွှာခေါ်ရဦးမယ်၊
လူတွေ့ရ စစ်ဆေးရဦးမယ်၊ ခုလောလောဆယ်ကို ဦးရွှေ
လသာမှာက မနိုင်မနင်း လစ်ဟင်းမှုတွေ ရှိနေပြီ”

“ဒီတော့ ...”

ရွှေဥက္ကာက စိတ်မရှည်လှသလို စကားထောက်

“လောလောဆယ် ရွှေနှယ်ရိုးကို လိုတာခိုင်းဖို့”

ရွှေဥက္ကာ မျက်နှာများက ပင့်တက်သွားပြီး ...

“ဘယ်လို လိုတာခိုင်းဖို့လဲ”

ရွှေဥက္ကာ ဟန်ပန်ကြောင့် ဒေါ်ဒေါ်ပင် အကြောင်အမ်း
ဖြစ်သွားပြီး ရွှေဥက္ကာကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။

“စက္ကတရီ မရခင်စပဲကြား ရွှေနှယ်ရိုးက သူ့နားနေပြီး
လိုတာရေးမှတ်၊ ဖုန်းဖြေ၊ အပျိုငုံမဲနဲ့ လုပ်ပေး စသဖြင့်
ယာယီသဘော ဆောင်ရွက်ပေးရမှာပေါ့”

“ဟင် ... သူက စာရင်းကိုင်ပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခဏပဲလေ၊ လူစားမရသေးခင်
လစ်ဟင်းတာတွေ မရှိအောင် ဘော့စ်ကိုယ်တိုင်ကိုယ်
ဝင်မလုပ်သင့်ပဲ လုပ်နေရတာတွေ ခိုင်းရအောင်၊ ကြော်ငြာ
ပါမှာနဲ့၊ လျှောက်လွှာလာမှာနဲ့ ခန့်မှာနဲ့ နောက်ထပ်နှစ်ပဲ
လောက် အနည်းဆုံး လူလိုနေမှာလေ၊ ဒါကြောင့် ...

ရွှေဥက္ကာ မျက်နှာက မကျေမချမ်း မကြည်မလင်
မှုန်တေလာသည်။ ကြည့်စမ်း ... လေးလေးလ အကြံကြီးပြီ။

“ဒါဖြင့် အန်တီဒေစီတို့ကို လေးလေးလက ခုန အ
ခေါ်ပြောတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ တိုင်ပင်တာပေါ့၊ သူ့အတွက် လူတစ်ယောက်
လိုတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်သူ့အဆင်ပြေမလဲဆိုတာ၊ အန်တီ
အကြံဉာဏ်ပေးတာပေါ့”

“အန်တီတို့က အကြံဉာဏ်ပေးတာလား၊ လေးလေးလက
ရွှေဥယျာဉ်ကို ခန့်ကြည့်ရင် ဘယ်လိုနေလဲလို့ ခေါ်မေးတာ
လား”

ဒေါ်ဒေစီသည် အသက်လေးဆယ်ကျော်နေသော
လည်း ခေတ်မတုသေးသူဖြစ်ရာ ရွှေဥက္ကာ ဘာဖြစ်နေပြီကို အ
ခနဲ ရိပ်မိပါသည်။ ရွှေဥက္ကာဟာ တစ်ချိန်လုံး ရွှေဥယျာဉ် အနား
တကပ်ကပ်။ ရွှေဥယျာဉ်နှင့် အရောတဝင် လုံးနေတဲ့ ကောင်လေး

တို့ တစ်လမ်းတည်း နေကြတာလည်း ရှိသည်။ စိတ်ဝင်စား
ထား ဝင်စားနေမည်ပေါ့။ ကြိစ္ဆယ်ကောင်း ကြိစ္ဆယ်ထားမည်ပေါ့။

ဦးရွှေလသာက ရွှေဥယျာဉ်ကို ခုလို အနားခေါ်ခိုင်း
အလိုက်တဲ့ ကိစ္စမှာ သူ့ဦးလေးကိုသူ မကြည်မသာ အထင်လွှဲ
ပြီ။ တစ်ချက်က သူနှင့်ရောနှောရင်းနှီးမှုကို ခွဲခြားဝေးကွာစေ
တတ်တာလို့ ထင်ကောင်းထင်မည်။ ဒီထက်ပိုလျှင် နောက်တစ်
ရက် ဦးရွှေလသာ ကိုယ်တိုင်က ရွှေဥယျာဉ်ကို သူ့အနား ခေါ်
အချင်လွန်းလို့ဟုပင် အထင်လွှဲနိုင်သေးသည်။

“အန်တီတို့ အကြံဉာဏ် ပေးကြတာလေ၊ ဘော့စ်ဆီခဏ
လွှဲပေးလိုက်လို့ ဒီအပြင်မှာလည်း အလုပ်ပျက်ကွက် လစ်
ဟင်းမသွားဖို့ လိုတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ဦးထွန်းအောင်
ရော ဦးမြသောင်းရော အန်တီရောက အန်တီဆီက တစ်
ယောက်ယောက် ခဏခိုင်းပေးဖို့ ဆန္ဒတူတယ်၊ ခုဆိုရင်
အန်တီလက်အောက်မှာ စာရင်းအင်းပိုင်းမှာ ရွှေဥက္ကာရော၊
ရွှေဥယျာဉ်ရော၊ ညိုညိုအောင်ရော သုံးယောက် ရှိနေတယ်
လေ ...

အန်တီက ပထမတော့ တူဝရီးချင်းလည်းဖြစ်တဲ့
ရွှေဥက္ကာကို ခေါ်ခိုင်းပါလားလို့ အကြံပေးသေးတယ်၊
ဒါပေမဲ့ ဦးရွှေလသာက ရွှေဥက္ကာတော့ မဖြစ်ဘူးတဲ့”

“အာဇာနည်”

ဒေါ်အေးစိက ရယ်မောရင်း ...

“တူနဲ့ ဦးလေး ဖြစ်နေတော့ အိမ်မှာလည်း သားက အပေါ် သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်းတာ၊ ဂျစ်ကန်ကန် တာလေးတွေ ရှိတတ်တော့ အကျင့်ပါပြီ၊ ရုံးအလုပ်မှာပါ ဒီပုံစံ ဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့၊ ခုလို သူနဲ့တွဲလုပ်နေရတာ မဟုတ်ပဲ အန်တီဆီမှာ ဆိုတာက တစ်မျိုးလေ၊ သူတို့ ရိုက်ခိုင်းရတာ မဟုတ်ဘူးမို့လား ...”

ခုဟာက အနားနေပြီး ကျိုးနွံအလိုက်သိနေရတာ သားနဲ့ မဖြစ်ဘူးတဲ့၊ မှန်ပါတယ်၊ အဲဒါလည်း ဟုတ်တယ်၊ ယောက်ျားလေး တူဝရိုးချင်း သိပ်အဆင်မပြေနိုင်တာ အမှန်ပါပဲ၊ ဒါနဲ့ အန်တီက ရွှေနှယ်ရိုးနဲ့ ဆိုရင် သင့်ထောင့် မယ်လို့ ပြောပြတာပေါ့”

အင်း ... လေးလေးလတို့ အကြိုက်ကျသွားမှာပေါ့၊ “မညိုညိုအောင်ရော”

“ညိုညိုအောင်က နည်းနည်းလေး နေးတယ်၊ ချက်ဆိုမှာ ခွက်က မီးတောက်တာမျိုး နည်းတယ် သားရဲ့၊ အတွင်း ရေးမျိုးနေရာ နေမဲ့သူဟာ ဖျတ်လတ်နေရမယ်၊ ဉာဏ်ပြေ နေရမယ်၊ ရွှေနှယ်ရိုးနဲ့ ပိုကိုက်တယ်”

“ဒီတော့ လေးလေးလက လက်ခံတယ်ပေါ့”

“အင်းပေါ့၊ သူ့ပဲခိုင်းကြည့်တာပေါ့လေတဲ့၊ အတွင်းရေးမျိုး အစစ်မရခင် ခဏပဲဟာ၊ နှစ်ပတ်လောက်ပဲလေ၊ ဒီလိုပဲ အဆင်ပြေတဲ့သူ ခဏခိုင်းထားရတော့မှာပေါ့ ရွှေဥက္ကာ ရဲ့။”

ရွှေဥက္ကာ ဘာမှ ဆက်ပြောစရာ စကားမရှိ၍ နှုတ် ချိတ်လိုက်ရပါသည်။ ဒီထက်လည်းပို၍ မေးလားမြန်းလား လုပ်ဖို့ သင့်။ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာတော့ ဘယ်လိုရှိရှိ ရှိသမျှကို အပြင်က သူစိမ်းလူတွေကို လျှောက်ပြောနေလိုတော့ ဘယ်ဖြစ်ပါမလဲ။ လေးလေးလက လူကြီး။

လေးလေးလ ရွှေနှယ်ရိုးနဲ့ မရင်းနှီးရလို့ အခွင့်အရေး ရတုန်းလေး ဉာဏ်ကစားပြီး အကွက်ဖန်လိုက်တာ မဟုတ်လား၊ သို့ စိတ်ထဲက မေးခွန်းလျှောက်နေပေမဲ့ အပြင်မှာတော့ ဤသို့ နှုတ်ပြောဖို့ မဖြစ်တာကို ရွှေဥက္ကာ နားလည်သည်။ ရွှေလသာရဲ့ဂုဏ် သိက္ခာကို ထည့်စဉ်းစားရဦးမည်။

ဤသို့ အပြင်ခန်းမှာ ရွှေဥက္ကာ မကျေမချမ်း ဖြစ် နေခိုက် အတွင်းခန်းမှာတော့ ရွှေနှယ်ရိုးသည် ဦးရွှေလသာ ပြော လိုက်သော စကားကြောင့် အံ့အားတသင့် ဖြစ်နေရပါသည်။

“မဒေစီ၊ ဦးထွန်းအောင်၊ ဦးမြင့်သောင်းတို့က မင်းနဲ့သင့် လျော်တယ်လို့ ပြောကြတယ်။ အဲဒါ မင်း နှစ်ပတ်လောက် ကြီးစားပြီး တာဝန်ယူနိုင်မလား၊ ရွှေ့နယ်ရိုး၊ တကယ်တော့ မင်းတတ်တဲ့ပညာရပ်က စာရင်းအင်းပိုင်း၊ စက္ကတရီနေရာကို မကျွမ်းကျင်နိုင်ဘူးဆိုတာ နားလည်ထားတယ်။ ကျန်တဲ့ ဝန်ထမ်းအားလုံး ဒီလိုပဲ ဘယ်သူမှတော့ ကျွမ်းကျင်တဲ့သူ ဝိုက်ဘူး ...

မကျွမ်းကျင်ကြတာချင်း အတူတူ မင်းက ဖျတ်လတ် တယ်။ ဉာဏ်ပြေးတယ်။ ချက်ဆို နားခွက်ကမီးတောက် တာမျိုး၊ Pick up သိပ်မြန်တယ်လို့ မဒေစီက ထောက်ခံ တယ်။ သူ့ဆီကတစ်ယောက် ခဏလွှတ်ရမှာ သူကလည်း လွှတ်ပေးနိုင်တယ်။ ဒီတော့ ကိုယ်ကလည်း မင်းကိုပဲ တာဝန်ယူခိုင်းကြည့်မယ် စိတ်ကူးကယ် ...

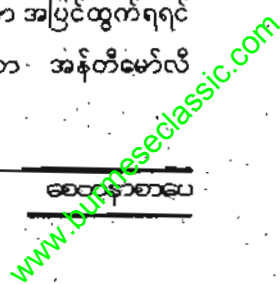
ဘယ့်နယ်လဲ ... ကြီးစားနိုင်မလား”

လုပ်ချင်လားလို့ မေးရင်တော့ တစ်မျိုး။ ကြီးစား နိုင်မလား ဆိုတာက လုပ်ကိုလုပ်ရတော့မှ အလုပ်တစ်ခုကို ကြီးစားပြီး လုပ်မလား ဆိုတဲ့သဘော။ မကြီးစားနိုင်ပါဘူးဆိုရင် လည်း ကိုယ်ညှဉ်ရာ ကျဦးမည်။

အမှန်တော့ ရွှေ့နယ်ရိုးသည် ဒီနေရာကို နှစ်ပတ် လောက်ကလေး လုပ်ဖို့ကိုပင် ရင်ခုန်တုန်လှုပ်နေသည်။ အမှား ယွင်းရှိရင်လည်း တစ်ခက်။ အမှားအယွင်းကတော့ အနည်းနှင့် များ ရှိမှာပင်။ ကိုယ်မှ မလုပ်ဖူးတာ။ မှားယွင်းသွားတာက မောင်ကို မှတ်ထားပြီး ပြင်လို့ရပါသည်။ လေးလေးလ အနား တစ်ချိန်လုံး နေရတော့မှာကကျတော့ ...။

ရွှေ့နယ်ရိုးသည် သူ့ကို ခပ်ဖြိုးဖြိုး ကြည့်နေသော လေးလေးလကို တစ်ချက် တစ်ချက် ပြန်ကြည့်ရင်း လက်ဖျား ထားတွေ အေးနေသည်။ လေးလေးလ အဖြိုးက သန့်ရှင်းကြည် ဆင်းပါသည်။ ကလေးတစ်ယောက်ကို မေးခွန်းပေးထားပြီး အဖြေ အသင့်နေတဲ့ ဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ သဘောကောင်း စိတ်ရှည်တဲ့ မျှိုးမျှသာပင်။ သူမမှာသာ ရှက်ကြောက်နေမိတာ။

အန်တီမော်လီ ရိုတုန်းက အန်တီမော်လီဟာ ဦးရွှေလ သာ အခန်းဝနားက သူ့စားပွဲကလေးမှာ နေရတယ်ပဲ မရှိ။ အဝစဉ် ဦးရွှေလသာရဲ့ အခန်းထဲမှာသာလိုလို တကုပ်ကုပ် လုပ်များနေသည်။ ကိစ္စစိစွဲရှိလို့ ဦးရွှေလသာ အပြင်ထွက်ရရင် မည်း များသောအားဖြင့် တတွဲတွဲကပ်ကာ အန်တီမော်လီ သွားသည်။

အင်း ... ကိုယ်လည်း အဲသလို နေရမိသဘောပေါ့။
ဤအတွက် ရွှေနှယ်ရိုး ထိတ်လန့်ရင်ဖိုနေပါသည်။ အန်တီမော်လီ
အ ဘာအရေးလဲ။ လူကြီး။ အဘွားကြီး။ ကိုယ်ကတော့ ငယ်
ရွယ်သေးတဲ့ အပျိုမလေး။ ပြီးတော့ လေးလေးလ ဆိုတဲ့ အဲဒီ
ဦးရွှေလသာဟာ လူကောင်းလေလား လူဆိုးလေလား ဆိုတာကို
ခုထိ သူမ သိကွဲသေးတာမဟုတ်။

မိန်းမရှုပ်ရှုပ် လက်ရဲဇက်ရဲ လူတစ်ယောက်များဆို
လျှင် ဘယ်လိုများ နေမည်နည်း။ တကယ်တော့လည်း ရုံးခန်းမ
ကြီးထဲက ရုံးခန်းငယ်လေးထဲမှာ ဘာမှတော့ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး
အန္တရာယ်မဖြစ်လောက်ပါဘူး။ ဒါကိုတော့ သိပါသည်။ ကားနဲ့
အတူသွားလာတော့ကော အန္တရာယ်ကြီးလှချည်ရုံတော့လည်း
မဟုတ်ပါဘူး။

သူ ရှုပ်လို့ရဖို့က ကိုယ်ကလည်း အရှုပ်ခံဦးမှပါ။
ပြီးတော့ နှစ်ပတ်တာလောက် အချိန်ကာလကလေး ဆိုတော့
လည်း ...။

“ကဲ ...”

ဦးရွှေလသာ ထံမှ အသံတစ်ချက် ထွက်လာ၍
ငြိမ်နေသော ရွှေနှယ်ရိုးရဲ့ ကိုယ်လေး လှုပ်ရှားသွားသည်။

“ဘာတွေ ဒီလောက်စဉ်းစားနေသလဲ၊ ဆံပင်တွေ ဘာတွေ
လည်း ဖြူကုန်ပါဦးမယ် ရွှေနှယ်ရိုးရယ်”

“ဟို ... ဟို ... ကျွန်မ စဉ်းစားနေတာက ...”

“အင်း”

“ကျွန်မက ဘာမှ နားမလည် မကျွမ်းကျင်တော့ လုပ်တာ
ကိုင်တာ အများအယွင်းရှိတာ ပေါ့လေ့၎သွားတာ၊ လိုအပ်
သွားတာ၊ လေးလေးလ စိတ်တိုင်းကျစရာ မဖြစ်တဲ့အခါ
တွေမှာ ဟို ... အဆူခံရမှာ ကြောက်တယ်”

ရွှေလသာ မျက်ခုံးများက မြင့်တက် သွားပြီး

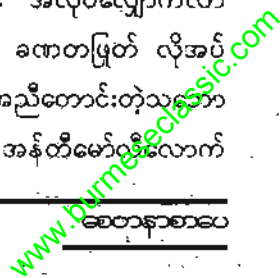
လျှင်...

“အဆူခံရမှာ ကြောက်တယ် ! ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရွှေလသာက ပြောပုံလေးကို နှစ်သက်မြတ်နိုး
သဘောကျခြင်းဖြင့် ဖိုးတိုး ရယ်မောနေလိုက်မိပါသည်။

“အဆူခံရမှာ မကြောက်ပါနဲ့၊ မင်းက စက္ကတရီရာထူး
အတွက် ကျွမ်းကျင်ပါတယ်ဆိုပြီး အလုပ်လျှောက်လာ
ဝင်လာတာမှ မဟုတ်ပဲ၊ ခုဟာက ခဏတဖြုတ် လိုအပ်
တုန်းလေး လူမရှိလို့ မင်းကို အကူအညီတောင်းတဲ့သဘော
မျိုးပါတဲ့ တာဝန်ပေးမှုပါ၊ မင်း အန်တီမော်လီလောက်

မကျွမ်းကျင်နိုင်ဘူး ဆိုတာတော့ အားလုံးအသိ၊ ကိုယ်လည်း အသိ၊ လက်ခံရမှာပေါ့ ...

တော်ရုံတန်ရုံ မှားယွင်းလို့လည်း အဆူခံရစရာ မရှိပါဘူး။ ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့။ မင်းဘက်ကသာ နည်းနည်း ကြီးစားပမ်းစားလေး ခဏတာဝန်ယူပေးဖို့ လွယ်မလွယ်”

“ကျွန်မ ကြီးစားဖို့တော့ အာရုံစိုက်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် နှစ်ပတ်လောက် ကိုယ့်တာဝန်တွေ နည်းနည်းခွဲ ယူစမ်းပါ။ စက္ကတရီ အသစ်လည်း မြန်မြန်ရှာမှာပါ။ ကိုယ်လည်း ခေါင်းတွေရှုပ် အာရုံတွေ နောက်နေပြီ။ ဘာ မဟုတ်တဲ့ ဖုန်းပြောတာလေးကအစ ကိုယ်တိုင်လက်ခံနေ ရတယ်။ ကိုယ်တိုင်မပြောပဲ လက်ထောက်နဲ့ ပြီးရမကိစ္စ ကို ကိုယ်တိုင်ဝင်လုပ်နေရတော့ ကိုယ်တိုင်လုပ်မှဖြစ်မဲ့ အလုပ်ကိစ္စတွေအတွက် အာရုံပျက်သလို ဖြစ်နေတယ် ရွှေနှယ်ရိုးရယ်”

ရွှေလသာ ပြောပုံက တိုင်တိုင်တည်တည် ညည်း ညည်းညါညါ ဆန်လှတာမို့ ရွှေနှယ်ရိုးမှာ ငြင်းရခက်ပါသည်။ ငြင်းမယ်ရယ်လို့လည်း စိတ်ကူးရှိလို့ မဟုတ်ပါ။ မထင်မှတ်တာမို့ အံ့သြပြီး တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးတာမို့ စိတ်လှုပ်ရှားလျက် သူ့အနား နေရမည်မို့ တုန်လှုပ်နေတာပင်။

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်လို ဟုတ်ကဲ့လဲ၊ ကူညီမယ်ပေါ့”

“ကူညီမယ် ဆိုတာထက် လေးလေးလ တာဝန်ပေးတာ ခိုင်းတာကို လုပ်ပါ့မယ်”

“အိုကေ ... ဟုတ်ပြီ၊ ကဲ ... ဒါဖြင့် အပြင်ပြန်ထွက်၊ မဒေစီကိုပြော၊ စက္ကတရီ ခဏလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကိုယ့် အထက်လူကို သတင်းပို့တဲ့ သဘောပေါ့။ သူလည်းသိ တော့သိပြီးပါပြီ၊ ပြီးရင် ဒီအခန်းထဲ လာပေတော့၊ ဒီမယ် ဖုန်းကွန်တက်က ပြန်လုပ်ရမဲ့ List ကြီး၊ ရှည်လှပြီ၊ ဖုန်း မဆက်အားလို့ ဘေးရွှေထားရတယ်၊ လူစာရင်းနဲ့ ပြောရမဲ့ ပြန်ကြားရမဲ့ကိစ္စ အတိုကောက် တွဲမှတ်ထားတယ် ...

အရင်ဦးဆုံး ဒီဖုန်းတွေ လာထိုင်ဆက်ပေးပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ ... သွား”

ဧဝေဝေါကလေး တစ်မျိုးကလေး ထ၊ထွက်သွားတဲ့

ရွှေနှယ်ရိုး ပုံစံကို ရွှေလသာက ပြီးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ရွှေနှယ်ရိုးသည် အပြင်ရောက်လျှင် အန်တီဒေစီကို အကျိုးအကြောင်းပြောဖို့ ပါးစပ်ဟ၊ရုံရှိသေး ...

www.burmeseclassic.com

“သမီး ... ဘာစစ်အလုပ်တွေ ကူရမယ် ... ဟုတ်လား၊ အေး ... သွား ... သွား ... ရတယ်၊ ကြီးစားပြီး လုပ်ပေး၊ သမီးရယ်၊ ကိုယ်မကျွမ်းကျင်ပေမဲ့လည်း သမီးက Bright ဖြစ်ပါတယ်၊ သေချာလုပ်လိုက်နော် သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီဒေစီ”

ရွှေနှယ်ရိုးက ရွှေဥက္ကာထံ ကြည့်လိုက်ပါသည်။ မလိုတမာ မျက်နှာမျိုး စုပုပ်နေတဲ့ ရွှေဥက္ကာကို ရယ်ချင်မိကာ အခန်းဆီ မေးဆတ်၍ ပြီး၍သာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ရွှေဥက္ကာက အန်တီဒေစီ မကြားအောင် ခပ်တိုးတိုးအသံနှိမ့်၍ ...

“သိပ်လည်း တော်အောင် ကောင်းအောင် ကြိုးစားမနေနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ လုပ်မှတော့ ကောင်းအောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့ ရွှေဥက္ကာရဲ့”

“သိပ်တော်ပြီး သိပ်အားကိုးနေရရင် စာရင်းအင်းဘက် ပြန်မရွှေ့ရတော့ပဲ တစ်သက်လုံး စက္ကတရီ ဖြစ်သွားမှာ စိုးလို့ ပြောနေတာ၊ ဘာလဲ ... ခင်ဗျားက စက္ကတရီပဲ လုပ်ချင်တာလား”

ရွှေဥက္ကာရဲ့ ထေ့ငေါ့စကားကို မကျေနပ်၍ ရွှေနှယ်ရိုးက တမင်တကာပင် ...

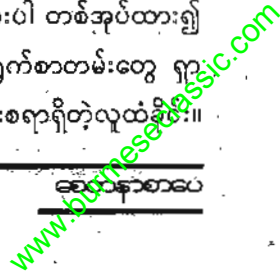
“ဒါတော့ လေးလေးလ လှိုင်တာ လုပ်ရမှာပဲ”

“သိပါတယ်၊ လေးလေးလ သဘောကျအောင်ပဲ နေချင်တယ်ဆိုတာ”

“ရွှေဥက္ကာနော် ...၊ အဲဒါ ဘာစကားလဲ၊ လေးလေးလနဲ့ တိုင်ပြောမယ်၊ ကျွန်မက ဝန်ထမ်းပဲဟာ၊ ခိုင်းတဲ့နေရာ လုပ်ရမှာပဲ၊ လုပ်ရတဲ့ တာဝန်မှာလည်း ကျေပွန်အောင် တော်အောင် ကြိုးစားရမှာပဲ”

လှည့်ထွက်သွားတဲ့ ရွှေနှယ်ရိုးကို ရွှေဥက္ကာက မကျေနပ်ကြည့်ပြီး ကျန်ရစ်သည်။ ရွှေနှယ်ရိုးကိုလည်း မကျေနပ်၊ ဆွလသာကိုလည်း မကျေနပ်။ ဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သူ ရွှေနှယ်ရိုးတို့ တကယ်ချစ်မိနေပြီလား။ ဒါကိုတော့ သူ ဟာသူပင် သိပ်နားမလည်ပေ။ လေးလေးလ အပေါ် ရွှေနှယ်ရိုးက ပိုပြီး အလေးထားမှာကိုတော့ မခံချင် ဖြစ်မိတာ သေချာသည်။

ရွှေနှယ်ရိုး အဖို့တော့ ထိုတစ်နေ့ကုန် ဖုန်းဆက် သတင်းပို့စရာတွေ ပို့ရတာ၊ ဖုန်းလက်ခံနားထောင်၍ ပေးသင့်တဲ့ ခုန့် လေးလေးလကိုပေး၊ ကိုယ်ဖြေတန်တာဖြေ၊ ရတဲ့ Message တွေရေးမှတ်။ လုပ်စရာတွေ ရက်ချိန်းနှင့် လေးလေးလ လုပ်ငန်း ဒိုင်ယာရီမှာရော ကိုယ့်အတွက် ဒိုင်ယာရီလေးပါ တစ်အုပ်ထား၍ ရေးမှတ်ပေး။ လေးလေးလ ရှာခိုင်းတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ ရှာပေး။ အပြင်ခန်းကို ညွှန်ကြားစရာ ခိုင်းစရာရှိတဲ့လူထံခိုင်း။

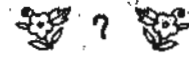

ဘာမှမခက်ခဲတဲ့ အလုပ်တွေပေမဲ့ အဆင်ပြေချင်စောနှင့် အဖော်
စိတ်မောသွားသည်။

နေ့လယ်နှစ်နာရီတွေကျ လေးလေးလကို အန်တီ
မော်လီက မီးဖိုထဲ ကိုယ်တိုင် ကော်ဖီတစ်ခွက် ဝင်ဖျော်ပေးတာ
မြင်နေကျမို့ အချိန်ကိုက် ဖျော်ယူလာကာ ချပေးလိုက်လျှင်တော့
လေးလေးလ ထံမှ နှစ်လိုရွန်းလက်သော အပြုံးတစ်ခုကို ခွန်အား
တိုးချင်စရာ လက်ခံရပေသည်။

၂၈ ၈ ၂၈

“လေးလေးလ”

ဖုန်းခွက်လေးကို လက်နှင့်အုပ်ကာ ရွှေ့နှယ်ရိုးခေါ်သံ
ဖြင့် ရွှေ့လသာက ငဲ့ကြည့်လိုက်လျှင် ...

“မမဉ္ဇူတဲ့”

ရွှေ့လသာ အနား ယာယီအတွင်းရေးမှူး အလုပ်က
လေးရက်လောက် ရှိပြီဆိုလျှင်ပင် ရွှေ့နှယ်ရိုးသည် ဘယ်သူ
သံဖုန်းဟာ အရေးပါ၍ ရွှေ့လသာနှင့် တိုက်ရိုက်ပြောရမည်။
ဘယ်သူဟာ ကိုယ်မှတစ်ဆင့်ပဲ Message ယူထားလိုက်လို့ရပြီ
တာကိုဖြင့် ခွဲခြားသိပေပြီ။

သို့သော် ရံဖန်ရံခါ ကြားညပ်ဝင်လာတတ်သော
လုပ်ကိစ္စ ဟုတ်ပုံမရသည့် အမျိုးသမီးတို့ရဲ့ ဖုန်းခေါ်သံတို့ကို

www.burmeseclassic.com

တော့ ဆုံးဖြတ်စေခဲ့ရ ခက်လှ၍ ရွှေလသာ ပြောမည် မပြောမည် မေးရပါသေးသည်။

“ဧည့်သည်နဲ့ စကားပြောနေတယ်လို့ ပြောလိုက်”

“ဟုတ်”

ရွှေနှယ်ရိုးက ဖုန်းခွက်ကို အုပ်ထားတဲ့ လက်ဝါးကလေးကိုဖယ်ကာ ရွှေလသာ မှာတဲ့အတိုင်း တစ်ဖက်ကို ပြန်ကြားရပါသည်။

“ဧည့်သည် ရောက်နေတာက တကယ်ပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လောက်နေရင် ပြန်ဆက်လို့ ရမလဲ”

“ဟို ... ဦးရွှေလသာက ဧည့်သည်နဲ့ လိုက်သွားစရာကိစ္စ ရှိပါတယ်”

“သူ့ဟုန်းဖုန်းကလည်း ပိတ်ပိတ်ထားတယ်”

“အစ်မကိစ္စရှိတာလေး မှာခဲ့လို့ရပါတယ်ရှင်”

“မမှာခဲ့တော့ပါဘူး၊ ဆက်တယ်ဆိုတာသာ ပြောလိုက်ပါ။ ဒါနဲ့ညီမက ဘယ်သူလဲ၊ အရင်က ကိုရွှေလသာရဲ့ဖုန်းတွေ ဖြေပေးတဲ့ စက္ကထရီက အန်တီကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒီအန်တီက ကျန်းမာရေးကြောင့် အလုပ်က နားလိုက်ပါတယ်ရှင်”

“ဒါဖြင့် ညီမက စက္ကထရီ အသစ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဪ ... ဪ ... နာမည်ဘယ်လို ခေါ်လဲဟင်”

“ရွှေနှယ်ရိုးပါ”

“ဪ ... အမျိုးလား”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

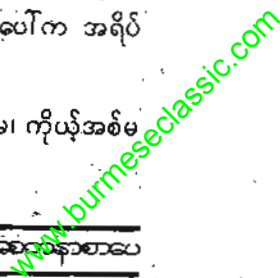
“ဪ ... ကဲ ... ကဲ ... ဒါပဲလေ”

ရွှေနှယ်ရိုး ဖုန်းချလိုက်လျှင် ...

“တစ်ဖက်က ကိုယ့်ကို နာမည်မေးတိုင်း ဖြေစရာမလိုဘူးလေ၊ ဖြေလောက်တဲ့ အကြောင်းရင်းရှိမှ လေးစားလောက်တဲ့သူလည်း ဖြစ်မှဖြစ်ပေါ့၊ ဒီမိန်းမတွေ စပ်စပ်စုစုတွေ ဖြေစရာ မလိုဘူး”

ရွှေနှယ်ရိုးက ရွှေလသာကို မျက်စောင်းထိုးချင်စိတ် နှောင့်လိုက်ရပါသည်။ ဒီစပ်စပ်စုစုတွေကို သူပဲဝတ်သက်တာ မဟုတ်လား။ မျက်စောင်းလည်း မထိုးဖြစ်၊ ဘာမှလဲ ဖြစ်ပေမဲ့ ရွှေလသာက ရွှေနှယ်ရိုး မျက်နှာပေါ်က အရိပ်ကို ဖမ်းမိသည်။

“ဒီအမျိုးသမီးကတော့ မမလေ၊ ကိုယ့်အစ်မ၊ ကိုယ့်အစ်မ သွားနှယ်ထားတာ”

ရှေ့နေတွေကလည်း သူ့ဆီ ဖုန်းလာတဲ့ အမျိုးသမီးတွေကို ဘယ်သူက ဘယ်လို ဘယ်ဝါနှင့် ရွှေလသာက ရွှေနှယ်ကို ပြောလေ့ရှိပါတယ်။ မိတ်ဆက်ပေးနေစရာလည်း မလိုဘဲ ဖြေရှင်းချက် ပေးနေစရာလည်း မလိုပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့်မှ မသိ၊ ရွှေလသာက မလုံမလဲလိုလိုပြောပြောပြောပြော ရွှေနှယ်လည်း နားထောင်ခေါင်းညိတ်ရုံသာ ရှိပါသည်။

“အဲဒီ မဇ္ဈ ဆိုတာ ကိုယ့်အစ်မရဲ့ သူငယ်ချင်းရဲ့ညီမက အစကတော့ တက္ကသိုလ်မှာ နည်းပြခဏတာဖြုတ် လုပ်တာပဲ။ အခုတော့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ အထည်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်ထားတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း မနေ့က ပြောသလို ကိုယ့်အစ်မက မိန်းကလေးချောချောလှလှ အဆင်ပြေတွေ့ရင် ကိုယ်နဲ့ မိတ်ဖွဲ့ တာ့တာပဲ ...”

ကိစ္စတွေ အကြောင်း ပြောတွေ့ရပြီး ဟိုဘက်ကို ကြားလိုက်၊ ဒီဘက်က သွားခိုင်းလိုက်နဲ့။

သွားခိုင်းတိုင်း သွားရတော့လား။ သူ့ဟာသူ စိတ်ဝင်စားလို့ သွားပြီးတော့များ ... လို့ ရွှေနှယ်ရိုးက ကျိတ်တွေးစရာ အတွေးထဲမှာတင် နှုတ်ခမ်းကို စုထားသည်။ အပြင်မှာလည်း စုလို့မရ။

“ဟိုဟာလေး သွားပေးပါဦး၊ ဒီဟာလေး သွားပို့ပါဦး၊ သူ့ကို လိုက်ပို့ပေးပါဦးနဲ့ပေါ့ကွာ၊ မရမက အကြောင်းရ အောင်ရှာ၊ သွားပါ လာပါများတော့ အဖွဲ့မကျလို့ မခင်လိုက် မရ။ အမျိုးသမီးတွေကလည်းကွာ အသက်ကလေးရလာပြီး အပျိုကြီးဖြစ်မဲ့ အရိပ်အယောင် ပေါ်လာကြရင် ချောက်ချောက်ချားချားတွေ ဖြစ်ပြီ”

“အဲဒါ အပျိုကြီးတိုင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”
 “ဟင် ... သူလည်း အပျိုကြီး မဟုတ်ပဲနဲ့ မခံနိုင်တွေ ဖြစ်နေတယ်”

“လေးလေးလက သိမ်းကျုံးပြောတာကိုးလို့၊ ကျွန်မရဲ့ အန်တီကြီးဆိုရင် အပျိုကြီး၊ ယောက်ျားဆို မယူချင်လွန်လွန်းလို့”

“ဒါတော့ လူကြီးပိုင်း ဝင်သွားပြီကိုးကွ”
 “မဟုတ်ပါဘူး၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ရည်းစားမထားလို့ အိမ်က လူကြီးတွေ စပ်ဟပ်ပေးစားကြတာကိုတောင် ဇွတ်ငြင်းပြီး အပျိုကြီးလုပ်တာ”

ရွှေလသာက ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် ...

“ဒါတော့ ချွင်းချက်ပေါ့ကွာ၊ စာစ်ယောက်တလေပေါ့”

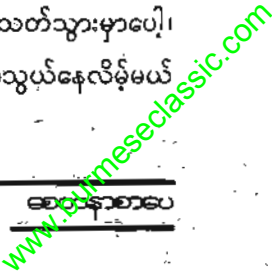
“တစ်ယောက်တလေမက ရှိပါတယ်နော်”
 “ဟောဗျာ ... ဘယ်လိုမှ ပြောလို့မရပါလား”
 “လေးလေးလ စကားက တစ်ဖက်သတ်ကျတာကိုး”
 “ဘာများ တစ်ဖက်သတ်ကျမိလို့ပါလိမ့် ခင်ဗျာ”
 “တကယ်တော့ အမျိုးသမီးတွေဟာ အမျိုးသားတွေ
 မျှော်လင့်မိတယ်ဆိုရင် အဲသလို မျှော်လင့်နိုင်ချေ အ
 အနေမျိုးကို ယောက်ျားဘက်က ခင်းထားလို့သာပါ။ တ
 ဖက်က ခပ်တည်တည် ခပ်အေးအေး အခြေအနေရှိနေ
 နဲ့တော့ ဘယ်မိန်းမကမှ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီ ရေ
 မြောင်းပေး ဆက်သွယ်နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ရွှေလသာက ရွှေနွယ်ရိုးရဲ့ ပြောပုံ ချစ်စရာလေး
 ဝေးစိုက်ပြီးပြီးကြီး ကြည့်နေမိပြီးမှ ...

“ဟင် ... ဒါဖြင့် ခင်ဗျားလေးက ကိုယ့်ကို စွပ်စွဲအပြစ်
 တင်နေတာပေါ့၊ ကိုယ်က စ,ထားလို့သာ တစ်ဖက်က
 “ဒါ အမှန်ပဲဟာ”
 “ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူး ရွှေနွယ်ရိုးရဲ့၊ တချို့
 မိန်းမတွေဟာလည်း ယောက်ျားဘက်က မျှော်လင့်ချက်
 ဘာတစ်ခုမှ မပေးမိပဲနဲ့ မျှော်လင့်နေတာ၊ ရေလာမြောင်း

ပေးနေတာ၊ သူတို့ဘက်ကစပြီး ယဉ်ယဉ်ကလေး ကြီးစား
 နေတာမျိုးတွေ ရှိတတ်ပါတယ်”
 “ဒါက လက်ချိုးရေလို့ရအောင် ချွင်းချက်ပဲ ရှိပါလိမ့်မယ်၊
 ကဲလေ ... အခုလေးလေးလနဲ့ပဲ ဥပမာပေးရရင် လေးလေးလ
 က အဲဒီအစ်မကြီးဆီ ဝင်ထွက်သွားလာမထားပဲနဲ့ သူဘယ်
 မျှော်လင့်ရဲမှာလဲ၊ လေးလေးလက အိမ်ကိုသွားလိုက် ဆိုင်
 ကိုသွားလိုက်၊ အဆက်အသွယ်တွေ ပြုထားပြီး ရှေ့တိုးသာ
 နောက်ဆုတ်သာလေး အခြေအနေ နှစ်ခွတန်းထားလို့သာ
 သူက ရှေ့တိုးလာတော့မယ် ထင်ပါရဲ့လို့ မျှော်လင့်စိတ်
 ကူးယဉ်မိတာပေါ့ ...

ခုလို လေးလေးလက အဆက်အသွယ်ကို ကြံပါး
 လိုက်တော့ သူ့ခမျာ ဘာများဖြစ်ပါလိမ့်လို့ ဆက်သွယ်နေ
 ရတော့တာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ လေးလေးလကသာ
 ဒီလို သွားလည်းမသွားတော့ဘူး၊ ဖုန်းတွေဆက်လည်း
 ရှောင်တယ်ဆိုတာမျိုး ထပ်ကာ ထပ်ကာ ဖြစ်လာရင် သူ
 လည်း သဘောပေါက်သွားရင် ကိုယ်ရှိန်သတ်သွားမှာပေါ့၊
 ရှောင်ရက်နဲ့ အတင်းမရမက လိုက်ဆက်သွယ်နေလိမ့်မယ်
 တော့ ကျွန်မ မထင်ပါဘူး”

ရွှေနှယ်ရိုးသည် ပြောချင်ချင် ရှိသည်နှင့် စွက်ဖက်ဖက်ပင် ပြောချလိုက်ပါသည်။ ပြောရဲသည်မှာလည်း ဒီးလေးရက်အတွင်း လေးလေးလရဲ့ သူ့ကိုဆက်ဆံမှုဟာ သူ့ဘာမှားမှား၊ သူ့ဘာပဲ တလွဲလုပ်မိမိ၊ သူ့စကားကို ဘယ်လို ကျူးကျော်သွားသွား နှစ်လိုကြည့်ဖြူတဲ့ အပြုံးကြီးနဲ့သာ ဓမ္မစတမ်း သဘောကောင်းနေတတ်လို့ ပြောရတာပါ။

အဲဒါအပြင် ရင်ထဲမှာ အခံရှိနေတဲ့ လေးလေးလလ သံသယရှိတဲ့ အချက်ကလည်း အလကားနေရင်း လေးလေးလလ ခွပ်ချင်တဲ့စိတ် ပေါ်ပေါက်နေအောင် လှုံ့ဆော်နေ၍ အလုပ်ရှင် ဝန်ထမ်း ဆိုတာကိုလည်း ဂရုမပြုမိပေ။ အတော်ရှည်ရှည် ဖက်ကျူးကျော်လိုက်ပြီးမှ သူ ဘယ်လိုနေပါလိမ့်လို့ မရဲထဲ အကဲခတ်လိုက်လျှင် ...

“အမယ်လေး ... စွာလိုက်တာ၊ စွာလိုက်တာ၊ မိန်းမဘက်က ရပ်တည်ပုံကလည်း သစ္စာကြီးလိုက်တာ”

ရွှေလသာက “ဓမ္မဗယုပြန်ပါ။ တဟက်ဟက်ရယ်မောနေလိုက်သေးသည်။ လေးလေးလဟာ နေရင်းထိုင်နေ အလကားနေရင်း ကိုယ့်အပေါ် ချစ်စနိုး ခွင့်လွှတ်နေတတ်တာ ရွှေနှယ်ရိုး သတိပြုမိပါသည်။ ဒါကို သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျေနပ်နေမိတာပဲ မဟုတ်လား။

အခွင့်အရေးရလို့ ထိုအခွင့်အရေးကို ယူနေမိသလို

ငါ့။

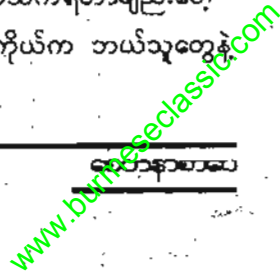
“တခြားလူတွေကိစ္စတော့ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်လို့ သေချာမသိဘူးပေါ့ကွာ၊ ကိုယ့်ကိစ္စတော့ ကိုယ်အသိဆုံးမို့ မင်းကိုပြောပြရဦးမယ် ကလေးမရဲ့၊ မိသားစုထဲမှာ လူပျိုကြီးသက်ရှည်လာတော့ အမေတို့ အစ်မတို့က သိပ်ကြည့်မရကြဘူး ခင်ဗျ ...

မဟုတ်က ဟုတ်ကနဲ့ တွေ့သွားမှာစိုးတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ သူတို့ကောင်းနိုးရာရာ ထင်တာတွေနဲ့ စပ်ကြ ဟပ်ကြ လုပ်ကြတယ်၊ အဲဒီအခါ ယတ်ပြတ်ကြီး ခါးခါးသီးသီး ငြင်းလို့လည်း မရပဲ အလိုက်သင့် အလျားသင့်လေး နေရတယ်၊ ရေလိုက်ငါးလိုက်လေးပေါ့ ...”

သူတို့ပြတဲ့ အထဲမှာ ကိုယ်ကြိုက်တာလေးလည်း ပါများလာမလားလို့လည်း ထည့်စဉ်းစားတာပေါ့ကွာ”

“ဒါဖြင့် လေးလေးလနဲ့ ပတ်သက်သမျှ မိန်းမတွေက လေးလေးလ စပြီး စိတ်ဝင်စားတာ တစ်ယောက်မှ မပါပဲ အမေ အစ်မတွေကြောင့် ပတ်သက်ရတာချည်းပေါ့”

“ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်သမျှ ! ... ကိုယ်က ဘယ်သူတွေနဲ့ ပတ်သက်နေလို့လဲ”

“လေးလေးလက ရည်းစားများတယ်လို့ ကြားဖူးပါတယ်”
 “ဟင် ... ဘယ်က ကြားဖူးတာတဲ့၊ ပြဿနာပါလား၊
 ဖြစ်နိုင်တာကတော့ ရွှေဥက္ကာဆီကပဲ ဖြစ်ရမယ်”
 “ဟုတ်တယ်၊ ရွှေဥက္ကာ ပြောတာ”

“အင်း ... ဒီကောင်လေးက ဦးလေးကို အပုပ်ချဖို့ရာ
 အားတက်သရော ရှိတာမျိုးတော့ ကမ္ဘာမှာ အလားတူ
 နောက်တစ်ယောက် မရှိနိုင်တော့ဘူး၊ အပြင်မှာ အပုပ်မချ
 ရရင် အိမ်မှာ သူ့အမေ သူ့အဘွားဆီ အတင်းအပုပ်နေတာ၊
 အိမ်ကျတော့ ရုံးကအတင်းပြော၊ အပြင်လူတွေကိုတော့
 တခြားအတင်းတွေပြော၊ ဟား ဟား”

“အိမ်မှာ ရုံးကအတင်း ဘာပြောတာလဲဟင်”

“ဘာပြောရမလဲ ရွှေနွယ်ရိုးရယ်၊ ခင်ဗျားလေးကို ခဏခေါ်
 ခိုင်းမိတဲ့အတွက် ချဲ့ကားလာတဲ့ အတင်းတွေပေါ့၊ မင်းက
 သူနဲ့ရင်းနှီးခင်မင်တယ်၊ သူ့အပေါင်းအသင်းပေါ့၊ သူ့
 အပေါင်းအသင်းကို ဦးလေးလုပ်သူက အခန်းထဲခေါ်ထည့်
 ပြီး ခိုင်းထားလိုက်တယ် ဆိုတာကိုပဲ ရှုထောင့်အထွေထွေ
 က သုံးသပ်ဝေဖန်နေတာပေါ့”

ရွှေနွယ်ရိုးက သူ့အကြောင်း အပြောခံရတာကိုတော့
 စိတ်ဝင်တစားလည်းဖြစ် မခံချိမခံသာလည်း ဖြစ်သလို လေးလေးလ

စကားကိုလည်း စဉ်းစားနေသည်။ ရှုထောင့်အထွေထွေက သုံးသပ်
 ဝေဖန်နေတယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ လုပ်အောင် နားထောင်ကောင်း
 အောင် လုပ်ထားတာဖြစ်ပြီး တကယ်ကတော့ ဘယ်လိုစကားမျိုး
 တွေ ပြောနေနိုင်သည်ဆိုတာ ဒက်ခနဲ သဘောပေါက်မိနေသည်။

သူတို့တူဝရီးဟာ တစ်ယောက်တစ်မျိုး။ ရွှေဥက္ကာက
 တော သူ့ဦးလေးထံ ရွှေနွယ်ရိုး အရင်းနှီး ပိုမသွားရေချင်တာ
 သိသာလှသည်။ ရွှေလသာကတော့ လူကြီးမို့ ခပ်အေးအေးပင်
 သူ့ခံစားချက်ကို မမြင်ရပါ။ ဤတူဝရီးနှင့် အချိန်ပိုင်းတိုတိုအတွင်း
 အတော်ပဲ တရင်းတနီး ရှိလာခဲ့ပြီ။ ရွှေလသာရဲ့အစစ်မ ရွှေဥက္ကာရဲ့
 အမေ ဒေါ်ရွှေလပြည့်ဟာလည်း ရွှေနွယ်ရိုးရဲ့မေမေတို့ အန်တီကြီး
 တို့နှင့် ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ အစပြုသည် မသိဘဲ ခင်မင်ကျွမ်းဝင်နေ
 ကြချေပြီ။

သေချာတာက ဒေါ်ရွှေလပြည့် ဘက်က တရင်းတနီး
 ချဉ်းကပ်လာတာပင် ဖြစ်သည်။ အိမ်မှုကိစ္စကလွဲရင် ဘာမှမရှိ၊
 ပျင်းရိစရာ ကောင်းလှတဲ့ မေမေနဲ့ အန်တီကြီးတို့ ညီအစ်မဟာ
 ဒေါ်ရွှေလပြည့်ကြောင့် ပလာဇာတွေ စူပါမားကက်တွေ ပါလိုပါ
 သွား၊ ပန်းမျိုးတွေ စုဖို့ ဝယ်ဖို့ ပန်းခြံတွေဆီ ပါလိုပါသွား၊
 အချိန်တွေ အလကားနေ ပိုမနေတော့ပဲ စိတ်ဝင်စားစရာတွေ
 ရှိလာသည်။

www.burmeseclassic.com

“အင်း ... တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဘဝတုန်းကတော့ သူ့ အရွယ်အလျောက်ပေါ့၊ အော်တိုမက်တစ်ကလီး ရည်းစား နှစ်ယောက်လောက်တော့ ထားဖူးခဲ့တာပေါ့ကွာ”

“ရည်းစားထားဖူးတာပဲ အော်တိုမက်တစ်ကလီး ဖြစ်ရသေး တယ်”

ရွှေနှယ်ရိုးက ခပ်တိုးတိုး ဝေဖန်အထွန့်တက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဘာမှ သိပ်မကြီးပမ်းလိုက်ရပဲ အလို အလျောက်နီးပါး ရှိသွားတာကို ဆိုလိုတာ”

“ဟွန့်”

“ဘာဟွန့်လဲ”

“လေးလေးလက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဆိုရင် အမြဲပဲ ကြက်မွေး လေးနဲ့ သပ်ချင်တယ်”

“ရော်”

“ကိုယ်ကတော့ သန့်သန့်လေး၊ ကိုယ့်ကိုသာ မိန်းမတွေက ကြိုက်ကြ ပတ်သက်ကြတာ ဆိုတာမျိုး”

“ဟင် ... အဲသလို ပြောခွင့်မရှိတဲ့ သဘောလား၊ ဒီသဘော နဲ့ လုံးလုံးပြောတာ မဟုတ်ပေမဲ့ ဒီသဘော သက်ဝင်သွား ရင်ကော ကိုယ့်မှာ အပြစ်ရှိနေလို့လား၊ ရွှေနှယ်ရိုးကို ကြည့် ရတာကျ တော့ ကိုယ့်ကို အပြစ်တစ်ခုခု မြင်နေသလိုပဲ”

ကာ ...

ရွှေနှယ်ရိုးက မျက်လုံးဝိုင်းသွားရင်း အရှိန်သတ်

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ပြောတဲ့စကားတွေက စွဲချက်တစ်ခုခု နောက်ကွယ်မှာ ပါနေသလို ဖြစ်ဖြစ်နေတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဥပမာ လူကောင်းတစ်ယောက်က ဒီပစ္စည်း ကျွန်တော် မခိုးပါဘူးဆိုရင် လူတကာက ယုံကြည်မှုရှိပြီး ထူးပြီး စောဒက တက်ချင်စရာ မရှိပေမဲ့ သူခိုးတစ်ယောက်က ဒီပစ္စည်း မခိုးပါဘူး ဆိုရင်တော့ ဟုတ်ပါ့မလား၊ ညာပြော တာလားနဲ့ အလွယ်တကူ မယုံကြည်ပေးနိုင်ပဲ သံသယ ဝင်ကြမှာပဲ

စကားတစ်ခွန်းကို ပြောတဲ့သူအပေါ် ကိုယ်ဘယ်လို မြင်ထားတဲ့ အခြေခံရှိသလဲဆိုတဲ့ အပေါ်မှာ မူတည်ပြီး လွယ်လွယ် ယုံနိုင်တယ် မယုံနိုင်ဘူး ရှိကြတယ်လေး၊ ရွှေနှယ်ရိုးရဲ့ စကားတွေဟာ ကိုယ့်အပေါ်မှာ အမြင်ဆိုး တစ်ခုခု ရှိထားလို့ အလွယ်တကူ မယုံကြည်နိုင်တဲ့သဘော တွေ အမြဲပါဝင်နေတာ အကဲခတ်မိတယ်၊ ရွှေဥက္ကာကတော့ ဒီလောက်တောင်ပဲ အဆိုးပြောထားသလားကွာ”

“ရွှေဥက္ကာက လေးလေးလကို အဆိုးတွေ မပြောပါဘူး၊ ရည်းစားများတယ် ဆိုတာလောက်ပါပဲ”

“အင်း ... အဲဒါလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မများဘူး၊ ရည်းစား ခေါ်နိုင်တာက တစ်သက်မှ နှစ်ယောက်လောက် ရှိတာ၊ ဒါလည်း ခေါ်နိုင်ရုံ မည်ကာမတွဲပဲ”

“တခြား ဘာအဆိုးမှ မပြောပါဘူး”

“ဒါဖြင့် တော်သေးတာပေါ့၊ ပြောလည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ကိုယ်က ဦးလေးလုပ်ပြီး ဝေယုနေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရွှေဥက္ကာ က ကလေးစိတ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ရွှေနွယ်ရိုး က ရွှေဥက္ကာဆီက မဟုတ်ပဲ ကိုယ့်မကောင်းသတင်းတွေ များ ကြားဖူးထားလို့လား”

“ဟင့်အင်း”

ဝေဖန်အထွန်တက်မိတာတွေ လွန်သွားပြီထင်သည်။

ဒီလိုတော့လည်း ရွှေလသာကို ကြောက်လန့် ရွံ့ထိတ်မိပါသည်။

အဲဒီတုန်းက တံခါးခေါက်သံ တစ်ချက်တည်း မြည်ရုံနှင့် တံခါးတွန်း၍ ပွင့်ဝင်လာသည်။ ခေါက်တယ်ဆိုရုံ ဝတ္တရားကျ မြန်မြန်ခေါက်ပြီး ချက်ချင်း ဝင်လိုက်တာမျိုးပင်။ ဝင်လာသော ရွှေဥက္ကာသည် ရွှေလသာနှင့် ရွှေနွယ်ရိုးကို တစ်ချက်

စီ အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သည်။ စကားပြောလက်စတွေ ရှိနေမှန်း မျက်နှာအမူအရာတွေအရ သိသာသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဘာလဲ”

“လေးလေးလ ... ကျွန်တော် နေ့လယ် Lunch အချိန်ကျ ရင် ရွှေနွယ်ရိုးကို ခေါ်ပြီး မျက်စောင်းထိုးက ဘာဂါဆိုင်ကို သွားမလို့၊ ရွှေနွယ်ရိုးကို ခိုင်းစရာ ခေါ်သွားစရာ မရှိဘူး မဟုတ်လား”

ရွှေနွယ်ရိုးက ရွှေဥက္ကာရဲ့ မတိုင်မပင် အပိုင်ထုပ်ကို သဘောမကျ မျက်လုံးဝိုင်းသွားသော်လည်း ရွှေလသာ စကားဆို ဆိုက်၍ ဘာမှပြောခွင့်မသာလိုက်။

“မင်းက ခေါ်သွားစရာ မရှိဘူး မဟုတ်လားလို့ ချည်ပြီး တုပ်ပြီး မေးမှတော့ ငါက ခေါ်သွားစရာရှိတယ်ဆိုရင် တမင် ခွတိုက်သလို ဖြစ်နေတော့မှာပေါ့”

“တကယ်လည်း မရှိဘူး မဟုတ်လား”

“ခုထိ မရှိသေးတာပါ၊ ကဲပါ ... သွားစရာပေါ်လာရင် တောင် မင်းတို့ရဲ့ Lunch ပြီးမှပဲ ရွှေ့လိုက်ပါ့မယ်”

ရွှေနွယ်ရိုးက ခုမှပင် ဝင်ပြီး ...

“ကျွန်မကိုလည်း ဘာမှမပြောပဲနဲ့”

ရွှေဥက္ကာက ပြုံးစိစိနှင့် ...

“အခု သိပြီမဟုတ်လား”

“ကျွန်မမှ ဘာဂါမကြိုက်တာ”

“ဒါဖြင့် ရွှေစွယ်ရိုး ကြိုက်တဲ့ ကြေးအိုးဆိုင် သွားမယ်၊ ဒါဆိုရင်တော့ နည်းနည်းဝေးသွားပြီ”

ရွှေစွယ်ရိုး မျက်နှာဟာ သူ့ကိုကြိုမပြောပဲ အပိုင် လုပ်ပုံကို သဘောမကျတာ ပေါ်လွင်နေတာမို့ ရွှေလသာက အတည်ဖြစ်သွားအောင် တမင်ပင် ...

“ကြေးအိုးဆိုတော့ ငါတောင် နည်းနည်းစိတ်ဝင်စားမှု ရှိလာပြီကွာ၊ ငါပါလိုက်စားရင်ကော ရတယ်မဟုတ်လား”

“ဟာ ... ဘယ်ရမလဲ”

ရွှေဥက္ကာရဲ့ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ အငြင်းကို ရွှေစွယ်ရိုးက ...

“ဘာလို့ မရတာလဲ”

“နှစ်ယောက် သွားစားမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာမို့လို့ ပေါ့”

“သုံးယောက်ဆိုရင်လည်း စားလို့ရတာပဲ”

ရွှေလသာသည် သူ့ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်သော ရွှေဥက္ကာကို ရွှေစွယ်ရိုး မမြင်အောင် ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာပင့်ပြလိုက် ပါသည်။ ရွှေဥက္ကာဟာ နှစ်ယောက်တည်းပဲ သွားချင်တာဆိုတဲ့

တော့ ရွှေစွယ်ရိုးကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပူဆာရဲသေးပုံမရပါ။

ဩဝါဒကိုက မကြည်မလင် ဖြစ်နေသည်။

“လမ်းလျှောက်သွားမှာ”

ရွှေလသာ နောက်ဆုတ်လိုဆုတ်ငြား အထွန့်တက် နေသည်။

“ရတယ်လေ၊ လမ်းလျှောက်သွားလည်း ရတာပဲ၊ ကားကို ပါကင်မှာပဲ ထားခဲ့တာပေါ့၊ ဘယ်အချိန်လောက် သွားမလဲ ပြော”

ရွှေစွယ်ရိုးက တူဝရီးနှစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သူညှိကြည့်ရင်း စိတ်တိုလာသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ

အတည် လုပ်နေလိုက်ကြတာ၊ ရွှေစွယ်ရိုး ဆိုတာ သူတို့စီစဉ် ခြင်း ရတဲ့သူမှတ်လို့ ... ဟွန်း။ ရွှေဥက္ကာကလည်း သူ့ဦးလေး

အမင် အပိုင်လုပ်ပြတာ ရွှေစွယ်ရိုး သိသည်။ သူနဲ့ဘယ်တုန်း

တစ်ခါလောက်တောင် ထွက်စားဖူးတာမို့လို့လဲ။

စကားစပ်မိရင်း ကြေးအိုးကြိုက်တယ် ဆိုတာကို

သွားဖူးတာပဲရှိသည်။ ခုတော့ သူပြောပုံက အရင်တွေက

ထွက်စားဖူးနေကျအတိုင်း။ ဦးလေးလုပ်တဲ့သူကလည်း

ဘာနဲ့လဲ မသိပဲ အတူလိုက်စားဦးမယ် လုပ်နေသည်။

သုံး ဖုလို့ပုပ်လို့။

“လေးလေးလနဲ့ ရွှေဥက္ကာ စားချင်တဲ့ဆီ ထွက်စားကြနော်။ ကျွန်မ မလိုက်ဘူး၊ ထမင်းဘူးပါတယ်၊ ခုလို အပြင်ထွက်စားဖူးတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အပြင်ထွက်စားတာလည်း မေမေက မကြိုက်ဘူး၊ ကျွန်မ ထမင်းဘူးပဲစားမှာ”

“ဪ ... မသိပါဘူး၊ ရွှေဥက္ကာနဲ့ ကြေးအိုးတို့ ဘာဂါထီ စားနေကျလားလို့”

“မစားနေကျပါဘူး”

ရွှေဥက္ကာ မျက်နှာက ညိုပုပ်နေကာ ရွှေလသာတော့ ခပ်ပိုင်ပိုင် လာလုပ်တဲ့ ရွှေဥက္ကာကို ပြုံးစိစိ ဖြစ်နေသည့် ရွှေခွယ်ရိုးက ဒီနေ့သတင်းစာထဲ ပါလာတဲ့ စက္ကတရီရာဖု အလုပ်ခေါ် ကြော်ငြာလေးကိုဖြတ်ကာ၊ အဲဒီအလုပ်အတွက် ဖိုင်အသစ်တစ်ခု အသင့်ဖွင့်ထားပြီး လုပ်လက်စ အလုပ်တွေ ရှုပ်ချယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။ သူတို့ထွက်စားမည့်ဆီကို မလိုနိုင်ကြောင်း ငြင်းလိုက်ရတာကိုလည်း ရွှေခွယ်ရိုးက ကျေနပ်မိသည်။

၃၅ ၈ ၃၅

“အဲဒီကောင်လေးကလည်း ဖုန်းဆက်လိုက်ရတာနော်၊ ညည်းတို့ ပြောစရာကော ရှိလို့လားအေ၊ ဘာတွေဒီလောက် ဆက်စကားပြောနေလဲ”

ဒါဟာ ရွှေဥက္ကာ ဖုန်းဆက်တိုင်း အန်တီကြီး ဆိုမြည်နေကျစကား ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ မေမေနှင့် အန်တီကြီးဟာ ခေတ်နောက်ကျလှသူတွေ မဟုတ်၍ ဤကိစ္စမျိုး၌ ပိတ်ပိတ်ပင်ပင်လည်း မပြု။ အားပေးအားမြှောက်လည်း မရှိ။ သူတို့ သမီးလေးကို စိတ်ပူတတ်တာ ရှိသော်လည်း ယောက်ျားလေး အပေါင်းအသင်းကိစ္စမျိုး၌တော့ အထိုက်အလျှောက် နားလည်မှု ခံတတ်ပါသည်။

အဲဒါအပြင် ယခုအခါ သူတို့ပေါင်းသင်းခင်မင် ဆက်ဆံနေပြီဖြစ်သည့် ဒေါ်ရွှေလပြည့်ကို ခင်မင်လေးစားမှုအား ဖြင့်လည်း ရွှေ့နွယ်ရိုးရဲ့ဘော့စ် ရွှေ့လသာ။ အတူအလုပ်ခွင်မှာ ခင်မင်နေသည့် ရွှေ့ဥက္ကာ စသည်တို့အပေါ် ကြည်ကြည်လင်လင် ရှိပြီးသားပါပင်။ သို့သော်လည်း နှစ်ရက်ခြားလောက်တစ်ခါ ဖုန်းဆက်တတ်သော ရွှေ့ဥက္ကာထံက ဖုန်းလာလျှင်ဖြင့် အန်တီကြီး က ဤသို့ ပူညံညံလေး လုပ်လိုက်မြဲပါပင်။

သဘောကတော့ အဟန့်ကလေး တစ်ခုရှယ်သာ။ မေမေကတော့ အန်တီကြီးလောက် မတက်ကြွကာ နဂိုကပင် ခပ်အေးအေးသမားမို့ ဘာမှ သိပ်ပြောလေ့မရှိ။

ရွှေ့နွယ်ရိုးက ဖုန်းကိုလာကိုင်ရင်း ...

“ပြော”

“ပြောမလို့ ဆက်တာမဟာ၊ ပြောလို့ ပြောနေစရာ မလိုပါဘူး၊ ဟယ်လိုလို့ နှုတ်ခွန်းဆက်ရုံနဲ့ ရပါတယ်”

“ကဲပါ ... ရွှေ့ဥက္ကာရဲ့ ဘာပြောမှာလဲ”

“ဆီးပြားစကား”

“ဘာ”

“ဟာ ... နားအူလိုက်တာကွာ၊ ဆီးပြားစကားပါဆို”

“ရှင် နောက်တီးနောက်တောက် လာလုပ်မနေနဲ့”

“အဟုတ်ပြောနေတာ၊ အညာကမိတ်ဆွေတွေ လူကြိုပို့လိုက်တာ ရောက်လာလို့ အိမ်မှာ ဆီးပြားထုပ်တွေလည်းပါတယ်၊ ထန်းလျက်တို့ ဘာတို့ပေါ့၊ အဲဒီထဲက ဆီးပြားတစ်မျိုးက ငန်တန်တန်လေး စားကောင်းလို့၊ ကြိုက်တတ်လား၊ ကြိုက်တတ်ရင် နက်ဖြန် ရုံးကိုယူခဲ့မယ်လို့ ပြောမလို့၊ အဲဒါ ဆီးပြားစကားပေါ့”

“ရှင် အဲသလို သူများကသိကအောက်ဖြစ်အောင် ရွတ်နောက်နောက် ပြောရဆိုရတာကို ပျော်တယ် မဟုတ်လား”

“ပျော်တာပေါ့ ... အဟီးဟီး”

တကယ်တော့ ရွှေ့ဥက္ကာဟာ မရင့်ကျက်သေးသည့် ပေါတာတာ ကောင်လေးတစ်ယောက် ရယ်ပင်။ ရွှေ့ဥက္ကာကို ရွှေ့နွယ်ရိုးက ခင်ပါသည်။ လတွေချိုကာချိုကာ ကြာလာတော့ ရွှေ့ဥက္ကာဟာ ရွှေ့နွယ်ရိုးရဲ့ ခင်စရာကောင်းတဲ့ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းအရင်းတစ်ယောက်လိုပင် ဖြစ်နေပါပြီ။

စိတ်ကောက်တတ်တာ တစ်ခု၊ သူ့ဦးလေးအပေါ် ဝိုမခင်စေချင်တဲ့ ရယ်စရာကောင်းတဲ့ မနာလိုမှုတစ်ခုတို့ကလွဲရင် ရွှေ့ဥက္ကာဟာ ပေါင်းလိုသင်းလိုကောင်းသည့် ကောင်လေးတစ်ယောက်ပါ။

www.burmeseclassic.com

“ရှင်ဆီးပြား မစားချင်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ဆီးပြားမကြိုက်ပါဘူး၊ ရွှေဥက္ကာရယ်”

“ထန်းလျက်ကော”

“ဘာမှ မကြိုက်ဘူး၊ ဒီမယ် စကားကောင်း ပြောမလို့”

“ထန်းလျက်ကော ကြိုက်သလား မေးတာလည်း စကားကောင်းပဲဟာ၊ ဆီးပြားရမယ်၊ ထန်းလျက်ရမယ်၊ ပုန်းရည်ကြီးရမယ်၊ မြေပဲလှော်ရမယ်၊ ထန်းပင်မြစ်ရမယ်၊ ဘာကြိုက်သလဲပြော”

“ထပေမြစ်(ထန်းပင်မြစ်)တော့ ကြိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ အသာထားပါဦး၊ ပြောစရာရှိနေတာ”

“အဲဒီပြောစရာကို သိပ်ပြောချင်နေမှန်းသိလို့ ပြောမရအောင် တမင် အချိန်ဆွဲနေတာလေ”

“ကျွန်မ ဘာပြောမှာလဲ သိလို့လား”

“ဟား ဟား ... ရွှေဥက္ကာပဲကွယ်၊ သိတာပေါ့၊ အင်တာဗျူးလုပ်ထားတဲ့ဟာတွေထဲက လေးလေးလလ ဘယ်သူ့ကိုလေးမယ်ထင်လဲ ဆိုတဲ့ကိစ္စပဲ မဟုတ်လား”

“အင်း ... အဲဒီကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခု ပြောမလို့ဟာကတော့ အဲဒါမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ ... ပြော”

“နေ့လယ်က ရုံးကို ရွှေဥက္ကာဆီ ကောင်မလေးနှစ်ယောက် အလည်လာတယ် မဟုတ်လား”

ရွှေဥက္ကာက မျက်နှာကို တစ်ဖက်မှာရှုံ့ရင်း ...

“ဟား ... အဲဒါ ကျွန်တော်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“အဟင်း ဟင်း ... ဒါပေမဲ့ ရှင်ဆီ လာတာပဲလေ”

“လာတာက လာတာပဲ၊ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်က ...”

“ကျွန်မ သိပါတယ် ရွှေဥက္ကာရဲ့၊ ရှင်ကိုစ၊ တာပါ၊ ကမ္ဘာကြီးက ကျဉ်းကျဉ်းလေးရယ်နော်၊ လူတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပတ်ပြီးသိကျွမ်းနေကြတာ တစ်ပတ်လည်ပြီး ကိုယ့်ဆီ ပြန်ပတ်သက်လာတတ်တယ် ...

နေ့လယ်ကလာတဲ့ မိမိုးက ကျွန်မ သူငယ်ချင်းလေ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆယ်တန်းတုန်းက အရမ်းခင်တာပါ၊ ခုတော့ မတွေ့ဖြစ်ကြတာ ကြာပါပြီ၊ အကြောင်းကိစ္စရှိရင် မုန်းလေး ဘာလေးပြော၊ ပွဲလေးဘာလေးလုပ်ရင် အပြန်အလှန်သွား၊ ဒီလောက်ပဲ ရှိတော့တယ် ...

မိမိုးကလည်း ကျွန်မ အဲဒီမှာ အလုပ်ဝင်နေတယ်လို့ မသိဘူးလေ၊ ကျွန်မလည်း လေးလေးလ ဖိုင်လ်ယူခိုင်းလို့ အပြင်ခန်း ခဏထွက်မှ ရုံးခန်းထောင့်က ဆက်တိုက်တွေ့

မှာ ရှင်ဆီညွှန်သည်ရောက်လို့ ထိုင်စကားပြောနေကြတာတွေ ပြီး လှမ်းကြည့်မိမှ မိမိုး ဖြစ်နေတာတွေတာ”

“မိမိုးက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းရဲ့ ...”

“သိပါတယ် ရွှေဥက္ကာရယ်၊ ရုံးတုန်းက မိမိုးနဲ့ နှုတ်ဆက်ရုံပဲ နှုတ်ဆက်လိုက်ရပေမဲ့ ခုနတုန်းက မိမိုးက ဖုန်းဆက်ပြီး ကျွန်မကို ဇာတ်လမ်းစုံတွေ ပြောပြနေတာ၊ ဟိုးတစ်ပတ် တနင်္ဂနွေတုန်းက သူတို့သူငယ်ချင်းလေးငါးယောက်ရယ်၊ ရှင်တို့သူငယ်ချင်း လေးငါးယောက်ရယ်၊ လှော်ကားကို ပျော်ပွဲစား သွားကြသေးတယ်ဆို”

“အင်း ...”

ရွှေဥက္ကာရဲ့ အင်းသံက မပြောချင်ပြောချင် ဖျစ်ညှစ် ထွက်လာသည်။

“ရုံးပြန်တက်တဲ့ တနင်္လာနေ့ကျရင်လေ ရှင်ဟာ စေတနာနဲ့ တနင်္ဂနွေက ဘယ်သွားတယ်၊ ဘယ်လာတယ်၊ ဘာစားတယ်နဲ့ နားကိုငြိုးနေအောင် ပေါက်ပေါက်ဖောက်တတ်တာ၊ ဒီကိစ္စတော့ တစ်ခါမှ မကြားရဖူးပါလား ရွှေဥက္ကာရဲ့၊ အဲဒီအပတ်ကဆို ကျွန်မ လေးလေးလ အခန်းထဲ မရွှေ့ရသေးပါဘူး၊ ရှင်တို့စားပွဲနားပဲ ထိုင်ရသေးတာ”

“အဟဲ ... အဲဒါက ဒီလိုပါပဲ၊ မပြောဖြစ်မိသွားတာ”

“ဘာမပြောဖြစ်မိသွားတာလဲ၊ ဒီလောက် ဇာတ်စုံခင်းတဲ့ သူကများ၊ မိန်းကလေးတွေပါတဲ့ ကိစ္စကျတော့ ဒိုင်လျှိုထားတယ် တွေ့လား၊ ရွှေဥက္ကာက မယုံရဘူး”

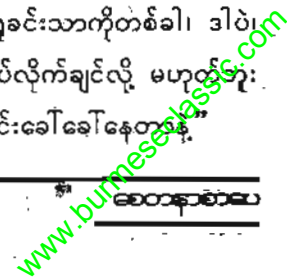
“ဟာ ... အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ကွာ၊ လျှိုထားတာတော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မယုံရတဲ့လူစားထဲတော့ မပါပါဘူးကွာ၊ မိန်းကလေးအုပ်စုနဲ့ ပျော်ပွဲစားသွားတယ် ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို ရွှေနွယ်ရိုးက မိန်းကလေးတွေနဲ့ ဒီလိုပဲ သွားတတ် လာတတ်တဲ့သူ ထင်မှာစိုးလို့ မပြောပြတာပါ”

“သွားတတ် လာတတ်လို့သာ သွားတာပေါ့၊ မပြောပဲ ဖုံးထားလည်း အပိုပဲ”

“အဲလို အမြဲမသွားလာတတ်ပါဘူးကွာ”

“ဒါပေမဲ့ သွားတာက သွားတာပဲလေ၊ မိမိုးက ပြောတယ် တစ်ခါတလေ အဲလိုပဲ သွားတတ်တယ်တဲ့”

“ဟာ ... ကျွန်တော်ပါတာ နှစ်ခါတည်းပါ၊ အဲဒီနေ့က တစ်ခါရယ်၊ ဟိုးတလောက ရှုခင်းသာကိုတစ်ခါ၊ ဒါပဲ၊ အဲဒါလည်း ဒီလောက်ကြီး သိပ်လိုက်ချင်လို့ မဟုတ်ဘူးကွ၊ သူငယ်ချင်းတွေက အတင်းခေါ်ခေါ်နေတာနဲ့”

ရွှေနှယ်ရိုးသည် ရွှေဥက္ကာကို စနေရတာကို ယော်နေကာ ကမ်းရူးထိုး ဖြေရှင်းကာကွယ်နေပုံကို တစ်ဖက်မှာ တခါခါ ကြိုက်ရယ်နေရသည်။

“ဒီနေ့ မိမိနဲ့ ပါလာတဲ့ မြတ်နိုး ဆိုတာက ရွှေဥက္ကာကို ကြိုက်နေတာ မဟုတ်လား။”

“သူဟာသူ ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက်ပေါ့၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း တင်ကိုကိုနဲ့ မိမိနဲ့ ကြိုက်တာနဲ့ပဲ သူတို့ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေပါ အချင်းချင်းပတ်သက်စရာလား၊ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။”

“အခုပဲ ပတ်သက်လို့ လာလည်တာ မဟုတ်လား။”

“မဆိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း တင်ကိုကို ဆိုတာက ဖမ်းရခက်ခက်၊ အရေးထဲ သူ့အမေ သူ့အစ်မတွေက သူတို့သားကို သိပ်တိုကြသေးတော့ တင်ကိုကိုဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ရင် မတွေ့တာက များနေတာ၊ ဒီကောင်ကလည်း အလကားကောင်ပါဗျာ၊ သူ ရှောင်ချင်တာနဲ့ပါ ရောချပြီး ကိစ္စရှိရင် ကျွန်တော့်ဆီ မှာထားလိုက်၊ ဟိုကောင်ဆီ ပြောထားလိုက် ဆိုပြီး လွဲလွဲချထားတာနဲ့ သူတို့ အခုရောက်လာတာပေါ့။”

“ဪ ... နေ့လယ်က လာတာက မိမိက သူ့ရည်းစားဆီ မှာစရာရှိတာ ရွှေဥက္ကာကို လာမှာတာပေါ့။”

“ဟုတ်တယ် ... မယုံရင် ရွှေနှယ်ရိုး မေးကြည့်နိုင်တယ်။”

“ဟား ဟား ... ယုံပါတယ် ရွှေဥက္ကာရယ်၊ ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ မိမိက ပြောပြပြီးပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ပါလာတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း မြတ်နိုး ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကတော့ ရွှေဥက္ကာကို သိပ်ကြိုက်တာတဲ့။”

“သူ ကြိုက်တာနဲ့ပဲ ကျွန်တော်ကကော စိတ်ဝင်စားရမှာလား။”

“မသိဘူးလေ၊ ဒါတော့ သဘောပေါ့။”

ရွှေဥက္ကာသည် စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ရွှေနှယ်ရိုးကို ရည်းစားစကား ပြောချပစ်လိုက်ရရယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ ကြီးဝါးမိသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ပြောရမှာ ဝန်လေးသလိုလို တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေမိ၍သာ ခုထိ မပြောဖြစ်တာ။ လေးလေးလအတွက် ငဲ့ညှာပြီး မပြောမိတာ မဟုတ်တာတော့ မိသားစုပါသည်။ လေးလေးလကိုဖြင့် လက်ဦးသွားမှာပင် မနာလိုခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်နေမိတာပါ။

ဒါတွေ ပြောဖို့ပဲ စောနေသေးသလိုလို ရွှေနှယ်ရိုးကိုပဲ အားနာနေတာမျိုး၊ ရှိန်လန်နေတာမျိုးလိုလို၊ ပြောဖို့ကြံရွယ်နေတဲ့ နှုတ်ဖျားထိ စကားကမရောက်၊ အထကမမြောက်။

“ရွှေဥက္ကာ သူငယ်ချင်းကကော ကောင်းရဲ့လား၊ ကြုံပြောထားဦး၊ ကျွန်မ သူငယ်ချင်း အသည်းတွေ ဘာတွေကွဲနေရဦးမယ်”

“သူကကော အတည်ချစ်လို့လား”

“ဟင် ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲရှင်၊ ချစ်လို့ဖြစ်မှာပေါ့”

“မသိဘူးဗျာ၊ ဗာချိုမိန်းကလေးတွေကျတော့ ရည်းစားများပါတယ်၊ နာမည်ပျက်ပါတယ် ဆိုတဲ့ ယောက်ျားလေးကိုမှပဲ စိတ်ဝင်တစားတွေ ဘာတွေဖြစ်ပြီး စူးစမ်းချင်တဲ့ သဘောနဲ့ ပတ်သက်လာတာမျိုးက ရှိတတ်သေးတယ်”

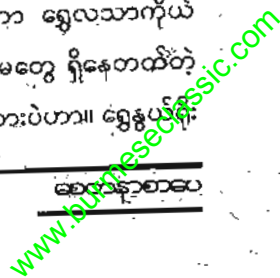
ရွှေနှယ်ရိုးက နှုတ်ဆိတ်သွားရပါသည်။ ရွှေဥက္ကာ စကားက သူမကို မသိမသာ ထိခိုက်လှုတ်တိုက်သွားသလိုပင်။ ရွှေဥက္ကာက ရိုးရိုးပြောလိုက်တာ ဟုတ်ပေမဲ့ ရွှေနှယ်ရိုးမှာ ကိုယ်ဘာသာ မလုံမလဲ။ ကိုယ်ဟာလည်းပဲ အဲဒီလို မိန်းကလေးမျိုးထဲများ မမျှော်လင့်ပဲ ပါဝင်နေပြီလား။

ရွှေလသာဆိုတဲ့ လေးလေးလကို နောက်ကြောင်းစာတ်ထုပ်ရှုပ်ရှုပ်တစ်ခု ကြားဖူးထားပြီး သံသယတွေနှင့် ခပ်ကြောက်ကြောက် ရှိရတဲ့အထိကပင် သူ ဘယ်လိုလူလဲ ဆိုတာကို ကိုယ်ဆိုင်စိတ်ဝင်တစား မြင်တွေ့စူးစမ်းချင်နေတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့အဖြစ်ဟာ ရွှေဥက္ကာ ပြောတဲ့သဘောမျိုး ဖြစ်နေမလား။

ရွှေနှယ်ရိုးကတော့ အကဲစမ်းကြည့်ချင် လေ့လာစမ်းသပ်ချင်တာမျိုး မဟုတ်ရပါ။ စိတ်ဝင်တစား အနီးကပ် အကဲခတ်ချင်မိရာကနေ တဖြည်းဖြည်း သူနဲ့ ခင်မင်သလိုလေး ရှိလာတော့ သူဟာ ဒီလိုလူစားရယ်လို့ မယုံကြည်ချင်တော့တာ ဖြစ်သည်။

လေးလေးလရဲ့ ရင်ကျက်ပြည့်ဝတဲ့ မျက်နှာဟာ ပြည့်ကောင်းလွန်းတာနဲ့အမျှ စိတ်ကောင်း သဘောကောင်းရှိတာ တွေလည်း ပေါ်လွင်ထင်ဟပ်ကာ အမြဲပဲ လူတကာကို နားလည်လွတ်တတ်တဲ့ အရိပ်အယောင်နဲ့ မြတ်နိုးလေးစားစရာ လူတစ်ယောက်လို့သာ ထင်ထင်နေမိပါသည်။

ဒါပေမဲ့ သူ့တူကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ဦးလေးကို နည်းစားများတယ် ရှုပ်တယ် ပြောထားဖူးကာ ရွှေလသာကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ မိန်းမတွေ ရှိနေတယ်တဲ့ ကြောင်း သူ့အစ်မကို ခပ်လွှဲချချနှင့် ဝန်ခံသားပဲဟာ။ ရွှေနှယ်ရိုး

ကိုင်တဲ့ ဖုန်းတွေမှာလည်း သူ့ကိုခေါ်တဲ့ အမျိုးသမီးသံတို့ဟာ နေ့စဉ်ပဲ ရှိနေတတ်တာ။

လေးလေးလလဟာ တကယ်ပဲများ မြတ်နိုးကြည်ညို စရာကောင်းတဲ့ သူ့ရုပ်ရည်ကလေး ဗန်းပြအခွင့်ကောင်းယူပြီး မိန်းမတို့ရဲ့ နှလုံးသားကို ကွဲကြဲစေတတ်သူပဲလား။ ရွှေ့နွယ်ရိုး ကိုယ်တိုင်သည်ပင် လေးလေးလရဲ့ ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းတဲ့ကွန်ယက် ကြော့ကွင်းနွဲထဲမှာ ယက်ကန်ယက်ကန်ကလေး ကူးနစ်နေခဲ့ရပြီ။

ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ပေမဲ့လည်း ရွှေ့နွယ်ရိုးရဲ့ ရင်ထဲ လေးလေးလကြောင့် နှလုံးသားတို့ နွေးဖြာခဲ့ရပေါင်း မနည်း။ ခုန်ပေါက်လှုပ်ရှားရပေါင်း မနည်း။ သူမကိုကြည့်တဲ့ လေးလေးလ မျက်ဝန်းတို့၌ ငြိတွယ်မှုပါသည်။ ရွှေ့ဥက္ကာကို မနာလိုသဝန်တို့ စကားတွေ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း အပြောမျိုးတွေတော့ လေးလေးလမှာ မရှိ။

အကြည့်ကလေး၌သာ ...။ ဒါဟာလည်း မိန်းမတွေ နှင့် ဆက်ဆံရတိုင်း အကျင့်ပါနေတဲ့ သူ့ရဲ့ဗီဇပေပဲလား။ ရွှေ့နွယ်ရိုး က သက်ပြင်းလေးတစ်ချက် ခပ်မောမော မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပေါ့သည်။

“ကဲ ... ဒါပဲ၊ ဖုန်းချတော့မယ်”

“ရတ်တရက် ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“ပြောစရာ ကုန်ပြီလေ”

“မကုန်သေးပါဘူး၊ နေ့စမ်းပါဦး၊ နေ့လယ်က အင်တာဗျူး ကိစ္စ ပြောပါဦး”

“ကျွန်မ ဘာမှမသိဘူး”

“ဘာလို့မသိရမှာလဲ၊ ဗျူးနေတုန်းက ခင်ဗျားအနားမှာနေ ရတာပဲဟာ”

“နေတာက နေတာပဲ၊ လေးလေးလ ဘယ်သူ့ရွေးမယ်ကို ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ၊ သူ့ရွေးချင်တဲ့သူ ရွေးမှာပေါ့”

“ဟိုတစ်ယောက်ကိုတော့ မရွေးဖို့ လိုတယ်”

“ဘယ်တစ်ယောက်လဲ”

“ခပ်လှလှလေ၊ ခပ်လည်လည်ရုပ်လည်း ထွက်နေတယ်”

ရွှေ့နွယ်ရိုးက ရွှေ့ဥက္ကာ ဆိုလိုသူကို တန်းသိကာ ...

“အမှန်တော့ သူ့ကိုပဲ ရွေးဖို့များနေတာပဲ၊ သူက ဘိုရဲ့ စက္ကတရီ လုပ်လာတာ ခြောက်နှစ်နီးပါးရှိပြီ၊ နိုင်ငံခြားသား တစ်ယောက်ရဲ့ စက္ကတရီ ဖြစ်ဖို့က တော်ရုံအရည်အချင်းမှ မရနိုင်တာ၊ တော်လို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ အခု ဘိုက သူ့ကုမ္ပဏီ ရဲ့တခြားနိုင်ငံတစ်ခုက Branch မှာ ပြောင်းရွှေ့လုပ်ရတော့ သူ ကျန်ရစ်တယ်၊ အလုပ်ပြုတ်နေတာ သုံးလေးလရှိပြီတဲ့။

ကျန်တဲ့လူတွေက လုပ်သက်မရှိတဲ့သူက မရှိ၊ တုံးသူတုံးအ၊ သူအ၊ မေးစမ်းလိုက်ရင် ထစ်အဲ့ ထစ်အဲ့နဲ့၊ သူက သွက်လက်ပြီး ချတ်ချာနေတာ၊ အရည်အချင်း ရှိပုံရတယ်”

“အဲဒီအရည်အချင်းက အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အရည်အချင်းရော ဟုတ်ရဲ့လား၊ တော်ကြာ မဟုတ်တဲ့ အရည်အချင်း ဖြစ်နေလို့ ကျွန်တော့်ဦးလေးလူပျိုကြီး ပါသွားပါဦးမယ်” “ဘာလို့ ပါသွားရမှာလဲ”

“ယောက်ျားလေးတွေက ပိုကြည့်တတ်ပါတယ်၊ ပိုသိပါတယ်ကွာ၊ ခင်ဗျားတို့ မိန်းကလေးတွေ ဒါမျိုးမသိပါဘူး၊ အဲဒီအမျိုးသမီး မျက်လုံးတွေက ညတုတုနဲ့ ဖိတ်ခေါ်တဲ့ မျက်လုံးလို့ ခေါ်တယ်၊ ပြီးတဲ့ပုံကလည်း ပြတိတ်နဲ့”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”
“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ရွှေနှယ်ရိုးမှာ စိတ်ပူရတော့မယောင်ယောင် ဖြစ်လျက် ပင့်သက်လေးရှိက်ကာ ...

“အဲဒါတော့ ကျွန်မလည်း မပြောတတ်တော့ဘူး ...၊ လေးလေးလနဲ့ ဂျင်နရယ်မန်နေဂျာကြီး ဦးမြသောင်းနဲ့ ရွေးကြမှာပဲဟာ”

“သူ့ကိုရွေးရင်တော့ လေးလေးလကို ဟားပေးရမယ်၊ လေးလေးလကလည်း သိပ်ပြောနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အလှအပလေးတွေဆို သူက နှစ်သက်ချင်သေးတာ”

“ခုကိစ္စမှာကတော့ အဲဒီအစ်မကြီးကလွဲရင်လည်း ရွေးစရာ ကောင်းတာမှ မရှိပဲ ရွှေဥက္ကာရယ်၊ သူ့ကိုရွေးရင် လှလို့ ရွေးတယ်ဆိုတာမျိုး သွားမဟားပါနဲ့”

“ဟား ... ခင်ဗျားနဲ့လည်း အတော် စိတ်ဓာတ်ကျတယ် ဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော့်ဘက်သားကို မဟုတ်ဘူး၊ လေးလေးလဘက် သား အစစ်”

“ရွှေဥက္ကာကို ကျွန်မ အရမ်းခင်ပါတယ် ရွှေဥက္ကာရဲ့၊ လေးလေးလကိုလည်း ခင်တာပဲ၊ ရှင်က လေးလေးလကို ဖိပြောတော့ ကျွန်မက ကာကွယ်ပြောဆိုရမှာပဲပေါ့၊ ရှင်က သာ တစ်ချိန်လုံး အတင်းပြောနေတာ၊ လေးလေးလက ရှင်ကို ဘယ်တော့မှ ဒီလိုအတင်းတွေ မပြောဘူး၊ သူ့တူကို သူ အကောင်းပဲ ပြောရှာတယ်၊ လေးလေးလက ဘာတွေ ဘယ်လိုပဲဖြစ်နေနေ စိတ်သဘော သိမ်မွေ့ပြည့်ဝပါတယ် ရွှေဥက္ကာရယ်”

ရွှေနှယ်ရိုး ပြောပုံအရ သူ့မှာ ကိုယ့်ဦးလေးကို... သူစိမ်းလောကတောင် မလေးစား အကောင်းမထင်မိတဲ့အတွက် ရှက်ရတော့မလို့ ဖြစ်သည်။ လေးလေးလ စိတ်သဘောကောင်းထင် ရွှေဥက္ကာ သိပါသည်။ ကိုယ့်ဦးလေးကိုယ် ချစ်လည်းချစ်တာလေး ရွယ်တူတန်းတူ သူ့ကို ရွှေနှယ်ရိုး စိတ်ဝင်စား ပိုမသွားအောင် သူက အပြိုင်ညှို့ဝင်ဆွဲဆောင်နေသည် ယူဆကာ မကျေနပ်တာ ရှိပါသည်။

တကယ်တော့လည်း ရွှေလသာဟာ တမင်တမင် ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းညှို့ဝင်နေစရာ မလိုအောင်၊ သူ့နဂိုနေကို လူတစ်ဖက်သားအပေါ် ဆွဲဆောင်လွှမ်းမိုးထားနိုင်တာလည်း အံ့ ဖြစ်သည်။

၂၆ ၂၆

“ကိုယ် တအားရေဆာနေပြီ၊ မင်းလည်း ဗိုက်ဆာလှပေ မယ်၊ တစ်ခုခု စားကြရအောင်လား ရွှေနှယ်ရိုး”

ရွှေနှယ်ရိုးက ရုတ်တရက် စကားမပြန်မိ။ ရွှေလသာ နှင့် အပြင်မှာ ဟိုဆိုင်ဒီဆိုင် မထိုင်ဖြစ်ဖို့ ရွှေနှယ်ရိုးက အမြဲ

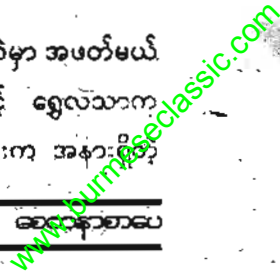
ညှို့ရှောင်ရှားပါသည်။ ဘယ်လိုလူစားမှန်း ကိုယ်အတွင်းကျကျ သိခဲ့ရတဲ့ သူတစ်ယောက်နဲ့ အလုပ်သဘောကလွဲပြီး ပုဂ္ဂလိက ဆန်ဆန် တွဲသွားလာမှုမျိုး အရာမရောက်အောင် ကိုယ့်ဘက်က စိတ်တန်း ဆင်ခြင်နေတာပင်။

ဒါကို ရွှေလသာကတော့ သိပုံမရပါ။ အလုပ်ကိစ္စ အပြင်ထွက်ရတိုင်း ရွှေနှယ်ရိုးအတွက် သူက သိတတ်စွာ ...

“ဗိုက်ဆာလား ... ရေငတ်လား” နှင့် အမြဲမေးပေ နာလည်း ရွှေနှယ်ရိုးက အမြဲငြင်းသည်ချည်းပင်။ “ဟင့်အင်း အာပါဘူး ရပါတယ်” လို့ ခေါင်းကလေးသာ ကြိတ်ခါမြဲဖြစ် သည့် ရွှေနှယ်ရိုးဟာ ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်ကို ဆာလောင်မွတ် မိကာ အူလိမ်နေပြီ။

သွင်းကုန်လုပ်ငန်းရှင်များ အစည်းအဝေးမှာ အချိန် အတော်ကြာခဲ့ပါသည်။ ပြီးလောက်သည် ထင်တဲ့အချိန်မှာ မပြီးပဲ အစည်းအဝေးက ကြန့်ကြာနေခဲ့ရာ သူတို့လိုပဲ အစည်းအဝေးလာ အတတ်တဲ့ သူတွေတိုင်း အူတကြုတ်ကြုတ် မြည်နေမှာ သေချာ ညည်း

နေလယ် နှစ်နာရီပဲခွဲနေပြီ။ ဗိုက်ထဲမှာ အပတ်မယ် ချိတ်ရ မရှိ။ ကားပေါ်ပြန်ရောက်ကြသည်နှင့် ရွှေလသာက ကားစတာပင်။ သူကမှ ရေဆာရဲ့။ ရွှေနှယ်ရိုးက အနားမရှိဘဲ

သူကိုတောင် ကိုက်ဆွဲစားချင်အောင် ဆာလောင်လှသည်မှာ ဆာလောင်လှထွက် ငိုချင်နေတဲ့ အထိပင်။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ဘယ်လိုမှ ဣန္ဒာတစ်ခုသားနှင့် မငြင်းနိုင်ပဲ ...

“ကျွန်မလည်း တအားဆာနေပြီ၊ လူရိုက်ချင်လောက်ဆာနေပြီ”

“အမယ်လေး ... အမယ်လေး၊ လူတော့ မရိုက်ပါနဲ့၊ မိမိမှာ ကျုပ်ပဲရှိတာ၊ ကျုပ် ထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွဲရမလို နေပြီ၊ ကဲ ... ကဲ ... ဆိုင်ရွေးမနေတော့ဘူး၊ ဒီကနေ့နား အရင်ဆုံးတွေ့တဲ့ အနီးဆုံးဆိုင် ဝင်စားမယ်”

“အနီးဆုံးဆိုင်လို့ မရွေးပါနဲ့၊ လေးလေးလလ၊ နောက်က ငါးမိနစ် ဆယ်မိနစ် ထပ်စောင့်ရတာက အကြောင်းမဟုတ်တော့ပါဘူး၊ နီးတဲ့ဆိုင်ဆိုပြီး ဝင်လိုက်ပြီးမှ စားလို့မကောင်းအဆင်မပြေဖြစ်ရင် အဆာခံထားရတာနဲ့ မတန်ဘူး”

ရွှေလသာက ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ဒါဖြင့် ရွှေနှယ်ရိုး ဘာစားချင်လဲ”

“တကယ်စားချင်နေတာက မုန့်ဟင်းခါးပဲ၊ တရုတ်ဆိုင်တရုတ်အစားအစာ ဆိုရင်လည်း ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်စောင့်ရတာ ကြာဦးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ လေးလေးလလက ယောက်ျားဆိုတော့ မုန့်ဟင်းခါး ကြိုက်ချင်မှ ကြိုက်မှာပေါ့နော်”

“ဟာ ... မုန့်ဟင်းခါး ကိုယ် သိပ်ကြိုက်တာပေါ့၊ စမ်းချောင်းဘက်ကို မောင်းလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရွှေလသာက ကားကို ခပ်မြန်မြန်မောင်းလာရင်း ...

“ဒီအစည်းအဝေးကတော့ အတော် ညည်းစော်နံ့သွားတယ်၊ ဦးတင်မောင်ဝင်းရဲ့ စက္ကတရီမိန်းမကြီး ငိုက်မြည်းနေတာ မြင်လား”

“အဟင်း ဟင်း ... မြင်တယ်၊ ရက်စရာကြီးနော်”

“အင်းလေ၊ အဲဒါကြောင့်လည်း များသောအားဖြင့် စက္ကတရီတွေကို ဖျတ်လတ်တက်ကြွတဲ့ ပျိုပျိုရွယ်ရွယ်တွေ ထားလေ့ရှိကြတာပဲ”

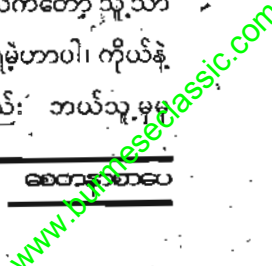
ရွှေနှယ်ရိုးက ရွှေလသာကို ခိုးငုံကြည့်ရင်း ...

“လေးလေးလ လူမရွေးရသေးဘူးလားဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ငြီးငွေ့ပင်ပန်းနေပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ရွေးပြီးပြီလား သိချင်လို့ မေးကြည့်တာပါ”

“ဦးမြသောင်းနဲ့ တိုင်ပင်နေတာပဲ၊ တကယ်ကတော့ သူ့သာ လွှဲချနေတာ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ ရွေးချယ်ရမဲ့ဟာပါ၊ ကိုယ်နဲ့ အလုပ်လုပ်ရမှာပဲဟာ၊ ရွေးစရာကလည်း ဘယ်သူ့မှမရှိ”

မရှိတာ၊ အဲဒီနေ့က မင်းလည်းတွေ့မှာပေါ့၊ အဆင်ပြေပြေ
ဟာမှ သိပ်မမါတာ၊ အဆင်ပြေတဲ့သူတွေကလည်း သူတို့
ရင်းနေရာမှာပဲ အဆင်ပြေပြေ လုပ်နေမှာပေါ့လေ၊ ဟိုတစ်
ယောက်တောင် သူ့ဘော့စ် ဌာနရွှေ့လို့သာ၊ နေပါဦး
နာမည် ဘယ်သူပါလိမ့်”

“မခင်မျိုးမြတ်”

“အင်း ... အဲဒီတစ်ယောက်ပဲပေါ့၊ Nham ဖြစ်တဲ့ပုံ ရှိ
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... အင်း ... ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ အားနည်း
ချက်တော့ ရှိမှာပဲ၊ ကြည့်သေးတာပေါ့လေ”

ရွှေလသာကတော့ ရွှေဥက္ကာ ကဲ့သို့ ပွင့်ပွင့်လင်း
လင်း ဝေဖန်လိုတဲ့ပုံ မရပါ။ လူကြီးမို့ ဣန္ဒြေဆည်ဆည်လေးအ
ပြောဆိုသည်။

“ရွှေဥက္ကာကတော့ သူ့ကို မကြိုက်ဘူးတဲ့”

မကြိုက်တဲ့ထဲမှာ ကိုယ်တိုင်လည်း ပါတယ်
ရွှေနှယ်ရိုး ပြောလို့မရနိုင်ပေ။

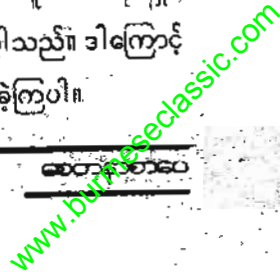
“သိတယ် ... သိတယ်၊ သူ အိမ်မှာလည်း ပြောစမ်း
ကိုယ့်ကိုလာချွတ်နေတာ၊ ဒီတူတစ်ယောက်နဲ့တော့ နေ
မရ ခြောက်မရ၊ အရူးလို ဆက်ဆံမရ၊ အကောင်

ဆက်ဆံမရ၊ လေးလေးက လှလှခန့်တာလား၊ ဘာလား
လာလုပ်နေတယ်လေ၊ ရွှေနှယ်ရိုးကိုလည်း ပြောရင်ပြော
မှာပေါ့၊ ဘာဆိုလဲ၊ လှတာမလှတာနဲ့ အလုပ်ကိစ္စနဲ့”

ရွှေလသာရဲ့ ဤအပြောဖြင့် ဟုတ်သည်ထား မဟုတ်
သည်ထား ရွှေနှယ်ရိုးက အနည်းငယ် ကျေနပ်သွားတာ အမှန်
ပဲ။ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ရောက်၍ ကိုယ်စားချင်နေတဲ့ မုန့်ဟင်းခါး
စားစားလိုက်ပြီးတဲ့အခါ ဗိုက်ဆာလို့ ဖြစ်ရတဲ့ဒေါသတွေ ပျောက်
အလှက ကြည်လင်လန်းဆန်း လာပါသည်။

ကြည်လင်လာတဲ့ ရွှေနှယ်ရိုးရဲ့ မျက်နှာကလေးကို
ကြည့်ပြီး ရွှေလသာ စိတ်ချမ်းသာရသည်။ ဒီတစ်ကြိမ်သာ အပြင်
က ဆိုင်ထိုင်ပြီး အတူစားဖူးတာမို့ ရွှေလသာ စိတ်ထဲ နှစ်သိမ့်
ကြည်နူးနေမိပါသည်။ လူငယ်လေးတစ်ယောက်အလား သူ့နှလုံး
အားတို့ လန်းဆန်းလှုပ်ခတ်နေပါသည်။

ရွှေနှယ်ရိုး ဆိုတဲ့ အမည်ကို စကြားဖူးစဉ်က
ရွှေဥက္ကာကို တမင်စကားနိုင်လှ ပြောဆိုဖူးခဲ့ပေမဲ့ သူ့ရုံးကို
အချော်လင့်ပဲ ရွှေနှယ်ရိုး အလုပ်ဝင်လာတဲ့အခါ သူက အလုပ်ရှင်
မို့ လူကြီးပီပီ ခပ်မှန်မှန်ကလေးပဲ ဆက်ဆံခဲ့ပါသည်။ ဒါကြောင့်
သူနဲ့ ရွှေနှယ်ရိုးဟာ ရွှေဥက္ကာနဲ့လို မရင်းနှီးခဲ့ကြပါ။

ခုလို သူ့အနား ခဏခေါ်ခိုင်းထားမှပဲ အထိုက်
လျှောက် ရင်းနှီးလာတာ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းကပင် ချစ်စရာကောင်း
တဲ့ ရွှေနှယ်ရိုးဟာ အနားမှာထားပြီး တရင်းတနီး ရှိလာတဲ့အခါ
တစ်မျိုးလေး စိတ်လှုပ်ရှားချင်စရာ ကောင်းလှပါသည်။

သူမရဲ့ အမှတ်မထင်တဲ့ အပြုအမူကလေးများက
သူ့ရင်ကို အမှတ်တမဲ့ ဖိုလှိုက်ခုန်ပေါက်သွားစေတတ်ပြီးလျှင်
သူ့ကိုယ်သူ ဆင်ခြင်ဘရိတ်အုပ်ရသည်။ ရွှေဥက္ကာကို စကားနိုင်
သာ လှပြောနေတာ၊ ရွှေဥက္ကာ နှစ်သက်စွဲလမ်းနေမည် ထင်ရသည့်
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူ့ကလည်း အပြိုင်အဆိုင် ဝင်မပါ
လိုပါ။

သို့ပေမဲ့ သူမဟာ တစ်မျိုးလေး။ ချစ်စရာလေး။
မြတ်နိုးစွဲမက်ချင်စရာလေး ဆိုတာကိုတော့ဖြင့် တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်ခါ
သွားတတ်တဲ့ သူ့နှလုံးသားတို့ကို ညာမရအောင် အမှတ်ထင်ထင်
ဖြစ်စေသည်။

သူတောင်တစ်ပွဲစားခိုင်းတဲ့ မုန့်ဟင်းခါးကို နှစ်ဖွဲ့
ကုန်အောင်ထပ်ယူမှာ စားနေတဲ့ ရွှေနှယ်ရိုးကို ရွှေလသာက ချစ်
စနိုးတကြည့်ကြည့် ရှိနေဆဲ ဆိုင်ရှေ့ကို ကားတစ်စင်းရပ်ကာ
မိသားစုပုံစံ လူသုံးလေးဦး ဝင်လာပါသည်။

ရွှေနှယ်ရိုးက မုန့်ဟင်းခါး ငုံ့စားနေကာ သူတို့ကို
မမြင်။ သူတို့ထဲက ဆယ်ကျော်သက် အပျိုမကလေးက ရွှေနှယ်
ရိုးကိုမြင်လျှင် သူ့အမေကို လက်တို့၍ ပြသဖြင့် အမျိုးသမီးကြီး
က စားပွဲနားက အဖြတ်မှာ ခဏရပ်ကာ ...

“သမီး ... မုန့်လာစားသလား”

ရွှေနှယ်ရိုးက မော်ကြည့်လိုက်ကာ ချက်ချင်းမမှတ်
မိပဲ စက္ကန့်ပိုင်းခြားပြီးမှ ...

“ဪ ... ဪ ... အန်တီ”

“အေး ... အေး ... မှတ်မိတယ်နော် သမီး”

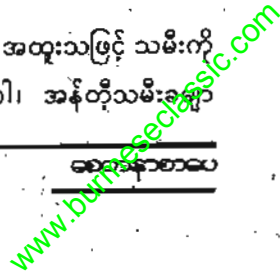
“မှတ်မိပါတယ် အန်တီ”

ရွှေနှယ်ရိုးသည် ရွှေလသာကို ဖျတ်ခနဲ တုန်လှုပ်ခြင်း
နှင့် ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ သူတို့တွေချင်းများ သိကြမလားလို့။
ဘယ်သူကမှ ဘယ်သူ့ကို သိပုံမရပါ။ အင်းလေ ... သိချင်မှလည်း
သိကြပေမှာပေါ့။ ကြားခံကာယကံရှင် မရှိတော့တဲ့နောက် တစ်
ဧကစီက လူတွေချင်း မသိကြဘူးဆိုတာဟာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“မေမေလည်း နေကောင်းတယ်နော် သမီး”

“ကောင်းပါတယ် အန်တီ”

“အေးကွယ် ... သမီးတို့သားအမိကို အထူးသဖြင့် သမီးကို
မမေ့ပါဘူးကွယ်၊ ကျေးဇူးရှင်တွေပါ။ အန်တီသမီးခန့်

သူ့ကံက ကုန်လို့သာ အသက်မမိပဲ ဆုံးရပေမဲ့ ဆေးရုံ အချိန်မီပို့ပေး၊ တရားခံကားကိုလည်း ဖော်ပေးနိုင်တာ သမီးကျေးဇူးပါ။ သတိရပါတယ်ကွယ်”

စကားတွေရဲ့ ဆန်းကြယ်မှုကြောင့် ရွှေလသာက အာရုံစိုက် နားထောင်နေမိပါသည်။

“ကားကို မိသွားတယ်နော် အန်တီ”

“မိပါတယ်၊ နောက်တစ်နေ့ပဲ မိပါတယ်၊ ကားကိုဖော်ထုတ် နိုင်တော့ ရဲအဖွဲ့ကလည်း စုံစမ်းလိုက်သွားနိုင်တာနဲ့ တရားခံ ကောင်လေးကလည်း မငြင်းပါဘူး၊ ဝန်ခံရှာပါတယ်”

“ဪ”

“ဝန်ခံရင်တော့ သမီးကိုခေါ်ပြီး သက်သေလုပ်ပေးဖို့ အကူအညီတောင်းရဦးမှာတဲ့၊ အဲလိုသာဆိုရင် သမီးကိုလည်း အားနာစရာ၊ အန်တီကလည်း အဲသလို သမီးကိုပြန်ခေါ် သက်သေလုပ်မှာမျိုး ဒုက္ခမပေးချင်တော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကားမောင်းတဲ့ သူယေလေးက မငြင်းပါဘူး၊ ဝန်ခံရှာတယ်၊ သူလည်း အဲဒီနောက်တစ်နေ့မှာပဲ လာပြီး ဝန်ခံအဖမ်းခံ မလို့ပါတဲ့ ...

ဖြစ်ဖြစ်ချင်းကတော့ ထူပူပြီး ကြောက်လို့မောင်း ပြေးမိပါတယ်တဲ့၊ နည်းနည်းလည်း မူးနေမယ် ထင်ပါရဲ့

ကွယ်၊ သူ အဖမ်းခံပါတယ်၊ အန်တီတို့ကို အမှုဖွင့်တရားခွဲ ဦးမလား ဆိုတော့ အန်တီလည်း မလုပ်ချင်တော့ပါဘူး သမီးရယ်၊ ဘာလုပ်မလဲ ...

ဒီလမ်းပေါ်မှာ သမီးလည်း လျှောက်နေတာပဲ၊ ဒီကားမောင်းလာရာ လမ်းတစ်လျှောက်မှာလည်း လူတွေ အများကြီး လမ်းပေါ်ရှိကြမှာပါပဲ၊ အန်တီသမီးကြီးကျမှ တိုက်မိတာဟာ သူ့မှာကို ခံရဖို့ အကုသိုလ်ကံ ပါလာတာ ပါ၊ ကောင်လေးမှာလည်း အပြစ်ရှိတာ မှန်ပေမဲ့ အန်တီ သမီးကို မုန်းလို့တိုက်တာမှ မဟုတ်ပဲ၊ တမင်သေစေချင် လို့မှ မဟုတ်ပဲလေ”

အမျိုးသမီးကြီးက ပြောရင်း မျက်ရည်လည်လာ သည်။ ရွှေနှယ်ရိုးပါ ဝမ်းနည်းလာပါသည်။ အနားမှာရှိနေတဲ့ ရွှေလသာကြောင့်လည်း စိတ်မလုံမလဲ ကျဉ်းကျပ်နေသည်။

“အန်တီကတော့ ကျေအေးပေးလိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တာဝန်ရှိ ရဲကတော့ တရားလိုလုပ် အမှုတော့ဖွင့်သေးတာ ပေါ့၊ ကောင်လေးခများလည်း အခု ထောင်ကျနေရှာပါတယ်၊ ကံပေါ့ကွယ်၊ ကံတရားတွေပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ ပြီးတာတွေ မေ့ထားလိုက်ပါတော့၊ ပြန်မတွေးပါနဲ့တော့”

www.burmeseclassic.com

“မေ့တော့ ဘယ်မေ့လို့ရမလဲ သမီးရယ်၊ နက်ဖြန်ကိုသမီး ကြီးခြောက်လပြည့်လေ၊ ဒီက မုန့်ဟင်းခါး မှာထားတယ်၊ ခြောက်လပြည့် ဆွမ်းကျွေးမလို့၊ အခုလည်း ငွေလာချေ တာ”

“ဪ”

“သမီးတို့ သားအမိကို ဖိတ်ပါတယ်၊ အားရင်လာခဲ့ကြပါ လားကွယ်”

“သမီးကတော့ ရုံးတက်နေရတော့ မနက်ပိုင်းတွေ သွား လာဖို့ အဆင်မပြေဘူး အန်တီ၊ မေမေ့ကို ပြောပြပါမယ်”

“အေး ... အေး၊ ခရီးကြို လမ်းကြို ဖိတ်တာ မဟုတ်ဘူး နော် သမီး၊ မနေ့ကတည်းက အဖြစ်အပျက်တွေ ပြန်စဉ်း စားမိရင်း ဒီက အန်တီသမီးငယ်ကိုတောင် ပြောမိသေး တယ်၊ သမီးတို့ အိမ်လိပ်စာလည်း ဟိုးတုန်းက ရေးမှတ် ထားတာ ရှိတယ်လေ၊ သွားဖိတ်ချင်ကြောင်းတောင် သမီး ငယ်နဲ့ ပြောနေမိတယ်၊ အလုပ်များနေတော့ ရောက်ဖြစ် မဖြစ် မသေချာပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာ သေချာရှိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ခုလို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာဆုံတာ ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ လာချင်ပါတယ်၊ မေမေ့ကို သေချာ ပြောပြပါမယ်”

“အေး ... အေး၊ သမီး စားလက်စတောင် ပျက်နေပြီ၊ စား ... စား သမီး၊ အန်တီ နက်ဖြန်အတွက် စရံငွေသွား ချေဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သွားမယ်နော် မမ”

အငယ်မကလေးကပါ နှုတ်ဆက်ပြီး ကောင်တာဆီ သွားကြပါသည်။ နောက်ကပါလာတာက မဖြူလှဲ့ရဲ့ အစ်ကိုလား မောင်လား တစ်ခုခုပင်။ ရုပ်ချင်းစင်သည်။ သူတို့အားလုံး ဘယ်သူမှ ရွေ့လသားကို ဂရုတပြု မရှိကြပါ။ ရွှေနှယ်ရိုးနဲ့ အတူ ထိုင်မုန့်စားနေတဲ့ လူတစ်ယောက် အဖြစ်ထက် ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားမှု မရှိ။

ရွှေနှယ်ရိုးသာ သူတို့ထွက်သွားအပြီး ရှိက်ထားတဲ့ ပင့်သက်တစ်လုံးကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ရသည်။ ဆက်စားလိုစိတ် မရှိတော့။

“မစားတော့ဘူးလား ရွှေနှယ်ရိုး”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဖြင့် ငွေရှင်းပြီး သွားကြမယ်”

ရွှေနှယ်ရိုးက ငွေရှင်းနေတဲ့ ရွှေလသားကို နေ့စေ့ ကြည့်နေမိသည်။ အက်ခတ်နေမိသည်။ ယေဘုယျသဘောအား

ဖြင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မိဘမိသားစုဟာ မိန်းကလေးရဲ့ ရည်းစားကို မသိတတ်ကြပေမဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ ရည်းစားကတော့ ထိုမိန်းကလေးရဲ့ မိဘမောင်ဘွားတို့ကို သိနေတတ်တာပင်။

မဖြူလဲ့ရဲ့ အမေနှင့် ညီကိုမောင်နှမတို့၊ ရွှေလသာကို မသိကြပေမဲ့ ရွှေလသာက မဖြူလဲ့ရဲ့ မိသားစုမောင်နှမတို့ကို သိနိုင်ပါသည်။ ထိုသို့ သိခြင်းရှိမရှိ ရွှေနွယ်ရိုးက အကဲခတ်တာပင်။

ရွှေလသာရဲ့ မျက်နှာမှာ ဘာထူးခြားမှုမှမရှိ။ ပကတိ အေးအေးဆေးဆေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်။ သူ့ဘက်ကလည်းပဲ မသိတာ တကယ်လား၊ ဒါမှမဟုတ် ဟန်ဆောင်ကောင်းလွန်းတာပဲလား။

“သွားစို့”

နှစ်ယောက်သား ကားမောင်းထွက်လာကြပြီးမှပင် ...

“သူတို့နဲ့ တွေ့လိုက်ရတာ ရွှေနွယ်ရိုး စိတ်မော့သွားသလိုပဲ”

ရွှေလသာက ကြင်ကြင်နာနာ မေးသည်။ စိတ်မော့သွားရတာက သူ ရှိနေလို့။ ဘေးမှာ သူသာရှိမနေရင် ရွှေနွယ်ရိုး ဘာမှမဖြစ်ဆိုတာ သူ မသိရှာပေ။

“စိတ်ဝင်စားစရာ ဇာတ်လမ်းလေးနော်၊ ထရယ်ဂျတ်လေး ထင်ပါရဲ့”

“လေးလေးလ စိတ်ဝင်စားလား”

“အင်း ... ဝင်စားသားပဲ”

“စိတ်ဝင်စားရင် ပြောပြမယ်”

“ပြောလေ၊ နားထောင်ရတာပေါ့”

“အဲဒီအန်တီရဲ့ သမီးဟာ ကားတိုက်ခံရပြီး သေသွားတာလေ”

“ဪ ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

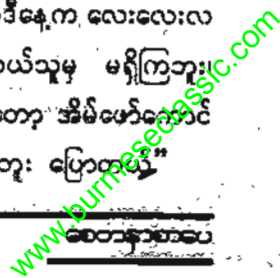
“ကားတိုက်ခံရတာက ကျွန်မတို့လမ်းထဲမှာ၊ အတိအကျ ဆိုရင်တော့ လေးလေးလတို့ ခြံရှေ့နားမှာ”

“ဟုတ်လား၊ ဪ၊ ဘယ်တုန်းကလဲ၊ ဪ ... သူတို့ ပြောသွားတာ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လကပေါ့နော်၊ နက်ဖြန် ခြောက်လပြည့်ဆွမ်းကျွေးမယ်ဆိုတော့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခြောက်လရှိပြီ”

“ကိုယ်တို့ အလုပ်သွားနေတုန်း အချိန်မျိုး ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နေ့လယ်ဘက်ကြီးပါ၊ အဲဒီနေ့က လေးလေးလ တို့အိမ်မှာလည်း အိမ်ရှင်တွေ ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူး၊ အကူအညီ ရမလားလို့ ခေါ်ကြည့်တော့ အိမ်ဖော်ကောင် မလေးပဲ ရှိတယ်၊ လူကြီးတွေ မရှိဘူး ပြောတာပဲ”

“ဪ ... ဟုတ်ပြီ၊ ကိုယ် သိပြီ၊ ကိုယ် မှတ်မိပြီ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အဲဒီလောက်က၊ အိမ်က ကောင်မလေး ပြောပြတာ မှတ်မိတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ နေ့လယ်ဘက် ဘယ်သူမှမရှိဘူး၊ မေမေနဲ့ မမလည်း တစ်နေရာသွားနေတုန်း၊ အိမ်ရှေ့မှာ အစ်မကြီးတစ်ယောက်ကို ကားနဲ့တိုက်မိလို့တဲ့”

“အဲဒီတုန်းက အဲဒီကိစ္စကို လေးလေးလ လေ့ရေရာရာ သိလိုက်လား။”

“ဘာမှ မသိလိုက်ဘူးလေ၊ ခုနပြောသလောက်ပဲ၊ အဲဒီတုန်းက ရွှေနှယ်ရိုးတို့နဲ့ ဆိုရင်တောင် သိဦးမယ်၊ မထင်ဘူးနော်၊ ကိုယ်တို့ခြံမှာ အိမ်တက်ပွဲလုပ်တော့ မေမေမွေးနေ့လေ၊ ငါးလ၊ ငါးလစွန်းရုံလောက်လေး ရှိသေးတာပဲ၊ အဲဒီတော့မှ ရွှေနှယ်ရိုးကို ကိုယ် စသိတာ”

“ကျွန်မနဲ့ သိတာကို မေးတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ခုနက ဟို အစ်မကြီး ကားတိုက်ခံရပြီး ဆုံးသွားတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို သိသလား မေးတာ”

“ကိုယ် ဘယ်သေချာသိမလဲ၊ ခု ရွှေနှယ်ရိုးပြောမှ အိမ်က ကောင်မလေး ပြောဖူးတာ ပြန်အမှတ်ရတာလေ၊ ကားတိုက်ခံရတဲ့ မိန်းကလေး ဆုံးသွားမှန်းတောင် မသိဘူး”

“လေးလေးလ အသိအကျွမ်း မိတ်ဆွေထံမှာရော ကားတိုက်ခံရပြီး သေသွားတဲ့ မိန်းကလေး ရှိလား။”

ရွှေနှယ်ရိုးကို ရွှေလသာက တအံ့တဩ ဖျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ရင်း ...

“မရှိပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခုနကားတိုက်ခံရပြီး ဆုံးသွားတဲ့ အစ်မကြီးကိုရောသိလား။”

“ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ ရွှေနှယ်ရိုးရယ်”

“သူ့နာမည် ဖြူလဲ့လဲ့ကြည့် တဲ့”

“ပြောပြီး ရွှေနှယ်ရိုးက ရွှေလသာကို စူးစိုက်အကဲခတ်နေမိပါသည်။”

၃၈ ၆ ၃၈

“ရွှေ့နွယ်ရိုးရေ ... ဦးရွှေလသာ ဆီက နာရီအရောင်းပြင်
တွေရဲ့ ဖြို့ပေါင်းစုံလှည့်စာရင်းတွေ ဝင်တောင်းလိုက်
အားလုံး စာရင်းချုပ်ပြီး ဒီနေ့နဲ့ နက်ဖြန် အပြတ်ပြတ်
အောင်၊ ငါတော့ ဝင်မတောင်းချင်တော့ဘူး၊ အပေါက်
ဆီးဆီးစစ်မေးတဲ့ဒဏ်ကို လူကြီးဆိုတော့ မခံချင်တော့
ဟေ့”

အန်တီဒေစီက ပြောလိုက်တာမို့ ရွှေ့နွယ်ရိုး
ထိုင်ရာမှ ထ၊ လိုက်ရပါသည်။ ဒီစက္ကတရီအသစ်ကျမှ ဝန်ဆောင်
ဟာ ဘော့စ်ကို တိုက်ရိုက်စကားပြောဖို့ပင် ခက်နေတော့

အားလုံး စိတ်ပျက်ကြရသည်။ အရာရာ သူကတစ်ဆင့်သာ
ပြီးစေလိုတဲ့ မခင်မျိုးမြတ်ရဲ့ နေရာယူမှုကို လူအတော်များများ
ဆွံ့နေကြပါသည်။

“သွား ... သွား ...၊ စစ်ရေးရေးနေရင် လေကုန်ခံ မြေ
မနေနဲ့၊ တံခါးသာ တွန့်ဖွင့်ဝင်ပြီး လိုက်ပေတော့၊ အလုပ်
မင့်တယ်”

ရွှေ့နွယ်ရိုးက ဦးရွှေလသာရဲ့ အခန်းဝကို ရောက်
အာသည်။ မခင်မျိုးမြတ်ကို ဦးရွှေလသာက သူ့အခန်းထဲ အချိန်
ဖြည့် ခေါ်ခိုင်းမထားပေ။ သူ့အခန်းဝက စားပွဲမှာ ထားသည်။
အိမ်မှ ခေါ်သည်။

အခန်းဝရောက်လျှင် တံခါးကိုခေါက်ဖို့ လက်ပြင်
ညှိရုံဆဲ မခင်မျိုးမြတ်က ထုရပ်လိုက်၍ ...

“ဘာကိစ္စလဲ ရွှေ့နွယ်ရိုး”

သူ့ရောက်ပြီးမှ ရွှေ့နွယ်ရိုးသည် ရွှေလသာ အခန်း
ထဲ တစ်ကြိမ်မှ မဝင်ဖြစ်သေးပါ။ ခင်မျိုးမြတ်ကတော့ ခိုင်းစရာ
အာ လာခိုင်းတတ် ပြောတတ်၍ ပြောပြောဆိုဆို ရင်းရင်းနှီးနှီး
တော့ ရှိနေပါပြီ။

“အန်တီဒေစီက နာရီလှည့်တွေ တောင်းခိုင်းလို့ပါ”

“နေဦးလေ ... မေးကြည့်မယ်၊ ဘော့စ် အလုပ်မှာ များနေမှာ၊ စိတ်ရှုပ်နေတုန်းနဲ့ ကြိုရှင် အခန်းထဲဝင်လာ အော်နေဦးမယ်”

“ဟိုးအရင်ကလည်း ကိစ္စရှိရင် တံခါးခေါက်ဝင်လို့ တယ်၊ လေးလေးလက မအော်ပါဘူး”

“ဘယ်လို ! ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရွှေနှယ်ရိုး ကျွဲမြီးတိုလာသည်။

“ခေါ်ပုံလေးက အဆန်းတကြယ် ရှိလှလို့ပါ”

“ဒီလိုပဲ ခေါ်နေကျပဲ”

ခင်မျိုးမြတ်က အရေးပါသော ဟန်မူရာနှင့် ရွှေနှယ်ရိုးကို ရှုပ်ရန်ကောဆိုတဲ့ပုံမျိုး ဖမ်းကာကြည့်ရင်း ...

“နေဦး ... မေးကြည့်ပေးမယ်”

ရွှေနှယ်ရိုးသည် ဘာမှဆက်မပြောချင်။ ခင်မျိုးမြတ်ကိုယ်တိုင် တံခါးခေါက်ကာ တံခါးကို သူ့မျက်နှာပြုသာရုံပဲ ဟ၊ဟုလေးဖွင့်ကာ ...

“ဦးလသာ ... တစ်ခု မေးချင်လို့ပါ”

သူကျတော့ “ရွှေ”တစ်လုံးဖြုတ်ကာ အဆန်းတကြယ် ခေါ်နေပြီး ရွှေနှယ်ရိုး ခေါ်တာကျတော့ မလိုတမာ ရှိနေသေး

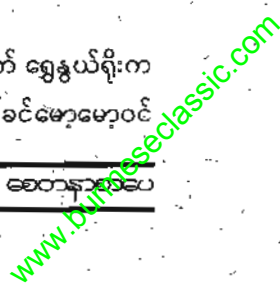
နီတော့ သူတစ်ကိုယ်တည်း ဝင်သွားပြီး တံခါးပြန်စေ့ပစ်ဖို့ ဒါပေမဲ့ ရွှေလသာက မတ်တတ်ရပ်ကာ ဖုန်းပြောနေတာ ရှုရ၍ ခင်မျိုးမြတ်က ဝင်မသွားသေးပဲ အခန်းဝကသာ လှမ်းမေး ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့ ရွှေလသာက ခင်မျိုးမြတ်ကို ခေါ်နေသော ရွှေနှယ်ရိုးကို ခေါင်းတစ်ဝက်စာ အထက် ပိုမြင့်နေတဲ့ အရပ်ကြောင့် ကျော်ပြီးမြင်လိုက်ရပါသည်။ ခင်မျိုးမြတ် အလုပ်ဝင်ကတည်းက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ပြုမူချင်တဲ့ ခင်မျိုးမြတ် ပုံစံကြောင့် ဝန်ထမ်းတွေဟာ တော်ရုံ သူ့ဆီရောက် မကြတော့ရာ ရွှေနှယ်ရိုးကိုလည်း သူ ရုံးအလော ရုံးအပြန် မြင်အထွက် ပြန်အဝင်တွေမှာသာ လှမ်းမြင်ရရုံရှိပြီး နီးနီးနားနား မြင် မြင်ခွင့်မသာတော့တာပါ။

ရှုတ်တရက် ရွှေနှယ်ရိုးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလျှင် ရွှေလသာက ကွဲကွာနေတဲ့ ငယ်ပေါင်းနဲ့ ပြန်တွေ့သလိုမျိုး ဒီတိုင်း မပျော်မြူးသွားမိတဲ့ အထိပင်။ ဖုန်းကိုလက်နှင့်အုပ်ရင်း ...

“ရွှေနှယ်ရိုး ... လာလေ၊ ဝင်ခဲ”

ခင်မျိုးမြတ် အမီးတမ်း ဖြစ်သွားခိုက် ရွှေနှယ်ရိုးက တံခါးကို နောက်ကနေကျော်ပြီး လှမ်းတွန်းရင်း ခင်မော့မော့ဝင်

သူ့အလိုက်ပါတော့သည်။ တွေ့ပြီလား၊ မခင်မျိုးမြတ်ရဲ့၊ လေးလေးလက ကျွန်တို့ကို ဘယ်လိုဆိုတာ။

ရွှေနှယ်ရိုး နောက်က ခင်မျိုးမြတ်ကပါ လိုက်ဝင်လာရင်း ...

“ဦးလသာ ...၊ ဟို ... နာရီလချုပ် ...”

ရွှေလသာက ခင်မျိုးမြတ်ကို လက်ကာပြလိုက်ရင်း ...

“ရွှေနှယ်ရိုး၊ ထိုင်လေး၊ ရပြီ ခင်မျိုးမြတ်၊ သူ့ထားခဲ့၊ စာရင်းက ကျွန်တော် ထုတ်ပေးမှ ရမှာ၊ ပြီးရင် သူ့ကို ပြောစရာ ရှင်းပြစရာတွေလည်း ရှိသေးလို့”

သဘောက “မင်းခွားလို့ ရပြီ” လို့ နှင်လိုက်တာပင်။ တိုက်ရိုက်ပြောမည်ဆိုတာ သိသာစေတဲ့ သဘောပင်။ ရွှေလသာက အသက်သိပ်မကွာတဲ့ ခင်မျိုးမြတ်နှင့် စကားပြောရာမှာ ကျွန်တော် လို့သာ သုံးတာ ရွှေနှယ်ရိုး သတိပြုမိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးလသာ၊ မျိုး တစ်ခုရှာချင်သေးလို့”

ခင်မျိုးမြတ်က အခန်းထဲက ထွက်မသွားပဲ အခန်းရဲ့ အတွင်းဘက်ထောင့်ထဲထိ ဝင်သွားကာ လိုက်သိပ်ရိုက်က ဖိုင်တစ်ထပ်ကို ဆွဲကိုင်လှန်လှော့ ရှာဖွေဟန် ပြုကာနေသည်။ ရွှေလသာပင် ကသိကအောက် ဖြစ်သွားရပါသည်။ အတော်ပိုင်စိုးပိုင်နင်း

အရာယူတဲ့ အမျိုးသမီးပဲ။ အလုပ်အကိုင် တော်တာ၊ လာဘ်မြင်တာ ချက်ချာတာတွေကြောင့် ကျေနပ်စရာရှိတာ တစ်ဝက်မို့ အာမှ မပြောဘဲ ကြည့်နေရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ့်ဝန်ထမ်းတွေနှင့်ပင် တိုက်ရိုက် အာမှ မပြောရတော့ပဲရှိတဲ့ အခြေအနေကို စိတ်ပျက်မိသည်။ ရွှေလသာက တစ်ဖက်က မိတ်ဆွေကို စကားပြတ်ရင်း ဖုန်းကို ဝိတ်လိုက်သည်။

“ကဲ ... ပြော ... ရွှေနှယ်ရိုး”

“အန်တီဒေစီက မြို့ကြီးတွေရဲ့ လချုပ်တွေ တောင်းခိုင်းလို့ပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ ပေးဖို့ခေါင်းထဲရှိတယ်၊ မေ့နေတာ၊ ခဏ ထိုင်ဦးနော် ရွှေနှယ်ရိုး၊ ရှာလိုက်ဦးမယ်”

ရွှေနှယ်ရိုးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ရွှေလသာက စားပွဲညာဘက် ဓာခြင်းထဲမှ စာရွက်တစ်ထပ်ကိုယူကာ တစ်ရွက်ချင်း လှန်လှော့ကြည့်ရှုနေသည်။ သို့သော် အာရုံက စာရွက်တွေထဲ မရှိတာ သိသာလှသည်။ ခင်မျိုးမြတ်ကလည်း ခုထိထွက်မသွားသေး။ သံစိရိုက်က ဖိုင်လ်တွေရော၊ အံဆွဲတွေထဲက တိုလီ ခိုလီတွေပါ ဖွဲ့နေတာက အချိန်ဆွဲနေသည်။ သုံးမိနစ် လေးမိနစ် ရှိလျှင် ရွှေလသာက မအောင်အည်းနိုင်တော့သလို ...

“မခင်မျိုးမြတ် ... ဘာရှာနေတာလဲ”

“မျိုး ... ဟို ... တနင်္လာနေ့က အစည်းအဝေးမှတ်တမ်း ရှာနေတာ”

မှတ်တမ်းကို ဘာလုပ်ဖို့လဲလို့မေးလျှင် ချောင်ပိတ် ရာကျသွားမည်စိုး၍ ရွှေလသာက ဘာသုံးစရာရှိလို့ လိုတာမို့လို့ လဲလို့ မေးလိုက်ချင်တာကို မျိုချလိုက်ရင်း ဖိုင်လ်ပါးပါးတစ်ခု ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ရော ... ဒီမှာ”

ရွှေလသာ လှမ်းပေးလိုက်ပုံနှင့် ခင်မျိုးမြတ် မျက်နှာ မှု့ခွက်ခွက် ဖြစ်သွားပုံတို့ကို ရယ်ချင်ကာ ရွှေနှယ်ရိုးက ခေါင်းငုံ့ ချလိုက်ရသည်။ ခင်မျိုးမြတ်သည် ဘာမှ ဆက်ပေရည်နေလို့မရပဲ ဖိုင်လ်ကို လှမ်းယူလိုက်ရတဲ့တိုင် နှေးတိနှေးတို့ လုပ်နေသည်။

“ရပြီလား မခင်မျိုးမြတ်၊ ဘာလိုသေးလဲ”

ဒီတစ်ကြိမ် ရွှေလသာ ထပ်မေးလိုက်ပုံက နှင်မထုတ် ရုံတစ်မယ်ပင်။ ခင်မျိုးမြတ်မှာ မကျေနပ်သော်လည်း ဘာမှမပြော သာ၍ မျက်နှာမသာမယာနှင့်ပင် ...

“ရပါပြီ ဦးလသာ”

ရွှေနှယ်ရိုးနှင့် ခင်မျိုးမြတ် အကြည့်ချင်း တစ်ချက် ဆုံသွားရပါသည်။ ခင်မျိုးမြတ်ရဲ့ အောင့်သက်သက် အကြည့်က

ချင်ရိပ်တို့ ထင်စွန်းနေသည်။ သူမရဲ့ လှပတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကလေး တို့ မသိမသာ ဆောင့်အောင့်လျှောက်၍ အခန်းပြင်ထွက်သွားရ တဲတဲခါးကို ဆတ်ဆတ်လေး ပိတ်လိုက်ပါသည်။ ရွှေလသာက ရွှေနှယ်ရိုးကို တစ်ချက်ပြုံးကာ ကြည့်ရင်း ...

“သူက တစ်မျိုးပဲ၊ နည်းနည်း ပိုင်စိုးပိုင်နင်းလေး လုပ်ချင် တယ်၊ အလုပ်တော်တဲ့သူ ဖြစ်နေတော့ ကိုယ်ကလည်း တချို့ကိစ္စတွေ သိပ်အရေးမကြီးတာဆိုရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဖြေရှင်းလိုက်ဖို့ ပြောထားမိရက်သား ဖြစ်နေတာကိုး”

“နောက်မှရောက်လာပြီး မောင်ဦး မှည့်ချင်နေတာ”

ရွှေနှယ်ရိုးရဲ့ မကြည်မလင် အပြောကို ရွှေလသာက အက်ဟက်နှင့် သဘောတကျ ရယ်မောလိုက်ပါသည်။

“အန်တီဒေစီ ဆိုရင် လေးလေးလ အခန်းကို ဝင်ကိုမဝင် ချင်တော့ဘူး”

“ဒါကြောင့် အခု ရွှေနှယ်ရိုးကို လွှတ်တာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကိုယ်လည်း ရိပ်မိပါတယ်၊ တစ်ခုရှိတာက သူက အတော် စေ့စပ်ချက်ချာပြီး အလုပ်သဘောလည်း အတော်ကျွမ်းကျင် တယ်၊ အားကိုးရတဲ့သဘောက ရှိနေတယ်”

ဒါတွေ ဘာကြောင့် ကျွန်မကို ရှင်းပြနေတာလဲ လေးလရယ်လို့ ဖွင့်မေးလိုက်ချင်သည်။

“ရွှေဥက္ကာကလည်း ဝေဖန်သလား မပြောနဲ့တော့၊ အချိန်တိုအတွင်း ဒီအမျိုးသမီး ဆက်ဆံပုံက တရင်းတနှီး နိုင်လွန်းသတဲ့၊ သူက ဟန်မူရာကအစ မကြိုက်ဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း လုပ်လွန်းတာလည်း တစ်နေ့ သူ့နဲ့ တွေ့မယ်၊ သူ ပြောမိမယ်နဲ့ ကြိမ်းနေတယ်၊ ဟား၊ ဟား၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကတော့ အလုပ်ခွင်က လူကြီးမဟုတ်လား ရွှေနှယ်ရိုးရယ်၊ အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်တာလောက်ပဲ ကြည့်ရတာပေါ့၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဆန်တဲ့ ပုဂ္ဂလိကကိစ္စရပ်တွေ ကိုယ်က စိတ်ဝင်တစား ထည့်တွက်မနေနိုင်ဘူးပေါ့။”

ဒီလောက်ရှင်းပြနေစရာ မလိုပါဘူးလေလို့ ရွှေနှယ်ရိုး စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြောမိသည်။ အင်မတန် လှပလွန်းတဲ့ ခင်မျိုးမြတ်နဲ့ ရွှေလသာတို့ အပြင်သွားဖို့ အတူထွက်သွားကြပြီဆိုလျှင် လိုက်ခိုးကြည့်ရင်း ရင်ထဲဆိုသလိုလို ကျပ်သလိုလို မလိုလားသလိုလို ဖြစ်မိတာ ကိုယ်တိုင် အသိဆုံးပင်။

ခင်မျိုးမြတ်ဟာ အထူးသဖြင့် ရုံးခန်းထဲက လှပတဲ့ မိန်းကလေးတွေဖြစ်တဲ့ ဝင်းဝင်းမေတို့ သီရိတို့ ရွှေနှယ်ရိုးတို့ကို အထက်စီးမှ ခပ်တင်းတင်း ဆက်ဆံတတ်သည်။ ဝင်းဝင်းမေတို့ သီရိတို့က ရွှေလသာနှင့် တရင်းတနှီး မရှိကြပါ။ အထက်လူအောက်လူ ဆက်ဆံရေး တရိတသေသာ ရှိသည်။

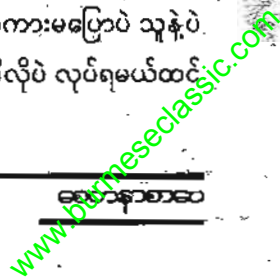
ခုတော့ ရွှေနှယ်ရိုးဟာ ရွှေလသာနှင့် အတိုင်းအတာ တစ်ခု ရင်းနှီးမှု ရှိလိမ့်မည်ဆိုတာ ခင်မျိုးမြတ် ရိပ်မိသွားလောက်ပြီ။ ရောက်လာတာ ဘာမှမကြာသေးပဲ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကို သည်းသည်းလှုပ်ဆက်ဆံ၍ တခြားဝန်ထမ်းမိန်းမလှတို့နှင့် မဆက်ဆံစေလိုသော လောဘမှာ ဘယ်လိုရောဂါဆန်း တစ်မျိုးပါလိမ့်။

သူနဲ့သာလျှင် အရင်းနှီးဆုံး အပိုင်နိုင်ဆုံးဖြစ်နေရမည်ဆိုတဲ့ သဘော။

“ရှေ့ ... ဒီဟာ မဒေစီ တောင်းခိုင်းတဲ့ လချုပ်စာရင်းတွေပဲ၊ ရှာစရာမလိုဘူး၊ အပေါ်ယံမှာ ထုတ်ထားပြီးသား။”

သဘောကတော့ ရှာမည်ဆိုတာဟာ တမင် ရွှေနှယ်ရိုးကို စကားပြောဖို့ အချိန်ဆွဲတဲ့ သဘောပေါ့။

“မဒေစီကိုလည်း ပြောပြဦး၊ တံခါးခေါက်ပြီးသား အရင်လို ဝင်လာပါလို့၊ ကိုယ်ခွင့်ပြုရင် သူ ဘယ်တားလို့ရမလဲ၊ သူ တစ်ယောက် အလုပ်ဝင်တာနဲ့ပဲ တစ်ရုံးခန်းလုံး အဝင်အထွက် ကျဉ်းကျပ်၊ စိတ်ရှုပ်ကုန်ကြတယ်ဆိုရင် ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ သူ ကြည့်ရတာ အရင်ဘော့စ်က နိုင်ငံခြားသားဆိုတော့ ဝန်ထမ်းတွေကို တိုက်ရိုက်စကားမပြောပဲ သူနဲ့ပဲ တစ်ဆင့် ပြောဆိုခိုင်းစေနေကျမို့လို့ ဒီလိုပဲ လုပ်ရမယ်ထင်နေတယ် ထင်ပါရဲ့”

ဒါတော့ လေးလေးလလ ခင်မျိုးမြတ်ဘက်မှ ပေးမပြောတာပင်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လေးလေးလမှာ မျှတတွေးကာ အပြစ်ကို ဇောင်းမပေးတဲ့ လူကြီးစိတ်ရှိတာ သိရပါသည်။

“ဪ ... ပြောရဦးမယ်၊ တစ်ခု”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အိမ်မှာ ဆုတောင်းပြည့် လာဘမုနိဘုရား ပင့်ထားတယ်၊ ဒီည နက်ဖြန်ည နှစ်ည ကိုယ်တို့အိမ်မှာ ကိန်းဝပ်စံပယ်မယ်၊ အဲဒါ ဖိတ်တာ၊ ရွှေဥက္ကာ ဖိတ်ပြီးပြီလား မသိဘူး”

“ဪ ... ရွှေဥက္ကာ ပြောတော့ ပြောတယ်၊ သူကညဘက် ကျရင် အိမ်မှာ ကြာဆံချက်စားဖို့ လာပါလို့ပဲ ပြောတော့ ကျွန်မက မလာပါဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်၊ ဘာမှန်းညာမှန်း မသိတော့ ညကြီးမင်းကြီး သူများအိမ် ကြာဆံချက်လေးစားဖို့ အူကြောင်ကြောင် မသွားချင်လို့ပါ၊ ဘုရားပင့်တယ်လို့လည်း သူက မပြောဘူး၊ ကိုယ့်တစ်ယောက်ကိုပဲ ခေါ်သလိုလိုမို့လို့ မလာဘူး ပြောမိတယ်”

“အဟင်းဟင်း ... ဒီကောင်ကလည်း ဘူးလုံးနားမထွင်းနဲ့၊ သူ့ကြည့်ရတာ သူကိုယ်တိုင်လည်း ဘာဘုရားကြွတယ်ရယ်လို့ သေချာမသိလို့နဲ့တူပါတယ်၊ ဒီအချိန်လောက်ဆို ရင် မမကလည်း ရွှေနှယ်ရိုးတို့ မေမေတို့ အန်တီကြီးတို့ကိုလည်း လှမ်းဖိတ်ပြီးသား ဖြစ်နေမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရွှေနှယ်ရိုးလည်း ဘုရားဖူး ကြွပါဦး”

ရွှေနှယ်ရိုးက မသိမသာလေး ခေါင်းသာညိတ်ဖြလိုက်ပြီး စာရင်းစာရွက်တို့ကို ကောက်ယူထရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ သွားတော့မယ် လေးလေးလ”

“ကောင်းပါပြီ၊ သွားပါခင်ဗျာ”

ရွှေနှယ်ရိုး အပြင်ထွက်ကာ တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်သည်နှင့် ...

“ရွှေနှယ်ရိုး ... အဲဒီစာရင်းတွေကို ဒီနေ့ပြီးအောင် အပြတ်ချုပ်လိုက်ပါ”

တံခါးဝစားပွဲမှ ခင်မျိုးမြတ်က အမိန့်သံပါပါ ပြောလိုက်၍ ကြောင်ဌာက်တက်ပင် ဖြစ်သွားရပြီးမှ ...

“နက်ဖြန် အပြီးလုပ်မယ်လို့ အန်တီဒေစီက ပြောထားပါတယ်”

“ဒီနေ့ပဲ အပြီးလုပ်လိုက်ပေါ့၊ ရန်ကုန်ဟာနဲ့ အားလုံးပေါင်းပြီး ဦးလသာဆီ နက်ဖြန်တင်နိုင်အောင်”

“နက်ဖြန်တင်ရမယ်လို့ လေးလေးလက မပြောလိုက်ဘူး”

www.burmeseclassic.com

ရွှေ့နွယ်ရိုးက တမင်တကာပင် ဘုဆတ်ဆတ်ပြော
ပြီး ကိုယ့်စားပွဲရှိရာ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ခင်မျိုးမြတ် စိတ်
တိုကျန်ခဲ့မှာ သိသာသည်။ ရွှေ့ဥက္ကာက ခင်မျိုးမြတ် စားပွဲရှိရာ
လှမ်းကြည့်ရင်း အနားရောက်လာသော ရွှေ့နွယ်ရိုးကို ...

“အတင်စီး မခံခဲ့ဘူး မဟုတ်လား”

“အင်းပေါ့”

“ဗရာဇို”

ဂုဏ်ပြုကျူးရင့်ပြီး ပြီးစိစိ ဖြစ်နေပါသည်။

“ရွှေ့ဥက္ကာ ... ညကျရင် လာဘာမုန့်ဘုရား ကြတာဆို”

“ဖိတ်ပြီးပြီလေ၊ မလာဘူးဆို”

“ရွှေ့ဥက္ကာက ဘုရားကြွတယ်မှ မပြောပါ၊ ဘာမှန်းမသိ
ဘာမသိ၊ ကြာဆံချက် လာစားဖို့ ပြောတဲ့ဟာကို”

“အဲဒီတော့ အရကျတော့ လာတော့မယ်ပေါ့”

“အင်း၊ ... မေမေတို့ သွားရင်တော့ လိုက်လာမယ်”

“ခင်ဗျားဟာလေ ... သိပ်ကို သိသာတယ်”

“ဘာသိသာတာလဲ၊ ပြည့်ပြည့်စုံစုံလေး လူကြီးဆန်ဆန်
ပြောမဖိတ်ပဲ ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်းပဲ ခေါ်ကျွေးမလို့
လိုလိုဆိုတော့ ဘယ်သူက ဝမ်းသာအားရ လာရုံမလဲ
ရွှေ့ဥက္ကာရဲ့၊ လေးလေးလကကျတော့ ...”

“သိပါတယ်၊ ခင်ဗျားက လူကြီးစကားတို့၊ လူကြီးတို့မှ
ကြိုက်မှန်း”

“ရွှေ့ဥက္ကာနော် ... ဘယ်လိုစကား ပြောတာလဲ”

“မဟုတ်ဘူးလား၊ ရွယ်တဲ့လူငယ်ချင်းဆိုရင် ခင်ဗျားက
တလေးတစား မရှိဘူးလို့၊ လူကြီးသူမတွေကိုမှ လေးစားမှု
အရေးထားမှု ရှိတာလို့ပြောတာ”

“ဟုတ်တယ်ဟယ် ... အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး တီတီလေးရယ်၊ ကြောက်ပါတယ်”

ရွှေ့ဥက္ကာက ပွစိပွစိလေးသာ မြောလိုက်တာမို့

ရွှေ့နွယ်ရိုး အသေအချာ မကြားလိုက်ရပေ။ အထူးသဖြင့်
“တီတီလေး” ဆိုတဲ့နေရာမှာ သူမကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ နာမည်ပြောင်
ဖျက်ခေါ်လိုက်မှန်းတော့ ရိပ်စားမိကာ ဘာရယ်လို့တော့ မသိကွဲ
လိုက်။ “ဘာပြောတာလဲဟင်၊ ဘာပြောလိုက်တာလဲ” နှင့် မေးကြည့်
သေးပေမဲ့ စုပုပ်ပုပ် ရွှေ့ဥက္ကာက မကြားချင်ယောင်ဆောင်ကာ
နေလိုက်သည်။

၂၇ ၂၇

ဘုရားဖူးတဲ့ညမှာ ခင်မျိုးမြတ်နှင့် ရွှေနှယ်ရိုး အန်တီကြီးတို့ လေပေးဖြောင့်ကာ ရင်းနှီးသလောက် ရှိသွားခဲ့ သေးသည်။ ဦးရွှေလသာက သူ့ကုမ္ပဏီရုံးခန်း တစ်ခန်းလုံးကို ဖိတ်လိုက်တာမို့ ခင်မျိုးမြတ်ပါ ရောက်လာခဲ့တာမို့ပင်။

ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ဖူးတဲ့အိမ်မှာ ဝင်ချင် ထွက်ချင်နှင့် သူပဲ အပိုင်ဖြစ်နေပြန်သည်။ နေရာယူတတ်ရာ တော့ ပြိုင်စံရှားပင်။ အကျွေးအမွေးကိစ္စ ပါသည်မို့ တပည့်တပန်း များ လူရင်းများထဲက အမြင်မတော်ရင် မတော်သလို မနေတတ် ရင် မနေတတ်သလို ဝင်ပြီး စားဖွဲ့ပြင်ကြ လိုတာချပေးကြ၊ လှင် ကြစမြဲဖြစ်ရာ ခင်မျိုးမြတ် တစ်ယောက်ကတော့ သူ့ခြေသူ့လက် လို ဖြစ်လို့နေသည်။

သူကပဲ စိမ်ဇာ ခန့်ခွဲကာ ရုံးကဝန်ထမ်းလူငယ် တွေကို ...

“မောင်ကျော်ရေ ဟိုဝိုင်းကို ငံပြာရည်ယူပေးလိုက်၊ ခက်ခက် က နံနံပင် ပန်းကန်လေးတွေ လိုက်ဦး၊ နောက်ပေးမှာလေ ညှပ်ပြီးသား ပလတ်စတစ်ဆန်ကာ အပြာထဲမှာ ရှိတယ်”

ရွှေနှယ်ရိုးသည် အဲဒါမျိုး အားနည်းလှသူဖြစ်ရာ မေမေတို့နားသာကပ်ပြီး လူကြောက်တဲ့ကလေးကြီးလို ထိုင်နေ သည်။ သူတစ်ပါးအိမ်ထဲ ဟိုဝင်ဒီထွက် မပြုတတ်ပေ။ ရင်းနှီး ဘာကတော့ ရွှေဥက္ကာတို့သားအမိနှင့်ရော ရွှေလသာနှင့်ပါ အတော် ရင်းနှီးနေပြီပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဤသို့ ဖျတ်လတ်ချက်ချာတာမျိုး မလုပ်တတ်။

အန်တီကြီးက ခင်မျိုးမြတ် ချက်ချက်ချာချာ စီစဉ် နေတာကိုကြည့်ကာ ဧဝေဝေါနှင့် ...

“သူက ဘယ်သူလဲ”

“ဦးရွှေလသာရဲ့ ပီအေ”

“ဪ ... လုပ်တတ်ကိုင်တတ် ရှိသားဟဲ့၊ သမီးက နည်း နည်းဝင်ကူပါလား၊ ကိုယ်လည်း ဒီအိမ်ကလူတွေနဲ့ စိမ်း တာမှ မဟုတ်ပဲနဲ့”

“ဟင် ... အန်တီကြီးကလည်း၊ ဟင်အင်း”

ရွှေနှယ်ရိုးက ကုပ်ကပ်၍သာ နေသည်။ အစပထမ ဦးစီး ဝင်ကာထွက်ကာ သယ်ပို့ချပေးနေသော ရွှေဥက္ကာသည်ပင် ဘာမှ မလုပ်တော့ဘဲ ရွှေနှယ်ရိုးတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ လာထိုင် နေသည်။ ဒီနားမှာ သူ့အမေလည်း ရှိသည်လေ။

“ဟိုဝိုင်းလေး သိမ်းလိုက်မှပဲ၊ ဘယ်သူရှိလဲ၊ အားတဲ့အထောက်လောက်”

ခင်မျိုးမြတ်က အသံသာသာလေးနှင့် ရေရွတ်နေ

မှ ...

“ရွှေနှယ်ရိုးရေ ... တစ်ချက်လောက်၊ စားပြီးသား ပန်းထမင်းနစ်ခု နောက်ဖေးပို့လိုက်ပါလား၊ ဝိုင်းရှင်းသွားအောင်”

“ဟဲ့ ... သွား ... သွား ... လုပ်ပေးလိုက်”

အန်တီကြီးက ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်နေတဲ့ ရွှေနှယ်ရိုးလက်တို့သည်။ ရွှေနှယ်ရိုးမှာ ထ၊ရတော့မလိုရှိဆဲ ရွှေဥက္ကာက

“ရွှေနှယ်ရိုး ... မလုပ်နဲ့၊ မခင်မျိုးမြတ် ... သူ့ကိုမခိုင်းနဲ့၊ သူ ခြေထောက်နာနေတယ်”

“ဪ ... မသိပါဘူး၊ ဒါဖြင့် ဝဏ္ဏရေ ...”

အန်တီကြီးက ဇေဝဇေဝါ ဖြစ်နေဆဲ ရွှေဥက္ကာရွှေနှယ်ရိုးထံကိုင်း၍ ...

“နှုတ်သွက်သွက်နဲ့လည်း မငြင်းဘူး”

“သူက ပေါ်တင်ခိုင်းနေမှတော့ ငြင်းလို့ကောင်းပါလားမလား”

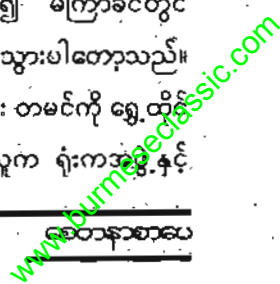
“သိမ်းက ဘယ်တုန်းက ခြေထောက်နာနေတာလဲ”

“အဲဒီအမျိုးသမီးက သြဇာပေးလွန်းလို့ ကျွန်တော် တမင်ပြောတာပါ အန်တီကြီးရဲ့ ရုံးမလည်း သူ့သြဇာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့အိမ်အထိပါ လာပြီးတော့ သြဇာပေးတာ အကျင့်ဖြစ်နေပြီ”

“သူလည်း လုပ်ကိုင်နေသားပဲ၊ လုပ်စရာ ပြုစရာတွေ သူက မြင်တတ်တယ်ကွယို၊ သွက်လက်ချက်ချာတယ်၊ အလှူအတန်းပွဲလုပ်ရင် ဒီလိုမျိုးလူမျိုးရှိမှ ချက်စေတယ် သားရဲ့၊ ဒီလိုကြည့်ပြီး စိမ့်ခိုင်းပြုသွားတဲ့သူ မရှိရင် ပွဲက လစ်ဟာမူတွေ ရှိတတ်တယ်”

အန်တီကြီးကတော့ ရုံးကချဉ်မတ် အပြုအမူတွေကို မိမိ ခုတစ်ကြိမ်သာ တွေ့ဖူးသေးတာနှင့်ပဲ ချီးကျူးလို့နေတော့ ဆဲ၊ ဘွားဘွားကလည်း သူ့မိတ်ဆွေတွေနှင့် တစ်ဝိုင်း၊ ရွှေလသာလည်း သူ့မိတ်ဆွေတွေနှင့်တစ်ဝိုင်း၊ ဒေါ်ရွှေလပြည့်ကလည်း ရွှေနှယ်ရိုးအမေနှင့် တခြားလမ်းထဲက အမျိုးသမီးကြီးတို့နှင့် တစ်ဝိုင်း၊ သူ့ဟာနဲ့သူ လေကြောမိနေကြ၍ မကြာခင်တွင် အန်တီကြီးနှင့် ခင်မျိုးမြတ်တို့ တစ်ဝိုင်းအဖွဲ့ ကျသွားပါတော့သည်။

ခင်မျိုးမြတ်က အန်တီကြီးအနား တမင်ကို ရွှေထိုင်ပြီး စကားလက်ဆုံကျတာ ဖြစ်သည်။ သူက ရုံးကအဖွဲ့နှင့်

၁၉၆

လမ်းမိမိ

အဖော်ပြုဖို့ “ဘက်” မဟုတ်သလို အလှူအိမ်ရဲ့ မိတ်ဆွေတို့နှင့် ဧည့်ခံစကား လက်ဆုံကျချင်ပုံ ဖြစ်သည်။ ဒါမှ သူလည်း လူ နေရာ ရောက်သည်။

အိမ်ထဲကအိမ်ပြင် သိပ်မထွက်တဲ့ အန်တီကြီး လည်ဝယ်ပါးနပ်လှတဲ့ ခင်မျိုးမြတ်ရဲ့ အပြောကောင်းကောင်း အားလုံးကို အဟုတ်ထင်ကာ နေရှာတော့သည်။ အိမ်ပြန်လျှင်အထိ ခင်မျိုးမြတ် ငိုကာချဲ့လို့မဆုံးပြီ။

“ညည်းတို့ လူငယ်လေးတွေက လူကြီးဆန်ဆန် အမတော် ဟိုပြော ဒီပြော၊ ဟိုဆုံးမ ဒီဟန်၊ လုပ်တတ်ဆီ ဆိုရင် အပြစ်ရှာမြင်ပြီး မကြည်ကြတာ ထုံးစံပဲ။ ဟိုလေး ရွှေဥက္ကာက ခင်မျိုးမြတ်ကို ကြည့်လို့ရပုံမထင်ဘယ်ကြည့်ရမလဲ၊ ဟိုက လာဘ်မြင်မြင် အကွက်ဆီ ထကြွလုံ့လရှိသလောက် ရွှေဥက္ကာက ပေါ်ကြောလူပုဒ်အေး ...

ညံ့တဲ့လူတွေဟာ တော်တဲ့သူတွေကို အလေးအကောင်းမမြင်၊ ကိုမင်္ဂလာ မမင်္ဂလာလို့ သတ်မှတ်ဆုံးထုံးစံပါပဲ။ ဒီထဲ သမီးမပါနဲ့၊ ခင်မျိုးမြတ်က ထွက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကွယ့်”

“တော်တာတော့ ဟုတ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူက စိတ်ရင်း သိပ်ဖြောင့်ဖြောင့်တော့ ဟုတ်ဟန်မတူပါဘူး အန်တီကြီးရဲ့”

“အမယ်လေး၊ ဖြောင့်ရှာပါတယ်အေ၊ သူ့ဘဝအကြောင်း တွေ သူ့ကြီးစားခဲ့ရတာတွေ ငါ့ကို ပြောပြနေတာ၊ သူ့အမေက ငါ့လိုပဲ မဟာနဖူးနဲ့ အမြော်အမြင်ရှိရှိ မိန်းမတစ်ယောက်တဲ့၊ မသေခင် သူ့ကို လောကကြီးမှာ မိန်းမလေးတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုရပ်တည်ရမယ်၊ ဣန္ဒြေသိက္ခာ ဘယ်လိုထိန်းရမယ်တွေ သေချာသင်ကြားသွားတာတဲ့”

“အမယ်လေး ... ပုံပြင်ဆန်လိုက်တာ အန်တီကြီးရယ်၊ သူ့အမေကပဲ ကောက်ကာငင်ကာ အန်တီကြီးနဲ့ တူနေရပြန်ပြီ”

“ငါနဲ့ တူတယ်ဆိုတာ မဟာနဖူးပါ၊ သူ့အမေကတော့ ခပ်ချောချော မဟုတ်ဘူး၊ သူ့လို ငါလို ရွက်ကြမ်းရေကျိုရပ်ပါတဲ့”

“အန်တီကြီးကတော့ ချောတယ်ပေါ့၊ သဘောက”

“ဟဲ့ ... စကားကောင်း ပြောနေတာ၊ လူကြီးကို နောက်မနေနဲ့၊ ဘိုဆီမှာလည်း စက္ကတရီ လုပ်ဖူးတယ်တဲ့၊ စက္ကတရီ

လုပ်ရတာ မလွယ်ဘူးတဲ့၊ သိက္ခာရှိရှိ နာမည်မပျက်အောင် ရုပ်တည်နိုင်ဖို့ လိုတယ်တဲ့။ အကယ်၍လည်းကောင်း စက္ကတရီ ဆိုတာနဲ့ သိပ်မလေးစားချင်ပဲ အနည်းနဲ့အများ အကဲခမ်း ချင်ကြတာတဲ့၊ ဒါမျိုးကို ကြုံကြုံမခံနိုင်ရင် မထင်မရှား အငယ်အနှောင်းပဲ ဖြစ်မှာတဲ့၊ စက္ကတရီကို အတည်ယူတဲ့ အလုပ်ရှင် မကြားသေးပါဘူးတဲ့၊ ဒါကြောင့် ဒီအလုပ် လုပ်နေရပေမဲ့ ဣန္ဒြေသိက္ခာ သမာဓိနဲ့ ယိမ်းကာနဲ့ ကာ လျှော့ကာ တင်းကာ ကြည့်ကျက်ရပ်တည်ရတာတဲ့၊ တန်ဖိုး ရှိတဲ့ စကားတွေအေ”

“သူက ခုမှမြင်ဖူးတဲ့ အန်တီကြီးကို ဘာလို့ ဒါတွေလာ ပြောနေတာလဲ”

“တမင်တော့ ဘယ်လာပြောမလဲ၊ စကားဝိုင်း ဖြစ်သွား တော့ ရောက်တတ်ရာရာ အလျဉ်းသင့်ရာ ပြောမိကြတာ ပေါ့”

“သူပြောသလိုဆိုရင် အမျိုးသမီးတွေ စက္ကတရီရာထူးတောင် မလျှောက်ရဲအောင်ပဲ၊ အလုပ်ရှင်မှန်သမျှကတော့ အကဲခမ်း ပါမလား၊ ဥပမာ နိုင်ငံခြားသားက အကဲခမ်းတာ ဟုတ် ရင်ဟုတ်မှာပေါ့၊ တချို့ တလေလည်း မကောင်းတာရှိမှာ

ပေါ့၊ အလုပ်ရှင်တိုင်းကတော့ စက္ကတရီလာတာနဲ့ စားမယ် ဝါးမယ် ဖြစ်မနေနိုင်ပါဘူး အန်တီကြီးရယ်”

“ဟဲ့ ... သတိဆိုတာ ပိုတယ်မရှိဘူးအေ၊ မိန်းကလေးအပျို ဟာ သတိရှိရမှာပဲ၊ သူ့ခမျာ အသက်သုံးဆယ်တစ်နှစ် အပျိုကြီး၊ မိဘမဲ့၊ တစ်ကိုယ်တည်း ရပ်တည်ရန်းကန်နေ ရတာ”

ရွှေနှယ်ရိုးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိပါသည်။

အန်တီကြီးတို့များ တစ်ထိုင်တည်း ပစ်ကျသနားပစ်ခဲ့ပြီ။ အန်တီ ကြီးမှာ အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေ နည်းလှ၍ မမျှော်လင့်ပဲ အကျွမ်းစကားပြောဖော် ရလိုက်တာကိုပဲ အရသာရှိတဲ့စိတ်က အစ်ဖက်လူကို အကောင်းမြင်မိစေအောင် တွန်းအားဖြစ်နေပုံရပါ သည်။

“ရွှေလသာဆီ အလုပ်ဝင်တာ မကြာသေးတော့ သေချာ တော့ အကြောင်းမသိသေးဘူးတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ်ရှင်တစ် ရာမှာ ကိုဆယ်ရှစ်ဟာ လက်မပါတောင် နှုတ်နဲ့တော့ ထိကပါးရီကပါးတာချည်းပဲမို့ သတိအမြဲထားတယ်တဲ့၊ သူ့အတွေ့အကြုံအရရော သူ့နီးစပ်ရာစက္ကတရီ အသိုင်း အဝိုင်းက ကြားရသမျှရော ဇာတ်လမ်းကောင်းတော့ မကြား

ရဖူးဘူးတဲ့၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ဘက်က ဣန္ဒြေသိက္ခာထိ အမြဲထူထောင် ပြသထားရတာတဲ့”

“ဟင် ... သူက လေးလေးလကိုပါ မယုံသင်္ကာပေ။ အန်တီကြီးရယ် ... ဣန္ဒြေတကယ်ရှိတဲ့ မိန်းမတွေဆိုတာ ကိုယ့်အပြုအမူ အနေအထိုင်နဲ့ပဲ သက်သေပြသွားတာချည်းပါပဲ။ ပါးစပ်က ဣန္ဒြေရှိတယ် ဣန္ဒြေရှိတယ် အော်မနေတော့ပါဘူး။ သူက တကူးတက ထုတ်ပြောနေရကတည်းက မဟုတ်သေးဘူး။”

“ညည်းကလည်းအေး၊ ကြီးစားပြီး ကိုယ့်သိက္ခာနဲ့ကိုယ် ရပ်တည်နေတဲ့ မိန်းမတွေဘက်က ရပ်စမ်းပါ”

“ရပ်ပါတယ်၊ သူက ဒီလိုသာ ပြောနေတာ၊ ရုံးမှာဖြင့် လေးလေးလက သူ့ကိုမခေါ်တဲ့လမ်းလည်း သူ့အပြင်ထွက် ထမင်းစားမှာမို့ လိုက်ခဲ့မယ်နော် ဘာနော်နဲ့ သူ့ဘာ နိက ပိုကပ်နေတာ၊ ငွေ ...”

“အဲဒီ ရွှေဥက္ကာ စကားထည့်တွက် မနေဗျ- ... ဘယ်လိုကောင်လေးလဲ မသိဘူး၊ သူ့ကြည့်ရတာ ပျင်းရိရိနဲ့ ခင်မျိုးမြတ်လို တက်ကြွဖျတ်လတ်ပြီး သူ့ကိုပါခိုင်းသွားခဲ့ မိန်းမမျိုးကို သူက ဘယ်အကောင်းဝေဖန်ပါ့မလဲ”

အင်း ... အဲဒီ မခင်မျိုးမြတ် တစ်ယောက်ဟာလည်း အန်တီကြီးထံ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့များ သူ့ဂုဏ်သူဖော်ပြီး အထင်ကြီးအောင် လာပြောသွားသလဲ မသိပါဘူး။ သူပြောတဲ့ ကောင်းတွေဟာ ခုမှစ၊ တွေ့ဖူးသူကို တစ်ထိုင်တည်း ပြောဖြစ်ရမည့် ကောင်းမျိုးတွေ မဟုတ်။ အတန်အသင့် သိကျွမ်းရင်းနှီးပြီးမှသာ တိုင်ပင်ရင်ဖွင့်ဖြစ်ရမည့် စကားမျိုးတွေ။

“ငါတို့အရွယ် အမျိုးသမီးကြီးကြီးတွေ တွေ့ရင် အမေ့ကို သတိရပြီး အဒေါ်သားချင်းလို သိပ်ခင်တွယ်မြန်မိတာ တဲ့၊ သူ့ကိုလည်း ကြိုရင်ကြိုသလို လမ်းညွှန်ပါ ဆုံးမပါ တဲ့”

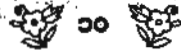
“သူနဲ့ အန်တီကြီးက ဘယ်တော့ ထပ်တွေ့နေရဦးမှာမို့လဲ၊ တွေ့စရာအကြောင်းမှ မရှိတာ၊ ကြားကောင်းအောင် အာလူးပေးတာတွေပါ၊ တကယ်ဆုံးမကြည့်ပါလား အန်တီကြီးရဲ့၊ နာယူမလား ကြည့်ရအောင်”

“ညည်းကလည်းအေး၊ အကောင်းကို တစ်ခွန်းမှ မပြောဘူး၊ နေရင်းထိုင်ရင်း အပျက်မြင်နေတော့တာပဲ၊ ဒီမိန်းကလေးက ခံယူချက်လေးနဲ့ပါ၊ ထက်ထက်မြက်မြက်လေးပါ သမီးရယ်”

အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ထိုင်တည်း ကျအောင် ပေါင်းနိုင်တာကိုဖြင့် ရွှေနှယ်ရိုးက တကယ်ချီးမွမ်းမိသည်။

၃၅ ၈ ၃၅

ရွှေဥက္ကာတို့အုပ်စုရဲ့ ကားနှစ်စင်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ခြံထဲဝင်လာတဲ့အခါ အိမ်ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ရပ်ထားတဲ့ ခင်မျိုးမြတ်ရဲ့ ပတ်ဘလစ်ကာကား နီရဲရဲကလေးကို မြင်လိုက်ရ၍ ရွှေဥက္ကာက မျက်မှောင်ကုတ်သွားရပါသည်။ ဒီမိန်းမကလည်း စနေ တနင်္ဂနွေတွေ ဆိုရင် လာပဲလာနိုင်လွန်းလှသည်။ မလာတဲ့ အပတ်ပဲ မရှိတော့။ အလုပ်ကိစ္စပြုပြီး မဖြစ်ဖြစ်အောင် အကြောင်း ဂ္ဂလာသည်။

ဘွားဘွားဒေါ်ရွှေစင်တို့ မေမေတို့ရှေ့တွင် တည်ငြိမ်အပန်းဖြေပြီး ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်ပုံလေးနှင့်လည်း နေတတ်သေးသည်။

“ညောင်ရမ်းတယ် ထင်တယ်၊ ငါတို့ ခြံထဲပဲ နေကြမယ်လေ”

“လာဝါ ... ရပါတယ်၊ အိမ်ပေါ်တက်”

ရာဇာနိုင် စကားကို ရွှေဥက္ကာက ဂရုမစိုက်လှတဲ့ပုံ

နှင့် တုံ့ပြန်ရင်း ...

“အဲဒါလေ ... မင်းတို့ကို ငါ စုံစမ်းကြည့်နိုင်တဲ့ အမျိုးသမီးပေါ့”

“ဪ ... မင်း ဦးရုံးတော်ကို ကပ်နေတယ် ဆိုတာ”

“အေး”

ရွှေဥက္ကာ၊ တင်ကိုကို၊ ကျော်စွာ၊ ရာဇာနိုင်၊ မိမိုး၊ မြတ်နိုးနှင့် အေးအေးဆွေတို့ ဒီည မြရိပ်ညိုမှာ စတိတ်ရှိုးကြည့်ကြမည်ဖြစ်၍ နေ့လယ်ဘက်ကတည်းက ကားနှစ်စီးနှင့် မိန်းကလေးတွေပါ ပတ်ကြိုလာတာ ဖြစ်သည်။ မေမေ့ကို ခေါ်လာမည်ပြီ ပြောထား၍ မေမေက ငါးထမင်းချဉ် လုပ်ထားပေးမည် ဆိုပါသည်။

တင်ကိုကို ကားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ မိန်းကလေး အုပ်စုထဲမှ မြတ်နိုးက ရှေ့က ပတ်ဘလစ်ကာ အနီရဲလေးကို နံပါတ်ပါကြည့်ကာ ...

“ဟင် ... ဒါ ... မြတ်နိုးတို့လမ်းထဲကကားတော့”

ရွှေဥက္ကာက စိတ်ဝင်တစား မျက်ခုံးပင့်သွားရကာ အိမ်ပေါ်မတက်ဖြစ်သေးပဲ အိမ်နံဘေး မြက်ခင်းဆီ အုပ်စုကို ခေါ်လာခဲ့သည်။ ခင်မျိုးမြတ် ပုံစံကို ကြည့်မရလွန်း၍ သူငယ်ချင်းတွေကြားထဲ နှစ်စမ်းကြည့်ကြရုံ ခင်မျိုးမြတ်ကို မြင်ဖူးအောင်ပင် ခေါ်ပြထားခဲ့ပါသေးသည်။

ယောက်ျားလေးအုပ်စု ရုံးဆင်းချိန် ရုံးကိုလာပြီး ခင်မျိုးမြတ်ကို မြင်ဖူးအောင် လာကြည့်ကြပြီးပြီ။ အိမ်ကလူကြီးတွေကို သိသိသာသာလုံးကာ ရွှေလသာကိုလည်း ကလပ်ပေါ်တင်ထားမလောက် အရေးပေးကာ ဇွတ်ပင် အိမ်ကိုအကြောင်းရာလာနေတဲ့ ခင်မျိုးမြတ် ပုံစံဟာ ရုံးမှာနဲ့ အိမ်မှာတောင် မတူပဲ ကွဲပြားနေတာ။ အပြင်မှာများ ဘာသတင်းကြားရမလဲရယ်လို့။

ခင်မျိုးမြတ်ကို မြင်ဖူးသည်နှင့် ခေတ်လူငယ် သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်က ပုံသဏ္ဍာန်ကြည့်ရုံနှင့် အထင်မကြီးပါ။ မျက်လုံးကစား၍ လှပသောကိုယ်ခန္ဓာကို လှုပ်ခါသွားလာတတ်သော ခင်မျိုးမြတ် ဟန်ပန်ဟာ တုရည်လျော့နေသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဘာမှတော့ အဆက်အစပ်မရှိ၍ စုံစမ်းမရကြသေး။

“မြတ်နိုး ... ဒီကားက မြတ်နိုးတို့လမ်းထဲက ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဥက္ကာရဲ့၊ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် မောင်တာ မဟုတ်လား”

www.burmeseclassic.com

“အင်း ... မြတ်နိုးနဲ့ သိလား”

“မခင်ပါဘူး၊ နာမည်မှာ မျိုးပါတာပဲ သိစာယ်၊ လမ်းထဲက တိုက်ခန်းကို ပြောင်းလာတာ နှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတာလေ၊ သူ့ပုံစံနဲ့ နေတာထိုင်တာတွေ မေမေတို့က သိပ်သဘောမကျ တော့ မြတ်နိုးတို့နဲ့လည်း မခင်ဘူးပေါ့”

“မခင်မျိုးမြတ် မဟုတ်လား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ ဥက္ကာတို့နဲ့ဘယ်လို ပတ်သက်လဲ”

“ဦးလေးရဲ့ စက္ကတရီ”

“ဪ”

မြတ်နိုးက အလကားနေရင်း အတင်းပြောရမှာ

ဝန်လေးသလို ရွှေဥက္ကာကိုသာ ပြောစရာရှိနေတဲ့ မျက်လုံးမျိုးနှင့် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး နှုတ်ဆိုတံနေပါသည်။

“သူ့အကြောင်း သိသလောက် ပြောပြစမ်းပါ မြတ်နိုး”

“လိုအပ်လို့လား၊ ဥက္ကာက ဘာလို့သိချင်တာလဲ”

“ဦးလေးကို အတော်ကပ်နေတာ ကြည့်လို့ကို မရတော့ လို့”

“ဥက္ကာရဲ့ ဦးလေးကကော”

“သူကတော့ ခုထိ အေးဆေးပဲ၊ မတော်တဆများ အခွင့် အရေးပေးလွန်းလို့ ငြိသွားတာမျိုးဆိုရင် ကျွန်တော်ဦးလေး က ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နာမည်ကောင်းနဲ့ လူပျိုကြီးဆိုတော့”

“အမယ်လေး ... သူ့ဦးလေးကို ပူနေလိုက်ရတာ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ သူတို့က လူကြီးပိုင်းဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ လိုလည်း မဟုတ်ဘူး၊ လူမှုရေးငဲ့ရတာနဲ့၊ အားနာရတာနဲ့၊ တစ်ဖက်သား ဂုဏ်သိက္ခာ ထည့်တွက်ရတာနဲ့၊ ကျွန်တော် ကတော့ ဒီအမျိုးသမီးကို မျက်စိထဲ အတော်ခရောစံဖြစ် နေရလို့၊ သူ့အကြောင်း သိချင်တာ”

“သူများမကောင်းကြောင်း ပြောရမှာ ပြောဖို့ခိုင်လုံရဲ့လား လို့ မြတ်နိုးက မေးကြည့်တာပါ”

“ဆိုလိုတာက မကောင်းဘူးပေါ့”

“ကိုယ်မြင်နေသလောက်တော့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ နာမည်သိပ် မကောင်းဘူးပေါ့နော်၊ သူက အရင်က နိုင်ငံခြားသားတစ် ယောက်ရဲ့ စက္ကတရီဆို”

“ဟုတ်တယ် ... သူ ပြောတယ်”

“ခုတော့ ခွာပြီသွားကြပြီ”

“ခွာပြီသွားတယ် ဆိုတာက ! ...”

“သူများတွေ ပြောကြတာကတော့လေ ... သူက အဲဒီဘိုက ကိုပင်လည်း ဟုတ်တယ်လို့ ကြားတာပဲ။ အင်း ... ကြား တယ်ဆိုတာထက် အဲဒီဘိုက သူ့ကိုဒီမှာထားပြီး သူ့လည် လာတတ်တယ်လေ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကပဲ အဲဒီဘိုနဲ့ သူနဲ့ ယူတော့မလို့ ပြောထားတာပါ”

“အား ... ထင်တာထက်တောင် ဆိုးပါလား”

“ဘိုက သူ့ကို တိုက်ခန်းရော ကားရော ဝယ်ပေးထားတာပဲ အတော်လည်း ထောက်ပံ့တယ်။ သူက ထောတယ်လေ။ သူ့တိုက်ခန်းက အကျယ်ကြီးနဲ့ အပျံစားပဲ။ ပြောင်းကာစက အိမ်တက်လုပ်တော့ သွားဖူးတယ်။ တစ်အိမ်လုံး အကောင် စားတွေချည်းပဲ။ နောက်လည်း ပစ္စည်းသစ် မော်ဒယ်လ်သစ် ပေါ်တိုင်း ဝယ်လဲနေတာ။ သုံးစွဲဝယ်ခြမ်းနေတာတွေ တစ် လမ်းလုံး မြင်နေတာပဲ”

“အခု အဲဒီဘိုက မလာတော့ဘူးပေါ့”

“မလာတော့ဘူး။ ဟိုတစ်လောကတော့ သူက သူပါ နိုင်ငံ ခြားထွက်တော့မလို့ သတင်းလွှင့်ထားတာပဲ။ တကယ်ထွက် မထွက်တော့ မသိဘူးလေ။ ဟိုနိုင်ငံခြားသားကလည်း လက်တွဲပဲ ဖြုတ်တာလား။ သူပါ အပြီးပြန်တာလား မသိ ဘူး။ လာတာ မမြင်တော့ဘူး”

“မြတ်နိုးကို သူမြင်ရင် ကောင်းရဲ့လား”

“သူမြင်ရင်တော့ သူ့အကြောင်းတွေ ပြောတော့မှာပဲလို့ ထင်မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မြတ်နိုး ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ သူနဲ့စာရင် ဥက္ကာတို့ဘက်ကို မြတ်နိုးက လိုက်ရမှာပေါ့။ သူနဲ့ကသူစိမ်း ပဲ။ ဥက္ကာနဲ့ကျတော့ သူငယ်ချင်းတွေဟာကို”

မြတ်နိုးရဲ့နူးညံ့ချစ်ဖွယ် အပြောလေးကြောင့် ရွှေဥက္ကာ ထဲသို့ပင် လှုပ်ခတ်ခတ်လေး ဖြစ်သွားချင်ကာ မြတ်နိုးကို တမြတ် နန်း ပြီးပြလိုက်မိပါသည်။ ပထမပိုင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေက သူ့အပေါ် မြတ်နိုးနှင့်စလျှင် မကြိုက်ချင်သလို ရှိခဲ့ပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်း သိမ်းသင်းခင်မင် ဖြစ်လာရင်း မြတ်နိုးရဲ့ ဖြူစင်တဲ့ နှလုံးသား ကို ပိုပိုသိမြင်လာရပြီးတဲ့နောက် စကြတာကိုပင် ကြိုက်ချင် နေခြင်း ဖြစ်လာတာ သူ့ကိုယ်သူ နားလည်မိသည်။

“ဟော ... ဟိုမှာ ပြန်ပြီ”

ခင်မျိုးမြတ်က အပြင်ထွက်လာကာ ကားပေါ်တက် သွားသည်။ သူတို့ဘက်ကို ဂရုတစိုက် မကြည့်ပါ။ ခင်မျိုးမြတ်ကား မှုတ်သွားမှ သူတို့ အိမ်ပေါ်တက်ဖို့ လာကြတော့ ရွှေလသာကို မြင်နေမှာ တွေ့ရသည်။

“လေးလေးလကလည်း အိမ်ဝလို့ကပ်ပို့ရတဲ့ထိ ဖြစ်နေပြီ”

“ဟေ့ကောင်၊ နားရက်တောင် မနားပဲ ငါ့အလုပ်တွေပြန် ပြီးအောင် လာကူပေးနေတာကွ၊ မင်း ပြောလိုက်တာပဲ ပီသားလေးနဲ့ ဘေးပစ်၊ အုပ်စုတောင်လှချည်လား၊ အ သွားကြမလို့လဲ”

“ညကျ စတိတ်ရိုး လေးလေးလ၊ တစ်နေ့ခင်းလုံး အ ခါမှာ ခဏခိုအောင်းမယ်”

ကျော်စွာကို လေးလေးလက ပြီးကြည့်ရင်း “ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်၊ ကျော်စွာ ... ခင်မိ အငြိအတွယ်တွေ ပြတ်ပြီလား”

“လေးလေးလကလည်းဗျာ၊ ပြတ်တာ ကြာပါပြီ၊ မပြန် လည်း အိမ်ပေါ်က ခေါင်းနဲ့ဆင်းရတော့မှာ၊ ဒီထက် ကျွန်တော် သင်္ဘောတက်တော့မှာဗျ၊ ဆေးစစ်ဆေး အောင်ပြီးပြီ၊ လေးလေးလကလည်း”

“အေး ... ဒါဖြင့် ဝမ်းသာတယ်ကွာ”

“လေးလေးလကို ပြောစရာ ရှိသေးတယ်”

ရွှေဥက္ကာက ပြောလိုက်၍ ...

“မင်း တကူးတက ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ခပ်လေးနက် နဲ့”

သူတို့အုပ်စုကို ထမင်းစားခန်းမှ ဒေါ်ရွှေလပြည့်က ချမ်းခေါ်လိုက်၍ အားလုံးဝင်သွားကြပါသည်။ ဒေါ်ရွှေလပြည့် သည် သားရဲသူငယ်ချင်းတွေကို အမြဲဂရုတစိုက် အရေးပေးသူ ဖြစ်တဲ့အတိုင်း “သား” “သမီး” ဆိုတဲ့ အသံတွေနှုတ်ကမချ ပျူငှာနေ ခဲ့ ရွှေဥက္ကာက သူငယ်ချင်းတွေကို ထားရစ်ကာ လေးလေးလ လုပ်ခန်းဆီ ဝင်လိုက်လာခဲ့သည်။

အခန်းထဲ ရောက်တာနှင့် လောလောလတ်လတ် ခြားသိရတဲ့ သတင်းစကားကို ဦးလေးဖြစ်သူကို မချွင်းမချန် ခြားပြလိုက်ပါသည်။ ရွှေလသာက ပြုံးကာ ဂရုတစိုက် နားထောင် ခဲ့ပြီး စကားဆုံးလျှင် ...

“ဪ ... ရွှေဥက္ကာ ... ရွှေဥက္ကာ မင်း ငါ့ကို စိုးရိမ်တယ် ချစ် တယ်ဆိုတာ ငါ ခုမှသေချာသိရတယ်၊ အစကတော့ မင်းက ငါ့ကို အမြဲတမ်း မကျေနပ် မနာလို နေတယ်ပဲထင်တာကွ”

“လေးလေးလကလည်း ဘာပဲမကျေနပ်နပ် ကိုယ့်ဦးလေး မကောင်းတာ ဖြစ်မှာတော့ စိတ်ပူသေးတာပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မပူပါနဲ့၊ ငါ မင်းဦးလေး ပါကွ”

“ဦးလေးမို့ပေါ့ဗျ”

www.burmeseclassic.com

“မင်းလောက အတိအကျ အခိုင်အလုံ မဟုတ်တော့ သတင်းသိုင်းသိုင်းသန့်သန့် ကြားပြီးပါပြီ။ စက္ကတရီလေးလေးကလည်း ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါ။ သတင်းရလွယ်ပါတယ်။ သူ့ပုံသဏ္ဍာန်ကြည့်လိုက်ရင်ကဲ့သို့ တစ်ဝက်တစ်ပျက် အကဲဖမ်းနိုင်တာပဲကွာ”

“ဒါပေမဲ့ သူက အတင်းကပ် အတင်းရော အိမ်ကိုပေးပေါက်နေတာတွေ လေးလေးလက လက်ခံနေတာ၊ ကြားပျောပါသွားမှာ စိုးရိမ်လို့ပေါ့။ လေးလေးလတို့ လူပျိုတွေက စိတ်က သိပ်ခိုင်မာချင်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟေ့ကောင် ... ဘာလို့ မခိုင်မာရမှာလဲ။ ခိုင်မာလို့ ငွေကြီး ဖြစ်နေတာကွ။ လူပျိုကြီးဂုဏ်သိက္ခာကိုတော့ ထိမခံ မပြောနဲ့ကွာ”

“လေးလေးလနော် ... ရယ်သလို မောသလို လုပ်မလုပ် ကျွန်တော် အတည်ပြောနေတာ၊ တစ်ခုခုဖြစ်သွားလေးလေးလလို လူမျိုးက ကိုယ်လွတ်ရုန်းမှာ မဟုတ်သလောက်ထပ်ယူမဲ့လူစား”

“မင်းနဲ့တော့ ဒုက္ခပါပဲ။ ငါ့ကို ဒီလောက်စိတ်ပူနေစရာ မရှိဘူး။ ဒီအမျိုးသမီးကို ယောင်လို့တောင် စိတ်မညွတ်ဘူး”

အလုပ်လုပ်ဖို့ရှိတာကလွဲရင်လည်း သူ့ကို အရောမစင်ဘူး။ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လာရင်တော့ သူ့ဟာသူ အကျင့်စရိုက် ဘယ်လိုကြီးရှိနေနေ ငါနဲ့မဆိုင်ဘူးလေ။ ငါ့အလုပ်ပြီးဖို့ သူ တာဝန်ကျေဖို့ ဒါပဲလိုတယ်”

“အန်တီမော်လီကြီးတုန်းက အိမ်ကို ခုလိုလိုက်လုပ်မနေရပါဘူး”

“အန်တီမော်လီကတော့ လူကြီးဖို့ သူ့နားရက်သူ အပြည့်အဝ နားချင်တာ သူ့အခွင့်အရေးလေ။ ခင်မျိုးမြတ်လည်း နားရက်ကို နားရင်ရတယ်။ မနားပဲ အိမ်အထိ အလုပ်လိုက်လုပ်ပေးနေတာသည် သူ့ဟာနဲ့သူ ဘာသဘောနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ငါလည်း အလုပ်တွေပြီးပြတ်တယ်။ အကျိုးရှိတယ်”

“ဒီအမျိုးသမီးက လေးလေးလကိုများ ကြည့်လိုက်ရင် မျက်လုံးကြီးတွေက ...”

ရွှေလသာက တဟားဟားရယ်ရင်း ရွှေဥက္ကာပန်းတံရွှ် နှစ်သိမ့်လိုက်ပါသည်။

“မင်း စိတ်ချ ရွှေဥက္ကာ၊ ငါ သူ့ကို နည်းနည်းလေးတောင် စိတ်မညွတ်ဘူး။ ခေါင်းထဲလည်း မရှိ၊ ရင်ထဲလည်းမရှိ၊ စိတ်ကိုမဝင်စားဘူး။ ဒါပဲ”

ခေါင်းထဲရော ရင်ထဲရော စိတ်ဝင်စားရုံမက မြတ်နိုး
ညွတ်နူးစွာ နေရာပေးထားပြီးသားလေး ရှိနေတယ်ဆိုတာကို
ရွှေလသာ ဆက်မပြောတော့ပါ။ သူ့ကို အရေးကြိုတော့ အထောက်အကူ
ချစ်တဲ့ တူကို သူကလည်း ချစ်ရပါသည်။

“လေးလေးလကို တစ်ခုပဲ ပြောလိုက်မယ်၊ ရွှေနှယ်ရိုး
တကယ်ချစ်ရင် ကျွန်တော်သဘောတူတယ်၊ ဒါပဲ၊ သူ
စိတ်ကောင်းရှိပြီး ဖြောင့်မတ်ဖြူစင်တယ်၊ ဦးလေးမိန်းမ
အဖြစ် လက်ခံနိုင်တယ်”

“ဟေ့ကောင် ... ဟေ့ကောင်”

ပြောပြီး ရွှေဥက္ကာက ထွက်သွားဖို့ ပြင်၍ ရွှေလသာ
က အလောတကြီး ပြန်ခေါ်ကာ ...

“မင်းစကားက ဘာလဲ၊ ငါ ခင်မျိုးမြတ်ကို စိတ်မဝင်စား
အောင်ပဲ မင်းက အစားထိုးစရာတစ်ယောက် ပေးသယောင်
ယောင်၊ ငါမဟုတ်တာ မဖြစ်ရေး မင်းကပဲ ဆုံးရှုံးနစ်နာ
မယောင် စွန့်လွှတ်မယောင်၊ ဒီစကားမျိုးတော့ မပြောပါ
ကွာ၊ မင်းသိထားဖို့က ငါကဦးလေး၊ မင်းကတော့ သဘော
ပြောရရင် အနစ်နာခံစရာရှိ ဦးလေးက ခံရမှာပါ၊ ဒါလည်း
သဘောကိုပဲ ပြောပြတာ၊ ဒီလိုပြောလို့ ငါက အနစ်နာ

ခံပြီး ရွှေနှယ်ရိုးကို လက်လွှတ်ထားတာလို့လည်း မဆိုလို
ဘူး”

“ဟာ ... ရှုပ်နေတာပဲဗျာ၊ လူကြီးတွေများ ပွင့်ကိုမပွင့်လင်း
ဘူး၊ ကျွန်တော်ပြောတာ ရှင်းရှင်းလေး၊ လေးလေးလ
ရွှေနှယ်ရိုးကို သံယောဇဉ်တွယ်ပုံ ရပါတယ်၊ အဲဒါကို
သဘောတူတယ်၊ ဒါပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမဆုံးရှုံး
မစွန့်လွှတ်ဘူး”

“မင်း ရွှေနှယ်ရိုးကို ချစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ချစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီချစ်စိတ်က
မောင်နှမလို ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ သေချာပြီ၊ ဟိုးတုန်းက
လေးလေးလကို အပြိုင်အဆိုင်သဘော မနာလိုပြီး ပြော
တာတွေ အတည်ထင်မနေနဲ့၊ လေးလေးလကို မိန်းမတွေက
ပိုသဘောကျတတ်တာကို မနာလိုစိတ်ရှိတာ မှန်တယ်၊
ဒါအကုန်ပဲ၊ ရွှေနှယ်ရိုးကို ရည်းစားထားဖို့ ချစ်ရေးဆိုဖို့
တော့ အစီအစဉ်ကိုမရှိဘူး၊ ဒါအမှန်ပဲဗျာ၊ အဲဒါ လေးလေးလ
အတွက် အနစ်နာခံတာ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ရင်းမှန်ကိုက
အဲဒါပဲ”

“ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လား ရွှေဥက္ကာရာ”

“ဪ ... ပြဿနာပဲ၊ လေးလေးလ လွှဲနွယ်ရိုးကို ခုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ငါက”

“ငါကတွေ မင်းကတွေ လုပ်မနေပါနဲ့၊ ရွှေနွယ်ရိုး ကြည့်ရတာလည်း လေးလေးလကို ချစ်ပုံရပါတယ်၊ လေးလေးလနဲ့ မခင်မျိုးမြတ် အပြင်ကို အတူထွက်သွားရင် လိုက်နာကြည့်တဲ့ သူ့မျက်လုံးလေးတွေက သိပ်သနားဖို့ကောင်တာပဲ၊ လေးလေးလကို ဆိုရင် အထိမခံ ကာကွယ်ဘာပင်လို့ကံရတာ၊ ကျွန်တော်နဲ့တောင် ခဏ ခဏ ရန်ဖြစ်မတတ်ပဲ၊ တစ်ခါတစ်ခါကျ လေးလေးလဘက်က ပါလွန်းလို့ အမြင်တောင်ကတ်တယ်၊ သူ့ကို ကိုယ့်ညီမလေးလို ချစ်တယ် ခင်တယ် ...

ဒီလောက် ရှင်းရှင်းဖွင့်ပြောထားသားနဲ့ ချော်တောငေါ့တွေတွေ့ပြီး ကြိုက်ရဲ့သားနဲ့ လွဲရင်တော့ လေးလေးလထိုက်နဲ့ လေးလေးလ ကံပဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်တော့ဘူး ပြီးပြီ”

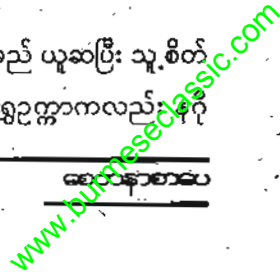
“ဟေ့ကောင် ... နေပါဦးကွ”
“မနေတော့ဘူး၊ ဟိုမှာ ဘော်ဒါတွေ ရှိသေးတယ်”

ရွှေဥက္ကာက တားမရဘဲ ထွက်သွားတော့သည်မို့ ရွှေလသာမှာ ရင်တဖိုဖိုနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါသည်။ ရွှေဥက္ကာဟာ ညာလည်းမပြောတတ်၊ ပြီးတော့ သူတကယ်ကြိုက်ရင်တော့ ကိုယ့်အတွက်ရယ်လို့ ညာမည့်သူ မဟုတ်လို့လည်း ထင်ရ၍ သူ့ရင်တွေ တထိတ်ထိတ် ခုန်ရတာပင်။ ရွှေလသာဟာ ရွှေနွယ်ရိုးကို ရွှေဥက္ကာ စိတ်ဝင်စားနေမည် ထင်လို့ကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘရိတ်အုပ် ထိန်းချုပ်ထားတာပါ။

ရွှေဥက္ကာကဖြင့် ရွှေနွယ်ရိုးကို မရိုးမသား သံယောဇဉ်မျိုးနှင့် နည်းနည်းကလေးမှ စိတ်မဝင်စားဘူးတဲ့။ ဒီလိုဆိုမှတော့ သူက ဘယ်သူ့ကိုငဲ့ညာထောက်ထားနေရဦးမှာလဲ။ အစကတော့ တူကိုငဲ့ညာ၊ ကိုယ့်ရဲ့လူကြီးသိက္ခာကို ကိုယ်ထောက်ထားရတာလေ။

ရင်ထဲ ဗရမ်းဗတာ ဖရိုဖရဲနှင့် အိလည်လည် မျက်နှာကိုဆောင်ကာ ထမင်းစားခန်းဆီ ရောက်လာတဲ့ ရွှေလသာကို ရွှေဥက္ကာက လှမ်းကြည့်ရင်း ရယ်ချင်လှသည်။ လူပျိုကြီးတွေများ နှလုံးသားရေးရာနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ဟန်ဆောင်နိုင်မှုကို နည်းလှတာ။

ဒီကြားထဲ တူကို ဦးစားပေးရမည် ယူဆပြီး သူ့စိတ် သူ့ချိုးနှိမ်မျိုသိပ်ထားတာက ပါသေးရဲ့။ ရွှေဥက္ကာကလည်း နှုတ်

ကတော့ ရွှေနှယ်ရိုးကို လေးလေးလနဲ့ အပြိုင်လှမလားလို့ပါ။ ဒါကလည်း မခံချင်စိတ်နှင့်သာပင်။ တကယ်တမ်းတွင် သူသည် ရွှေနှယ်ရိုးကို မရိုးမသား သဘောထား မရပဲ သူငယ်ချင်းလို မောင်နှမလိုသာ သဘောထားလို့ ရခဲ့သည်။

ဒါကို ရေရာသေချာနိုင်သွားတာသည် ရှေ့မှာထိုင်နေတဲ့ မြတ်နိုးနဲ့များ ဆိုင်နေမလား။ ဤသို့တွေးမိတော့ သူ ရှက်ဖိုဖို ဖြစ်သွားရပါသေးသည်။

“ရွှေလသာ ... လား၊ နင် တစ်ခါတည်း ဝင်စားမလား”
“အင်း”

“ဟဲ့ ... နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား”

“အာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကောင်းပါတယ် မမကလည်း”

ရွှေဥက္ကာက မအောင်နိုင်ပဲ ခွီးခနဲဖြည့်အောင် ရယ်မိသည်။

“လေးလေးလကလည်းဗျာ၊ သိသာလွန်းအားကြီးတယ်၊ ဘာမဆို သူများတန်းတူ လိုက်မမိပဲ ပြတ်ကျန်ရစ်တတ်တဲ့ မေမေတောင်မှ ရိပ်မိရတယ်”

“ငါရိပ်တော့ မရိပ်မိပါဘူး၊ တစ်ခုခု ဖြစ်နေတယ်သာ ထင်တာ၊ မင်းဦးလေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“မေမေမောင် ... အချစ်နဲ့ ပတ်သက် ...”

“ဟေ့ကောင်”

ရွှေလသာ မျက်နှာမှာ လူငယ်လေးတစ်ယောက်နယ်နီမြန်းမြန်း ရှက်ကန်းကန်း ဖြစ်သွားရပါသည်။ ရွှေလပြည့်သည် စိတ်ပူသွားသလို မျက်နှာနှင့် ...

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“ဟာ ... မမက တစ်မျိုးဗျာ၊ ဒီကောင်ပြောတိုင်း”

ရွှေဥက္ကာ သူငယ်ချင်းများက ခိုးခိုးမိမိနှင့် ကျိတ်ပြီး

ပွဲကျနေသည်။

“အသက်လေး နည်းနည်းကွာရင် မေမေတို့က သဘောတူမှာလား”

“သူက ကြီးတာလား ငယ်တာလား”

“ဪ ... မေမေကလည်း၊ လေးလေးလက ကြီးမှပေါ့၊ လေးလေးလကတောင် ငယ်ဦးမဲ့မိန်းမဆိုရင် ဘာသွားချစ်စရာ ကောင်းဦးမှာလဲ”

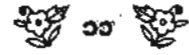
“အို ... ရွှေလသာ ကြီးတာများ ကြီးကြီးပေါ့၊ ယောက်ျားပဉ္စင်း မိန်းမပုခက်တွင်းပဲဥစ္စာ၊ အို ... ငါဒီလောက်လည်း ခုံးမဝေးသေးပါဘူးဟယ်၊ ဒီလောက်လည်း ပြတ်မကျန်ရစ်

ဝါဘူး၊ ဒီလောက်ပြောရင် ရိပ်မိနေပါပြီ၊ သဘောတူတယ်
ရွှေလသာရေ ...၊ နဂိုတည်းက မောင်နဲ့ဖြစ်ဖြစ် သားနဲ့
ဖြစ်ဖြစ်လို့ ခုန်းထားတာ”

ရွှေလသာက ကလေးတွေရှေ့မှာ ဣန္ဒြေဆည်ရင်း
နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်တွန့်၍သာ မချိုမချင် ပြုံးနေလိုက်ရပါသည်။

၂၂၁

ရွှေလသာသည် ခင်မျိုးမြတ်ရဲ့ စားပွဲတစ်ခုတည်းမှာ
သာ တိုးတိုးသွားမြည်မည့် ဘဲလ်ကိုနှိပ်ကာ ခင်မျိုးမြတ်ကို ခေါ်
လိုက်ပါသည်။ လိုအပ်လျှင် ဘဲလ်တီးခေါ်မည့် အစီအစဉ်ကို
အန်တီမော်လီ လက်ထက်ကတည်းက ထားထားတာပါ။ အန်တီ
မော်လီကျတော့လည်း မခေါ်ရင် ဝင်မလာတတ်လွန်း၍ ခေါ်ယူ
နေရကာ၊ ခင်မျိုးမြတ် ကျတော့လည်း “မခေါ်ရင် ကိစ္စမရှိပဲ
မဝင်လာနဲ့”ဆိုတဲ့သဘော သိသာအောင် ကြည့်ကောင်းအောင်
ပြောထားရပါသည်။

ခါတောင်မှ အကြောင်းတစ်ခုပြီးတစ်ခုပြုကာ စဉ်
ဝင်လာတတ်လွန်းတာပါ။ ဝင်လာပြီးရင်လည်း အတော်နှင့်မထွက်။

www.burmeseclassic.com

ဒီအမျိုးသမီးရဲ့ သဘောကိုက အလုပ်ရှင်နှင့် စက္ကတရီဆိုတာ အဲသလိုပဲ နေရမည်လို့များ ခံယူထားလေသလားပင်။ လိုအပ်တဲ့ ရင်းနှီးမှုထက်ပိုတဲ့ ရင်းနှီးမှုမျိုးကို သူ့တစ်ဖက်သတ် တည်ဆောက် နေသည်။

သူ့ကို ခင်မျိုးမြတ် ဒီထက်ပို အရောဝင်ချင်သေးတာ ပိုရင်းနှီးချင်သေးတာ ရွေ့လသာ ရိပ်မိသည်။ နိုင်ငံခြားသား အလုပ်ရှင်နှင့်တောင် တဆုံးရင်းနှီးခဲ့တဲ့သူမို့ ရွေ့လသာကလည်း သတိထား ဆက်ဆံနေရပါသည်။ သူ့က စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ အဖြစ်ကို လက်ခံမည့်သူ မဟုတ်။

အခုကိုပဲ သူ့ဘက်က ဆင်ခြင်တာတောင်မှ အရင် က သူ့ကို မော်မကြည့်ရုံကြည့်ရုံ ရုံးခန်းကျယ်ထဲက ဝန်ထမ်းတို့ က သူ့ကို အကဲခတ်တတ်ပြီ။ အရင်က သူ့ ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာလျှင် အားလုံးဟာ မျက်လွှာအောက်စိုက်ပြီးသာ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်ဆက် လုပ်မြဲ။ သူ့အပြင်ထွက်မည်ဆိုလည်း ဒီအတိုင်း။ သူ တစ်ခုခု လှမ်းမပြော လှမ်းမခိုင်းပဲ အလကားနေ မော်မကြည့်ရဲပေ။

အခုတော့ ... ခင်မျိုးမြတ် သူ့ကို တကပ်ကပ်လုပ် ပုံဟာ အများစပ်စုချင်စရာ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် သူတို့မို့ အလုပ် ကိစ္စရှိလို့ အပြင်ကို အတူထွက်ကြတော့မည်ဆိုလျှင် ရုံးခန်းထဲက မျက်လုံးတွေဟာ စူးစူးစမ်းစမ်း အကဲခတ်ခတ်နှင့် ခိုးကြည့်ခိုးကြည့်

လုပ်ကြသည်။ အဲသလို လောလောတဲ့ အဖြေရှာတဲ့ မှတ်တမ်းကြောင့် သူ့စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ပါသည်။

“ဦးလသာ”

နှုတ်ခွန်းဆက်သံနှင့် ဝင်လာကာ ခင်မျိုးမြတ်က တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်ပါသည်။

“မခင်မျိုးမြတ်ကို ခိုင်းစရာရှိလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ရွှေ့နယ်ရိုးကို တစ်ချက်လောက် ခေါ်ပေးပါဦး မခင်မျိုးမြတ်၊ ရှူးဖိနပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဒီနှစ်အတွက် ရှင်းတမ်းဖိုင်လ်တွေအားလုံး ယူလာပါလို့”

ခင်မျိုးမြတ်က တစ်မျိုးလေးဖြစ်သွားပြီးမှ “ဟုတ်ကဲ့” ဆိုတာ အခန်းထဲက ပြန်ထွက်သွားပါသည်။ အပြင်မှာ စာရင်း အင်းရှာဖွေစည်းနေတဲ့ အချိန်မျှ တခဏကြာပြီးလျှင် တံခါး ခေါက်သံ ထွက်လာတာမို့ ရွှေ့လသာက ...

“ဝင်ခဲ့ပါ”

တံခါးလှည့်ဖွင့် ဝင်လာမည့် ရွှေ့နယ်ရိုးကို စောင့် ကြိုမော်ကြည့်နေလိုက်ဆဲ၌ ဝင်လာသူက ခင်မျိုးမြတ်ပဲ ဖြစ်နေ သည်။ ခင်မျိုးမြတ်က ဖိုင်လ်တစ်ခုကို ယူလာကာ ရွှေ့လသာရှေ့ ချပေးလိုက်ရင်း သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း စားပွဲရှေ့ကရုံမှာ အေးအေးဆေး ဆေး ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် ...

www.burmeseclassic.com

“ဒီစာရင်းတွေ ဘာလုပ်ရမလဲ ဦးလသာ၊ မျိုး လုပ်ပေးမယ်”

“မဟုတ်ဘူး ... ကျွန်တော်က ရွှေနှယ်ရိုး ...”

“ရွှေနှယ်ရိုးကို မျိုး တစ်ခုခိုင်းထားလို့ ဦးလသာ၊ ရပါတယ်၊ ဦးလသာနဲ့ လုပ်စရာရှိတာ မျိုးပဲ လုပ်ပေးမှာပေါ့၊ မျိုးအားပါတယ်”

ရွှေလသာသည် စိတ်ထဲ ကသိကအောက် ဖြစ်ကာ ခင်မျိုးမြတ်ကို စေတနာကြည့်နေမိသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို လေးစားသောအားဖြင့် “နေပါစေတော့” ရယ်လို့ အချို့နေရာတွေမှာ လိုက်လျောထားလိုက်တာ၊ ဘာမှမပြောတော့ပဲ နေလိုက်တာတွေဟာ အားနာတတ်လွန်း စိတ်ပျော့လွန်းတဲ့ သူတစ်ယောက်အဖြစ် ထင်စရာ ရောက်နေသလား မသိပေ။

တစ်ခါတစ်ခါကျ ဘာသဘောဆိုတာ သိသိနှင့် မသိသလို အယောင်ဆောင်လိုက်တာသည် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ငဲ့ညှာတာပဲ ဖြစ်သည်။ အတယ်ထင်ရင်တော့ မှားပေမည်။

“ရွှေနှယ်ရိုးကို မခင်မျိုးမြတ် ဘာခိုင်းထားတာလဲ”

“ဟိုဟာပါ၊ သူ မနေ့ကလုပ်တဲ့ စာရင်းကို ပြန်စစ်ခိုင်းထားတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... မှားနေလို့လား၊ မှားနေရင်လည်း မဒေစီအရင်သိပြီး မဒေစီကသာ ပြင်ခိုင်းရမှာ မဟုတ်လား”

ခင်မျိုးမြတ်က မျက်စ၊လေးတစ်ချက်ချီရင်း ...

“ပြောရရင်တော့ ဒီလိုပါ၊ မှားလို့ စစ်ခိုင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး ဦးလသာရဲ့၊ မမှားစေချင်လို့ပါ၊ ဒီကောင်မလေးကြည့်ရတာ ခုတလော ပေါ့သလားလို့၊ အလုပ်လုပ်ရင်းလည်း ဦးလသာရဲ့တူနဲ့ စကားပြောရပ်နေတယ် မရှိဘူး၊ တစ်ချိန်လုံး စကားများလိုက် ရယ်လိုက် လုပ်နေတာပဲ၊ သူက အလုပ်ရှင်ရဲ့တူနဲ့ အဖွဲ့ကကျတော့ ပြောလိုက်ရင်လည်း နာခံမကောင်းဘူး၊ မကြိုက်ချင်တာ ရှိသေးတယ်၊ မနေ့က သူ စာရင်းတွေလုပ်နေရင်း ရွှေဥက္ကာနဲ့ တစ်ချိန်လုံး ဟီးဟီးဟားဟား ဆိုတော့ မှားယွင်းနေမှာစိုးလို့ ပြန်စစ်ခိုင်းထားလိုက်တာ”

စကားပြောလည်း တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် ဓာတ်ကျွမ်းပါရဲ့။ ရွှေဥက္ကာနှင့်လည်း လှည့်တိုက်ပေးပြီးသားဖြစ်၊ အလုပ်ပေါ့ဆသလိုလည်း နားလည်ပြီးသားဖြစ်။ ပြန်စစ်ခိုင်းလိုက်တာဟာ ဘယ်တုန်းကလဲလို့ ထပ်မေးလိုက်ချင်ပါသေးသည်။ သူ ခေါ်ခိုင်းလိုက်မှ စစ်ခိုင်းလိုက်တာဖြစ်မှာ သေချာတာမို့ပင်။

“ရွှေနှယ်ရိုးက စာရင်းမမှားတတ်ပါဘူး၊ မပေါ့ဆပါဘူး၊ စကားပြောကြတာကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်က ခင်ကြတာကိုး၊ လူငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့လေ”

“မျိုး ဘာလုပ်ရမလဲ ဦးလသာ”

“ရွှေနှယ်ရိုးကိုပဲ သွားခေါ်လိုက်ပါ”

“ဒါတွေလောက်တော့ မျိုး လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ မျိုးလည်း အားနေပါတယ်”

ခင်မျိုးမြတ်က မျက်နှာမကောင်းပဲ အထွန့်တင်သည်။

“မခင်မျိုးမြတ် လုပ်မပေးပါနဲ့၊ မခင်မျိုးမြတ် လုပ်ပေးဖို့ လိုတာဆိုရင် မခင်မျိုးမြတ်ကို ခိုင်းမှာပါ၊ အခုက မလိုအပ်လို့ပေါ့ဗျာ၊ ရွှေနှယ်ရိုးကို သွားခေါ်လိုက်ပါ”

ခင်မျိုးမြတ်က တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်သွားအောင် ချစ်စရာပဲ ထလိုက်ပါသည်။ လူလိမ္မာအမျက် အပြင်တော့ မထွက်စေပဲ ပြုံးတုံ့တုံ့လေးနှင့်ပင် ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါဆိုလည်း သူ့ပဲ မျိုး ခေါ်လိုက်ပါ့မယ်”

ခင်မျိုးမြတ် အပြင်ထွက်လာလျှင် ရွှေနှယ်ရိုးက တမင်တကာပဲ လှမ်းမကြည့်မိအောင်နေသည်။ ခုနက သူ ဖိုင်လ်

အောင်းကတည်းက လေးလေးလလာ ရွှေနှယ်ရိုးကို ဖိုင်လ်ယူလာခဲ့ဖို့မှာတပဲ ဖြစ်မှာလို့ ကြိုသိနေသည်။ ခင်မျိုးမြတ်က သူ့ကိုပဲ တောင်းယူသွားတော့ အောင်သက်သက် ကျန်ခဲ့

လေးလေးလ သူ့နဲ့ပဲ ကြည့်ရှုလုပ်ကိုင်လိုက်မလား။

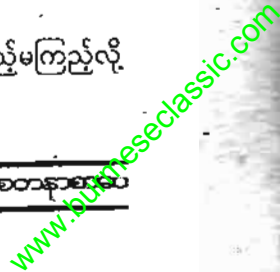
ခင်မျိုးမြတ်က ခေါ်ယူမလား တွေးလို့ အဖြေမရသေးခင် ခင်မျိုးမြတ် ထွက်လာ၍ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသော်လည်း တမင်ပင်လှမ်းမကြည့်ပါ။ ခေါ်ရာမှာဆိုရင်တောင် သူ အသံထွက်ခေါ်ရပေစေ။ ခင်မျိုးမြတ်က လှမ်းမကြည့်တာပါ။

“ရွှေနှယ်ရိုး”

ထင်တဲ့အတိုင်း အသံက မကြည်မသာ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်နိုင်သည်။ ရွှေနှယ်ရိုးက မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေသေးသော်လည်း ရွှေဥက္ကာက ပြုံးစိစိနှင့် ရွှေနှယ်ရိုးကို တခြားစကားတစ်ခုပင် မစရာမရှိ ပြောစရာရှာ လှမ်းပြောလိုက်တာမို့ နှစ်ယောက်တည်း အထာပေါက်ပြီး ရယ်ကြရပါသေးသည်။

“ရွှေနှယ်ရိုး”

အသံကမြင့်၍ ကျယ်လာသည်။ လှည့်မကြည့်လိုတော့။ ရွှေနှယ်ရိုးက လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဦးလသာ’ ခေါ်နေတယ်၊ ခဏဝင်လိုက်ဦး”

မျက်နှာက အတော်ကို မကြည်သာပေ။
အား လှမ်းကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းတို့မှာ ရန်သူအလား။
က ပခုံးကိုတွန့်ရင်း ခပ်တိုးတိုးနှင့် ...

“လုံးဝမကြည်ဘူးကွ ... ဟား ဟား”

ရွှေနှယ်ရိုးက နေရာမှထ၊ လှည့်ခဲ့ပါသည်။ ခင်ရင်
စားပွဲနားက အဖြတ် ...

“မင်းလည်း အလုပ်ထဲမှာ အာရုံစိုက်ဦး ရွှေနှယ်ရိုး၊
စေတနာနဲ့ပြောတာ၊ အလုပ်ရှင်ရဲ့တူနဲ့လည်း ကိုယ်က
သူငယ်ချင်းမို့လို့ ဆိုပေမဲ့ အမြဲရောနှောနေတာ ကောင်း
မဟုတ်ဘူး၊ အလုပ်ရှင်ကလည်း စိတ်ကောင်းဝင်နေ
တော့ ဘာအရေးလဲ၊ သူ စိတ်ကောင်းမဝင်တဲ့အခါ
ဖိပြောရင် ကိုယ်ပဲနစ်နာရမှာ၊ အလုပ်ရှင်ကိုလည်း ဒီ
လိုအပ်သလောက်ပဲ အရောဝင်ပါ၊ တို့က အလုပ်ခွင်သ
နေကျနေလို့ စေတနာနဲ့ သင်တာ၊ မင်းက ခုမှသူ
ကုမ္ပဏီမှာ စ၊ လုပ်ဖူးတာ”

အလုပ်ရှင်ကိုလည်း လိုအပ်သလောက်ပဲ အရော
ရမတဲ့။ ရွှေနှယ်ရိုးကတော့ အေးအေးချမ်းချမ်းပင်

“ဟုတ်ကဲ့ ... မခင်မျိုးမြတ်”

သူ ကျေနပ်အောင် အဖြေပေးလိုက်ပါသည်။

ရွှေနှယ်ရိုး တံခါးခေါက် ဖွင့်ဝင်လိုက်လျှင်တော့

ရွှန်းလက်တဲ့ မျက်ဝန်းတို့နှင့် ဆီးကြိုပြီးပြနေတဲ့ ရွှေလသာ
ရင်ဆိုင်ရပါသည်။ ရွှေနှယ်ရိုးက တံခါးပြန်ပိတ်ကာ စားပွဲ
ရုပ်ရင်း ...

“လေးလေးလ ... ကျွန်မကို ဘာခိုင်းမလို့လဲ”

“ထိုင်လေ ရွှေနှယ်ရိုး၊ ခိုင်းစရာက အထူးတလည် မရှိပါ
ဘူး၊ ဒီဖိုင်လ်ကို ကြည့်ချင်လို့ပဲ၊ ရွှေနှယ်ရိုးကို ယူခဲ့ခိုင်းပါ
ဆိုတာ လူမလာပဲ ဖိုင်လ်ပဲ ပါလာလို့ တမင်ထပ်အခေါ်
လွတ်လိုက်တာပါ”

“သူက ဖိုင်လ်ပဲ တောင်းတာပါ”

“အင်း ... ကိုယ် သဘောပေါက်ပါတယ်”

“ကျွန်မ ဘာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့စာရင်း ပြန်ရှာပေးရမလဲ
လေးလေးလ”

“အားလုံးကို ပြန်ကြည့်ချင်တာ၊ ကိုယ့်ကုမ္ပဏီက သွင်းတဲ့
ပစ္စည်းတွေထဲမှာ ဒီပစ္စည်းက မဆီမဆိုင် သီးခြားလိုဖြစ်
နေတယ်၊ ဒီဖိနပ်ဘရင်းဒီကို မြန်မာပြည်ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်

အဖြစ် ကိုယ်သွင်းတုန်းက သူတို့ဆီက ဒီဘဝနဲ့
 အမျိုးသားကိုင် ပိုက်ဆံအိတ် အကြီးအသေး၊
 စသဖြင့် လည်သာပစ္စည်း ယောက်ျားသုံး တချို့
 သွင်းဖို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်း ကျန်တာတွေအား
 ဆက်မလုပ်ဖြစ်ပဲ ယူအက်စ်အေက အားဆေးတချို့ အ
 ဆေးတချို့ကို ပိုစိတ်ဝင်စားပြီး အဲဒီဘက်လမ်းကြောင်း
 လိုက်သွားလိုက်တော့ ဒီရှူးစ်တွေက ကိုယ်ဆီမှာ သိ
 ကြီးလို့ ဖြစ်နေတယ် ...

ကိုယ်အခု ဆေးတချို့ ထပ်သွင်းမလို့၊ ဒီရှူးစ်
 ဆက်မလုပ်ပဲ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို လှည့်ပေးလိုက်
 သူကတော့ အမျိုးသားဖက်ရှင်ပစ္စည်း အဝတ်အ
 အိတ်၊ ခါးပတ်၊ ဖိနပ်၊ ဦးထုပ် အစုံပေါ့။ အဲဒီဆိုင်
 မှုသူဆိုတော့ ကိုယ်ဆက်မလုပ်ချင်ရင် ဒီဖိနပ်ကို သူ
 လွှဲပေးပါ။ သူ့ကုမ္ပဏီကနေ ပြောင်းပြီးသွင်းယူချင်တယ်
 တောင်းဆိုထားတယ်။ အဲဒါကို သူ့ကိုလည်း အကူ
 ပေးတဲ့သဘောနဲ့ ပေးလိုက်ဖို့ စဉ်းစားထားတာမို့ ဒီ
 နဲ့ပတ်သက်သမျှ အဝင်အထွက် အပေးအယူစာရင်း
 အားလုံး ပြန်စစ်ဆေးကြည့်ဖို့ - ယူခိုင်းတာ”

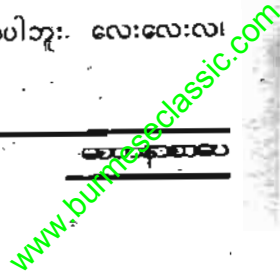

ရွှေလသာက တရှည်တလျားကြီး ရှင်းပြသည်။
 ဒါဖြင့် ရွှေနွယ်ရိုး လုပ်စရာအလုပ်ဖြင့် ဘာမှမရှိပဲနဲ့။ ရွှေနွယ်ရိုးက
 သူ့ကိုမကြည့်ပဲ စာရွက်တွေကိုပဲ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လှန်ကြည့်နေ
 သည့် ရွှေလသာကို နှုတ်ခမ်းစေ့စေ့ကလေးနှင့် စူးစိုက်ကြည့်နေ
 သော်လည်း နှုတ်ကတော့ ထုတ်ဖွင့်မမေးသာ။

“ဪ ... ဒါနဲ့ ရွှေဥက္ကာက ဘာပြောသေးလဲ”
 “ဘာနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့လဲ လေးလေးလ၊ သူနဲ့စကား
 ပြောတာတွေတော့ အများကြီးပေါ့။ မခင်မျိုးမြတ်ကတောင်
 ရွှေဥက္ကာနဲ့ ဒီလောက်အရောမဝင်ဖို့ စကားမပြောဖို့ ပြော
 သေးတယ်”
 “အင်း ... သူ့တော့ ထည့်ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ ကိုယ်ဆို
 လိုတာက ရွှေဥက္ကာက ထူးထူးခြားခြား ဘာများပြောသေး
 လဲ”

ရွှေလသာက ဣန္ဒြေဆယ်ရင်း မေးသည်။ ခုရက်
 ပိုင်း သူ့ကိုတော့ အိမ်မှာ ရွှေနွယ်ရိုးနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ၊ တည်း
 စ၊ နေတာမျိုး ရွှေနွယ်ရိုးကိုရော ပေါက်ကရတွေ ကြိုကျက်ပြောဆို
 ထားပြီလားလို့ပင်။

“ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မပြောပါဘူး လေးလေးလ၊
 ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

စကားခဏ ပြတ်သွား၍ စာရွက်စာတမ်းတွေကိုသာ ဆက်ကြည့်စုနေသော ရွှေလသာ ရှေ့မှာ ရွှေနွယ်ရိုး ထိုင်နေရတာ ကျဉ်းကျပ်လာသည်။ တကယ်တော့ သူ့ကို အခန်းထဲ ခေါ်ယူဖို့ ပင် မလိုအပ်ပဲနဲ့။

“လေးလေးလ ... ကျွန်မ ဘာမှ လုပ်စရာမရှိဘူးဆိုရင် ...”

“နေပါဦး ... ခဏလေးပါ ရွှေနွယ်ရိုးရယ်၊ ကိုယ်တစ်ခု ပြောစရာရှိပါသေးတယ်၊ ရွှေနွယ်ရိုး ထမင်းချိုင့် ပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပါပါတယ်”

“အဲဒီထမင်းချိုင့်ကို မစားပဲ ကိုယ်နဲ့အပြင်မှာ ဒီနေ့ တစ် ခုခု လိုက်စားပါလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် လေးလေးလ”

ရွှေနွယ်ရိုးက မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် တအံ့တဩ မေးလေသည်။

“အင်း ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပြောရခက်လိုက်တာ၊ ရွှေနွယ်ရိုးကို အပြင်မှာ တစ်ခုခုကျွေးချင်တာရယ်၊ စကား လည်း အေးအေးဆေးဆေး ပြောချင်တာရယ်”

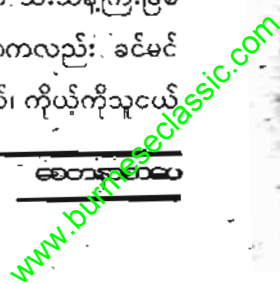
ရွှေနွယ်ရိုးသည် ရင်ထဲတဖို့ ဖြစ်သွားရင်း ရွှေလသာ ကို မျက်လုံးဝိုင်းကလေးနှင့်သာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကိုယ်နဲ့ ရွှေနွယ်ရိုး စသိကျွမ်းကတည်းကဆိုရင် အချိန် တွေ မနည်းတော့ပေမဲ့ တစ်ခါမှ စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောဖူးကြတယ် မရှိခဲ့ဘူး၊ ရုံးဆိုရင်လည်း ရုံးမှာမို့ အလုပ် နဲ့ပတ်သက်တဲ့ စကားလောက်ပဲ၊ အိမ်ဆိုရင်လည်း တစ် လမ်းတည်း ခြံချင်းလည်း နီးပါရက်နဲ့ ကူးလူးဆက်သွယ်မှု ဝင်ထွက်ပြောဆိုမှုတွေ မရှိခဲ့ဘူး ...”

ဟိုတလောက ကိုယ့်ကို ရွှေနွယ်ရိုး ခဏကူညီတဲ့ ရက်ပိုင်းအခိုက်အတန့်ပဲ စကားနည်းနည်းပါးပါး ပြောဖြစ် တယ်၊ ခုနောက်ပိုင်းကျတော့ ကိုယ့်နေရာနဲ့ကိုယ် စကား မပြောဖြစ်ကြပြန်ဘူး၊ ကိုယ် ရွှေနွယ်ရိုးနဲ့ ရဖန်ရံခါစကား အေးအေးဆေးဆေး ပြောပါရစေ၊ အခုလည်း ...”

“လေးလေးလက ဘာတွေ ပြောစရာရှိလို့လဲဟင်”

“ရှိပါပြီလား ရွှေနွယ်ရိုးရယ်၊ ပြောစရာတွေ အများကြီးပဲ ရှိတာပေါ့၊ အရေးကြီးကိစ္စတွေ မဟုတ်တောင် အခုရွှေဥက္ကာ နဲ့ ရွှေနွယ်ရိုး စကားတွေ ပြောကြဆိုကြသလိုမျိုး ကိုယ် လည်း ပြောချင်တာပေါ့၊ အခုက ကိုယ် သီးသန့်ကြီးဖြစ် နေတယ်၊ ရွယ်တူတန်းတူ မဟုတ်တာကလည်း ခင်မင် ရင်းနှီးမှုမှာ အဟန့်အတား ဖြစ်စေတယ်၊ ကိုယ့်ကိုသူငယ်

ချင်းသဘော မဟုတ်တောင် ရင်းနှီးသူတစ်ဦးအနေနဲ့ သတ်မှတ်လက်ခံစေချင်တယ်”

ရွှေနှယ်ရိုးက မျက်လွှာလေးချရင်း ...

“လေးလေးလနဲ့ စကားအများကြီး ပြောမနေဖြစ်စေ။ ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ စိတ်တော့ ကျွန်မမှာ ရှိပါတယ်”

“မေးသလိုက်တာ ရွှေနှယ်ရိုးရယ်၊ ဒါဖြင့်ရင် ရင်းနှီးသူ တစ်ဦးက နေ့လယ်စာဖိတ်တာကို လက်ခံပါနော်”

ရွှေနှယ်ရိုးက ခဏငြိမ်သက်နေမိသည်။ ကိုယ်တွင် စိတ်တွင်းမှာတော့ မငြိမ်သက်လွန်းသမှ ဝန်းဒိုင်းကို ခတ်နေသည်။ ပေါင်ပေါ်တင်ထားတဲ့ လက်ချောင်းလေးတွေ အချင်းချင်းလည်း လိမ်ဖဲပွတ်တိုက်ရ၍ နာကျင်နေပြီ။

“နော် ...၊ တစ်နေရာရာမှာ တစ်ခုခုစားရင်း စကားပြော ချင်တယ်၊ လက်ခံမယ် မဟုတ်လား ရွှေနှယ်ရိုး”

ရွှေနှယ်ရိုးက ခေါင်းကို ပိုင့်ချလိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်ကဲ့”

“အိုကေ ...၊ ဒါဖြင့် နေ့လယ်ဆယ်နှစ်နာရီလောက် နဲ့ ထွက်မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ အပြင်ထွက်တော့မယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ”

ရွှေနှယ်ရိုးသည် အပြင်ဘက်ရုံးခန်းမှ ကိုယ့်စားပွဲ ကိုယ် ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ရင်တွေ အကြီးအကျယ် ခုန်နေသည်။ လေးလေးလ ဘာပြောမလို့လဲ မသိဘူး။ တကူးတက် ခေါ်ယူ တောင်းဆိုမှုဟာ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။

“လေးလေးလ ဘာပြောတာလဲ”

စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရတဲ့ ရွှေနှယ်ရိုးကို ရွှေဥက္ကာက မေးကြည့်တဲ့အခါ ရွှေနှယ်ရိုးက လေးလေးလ ပြောစကားတွေကို ပြန်ပြောရသည်။ ရှက်သလိုလို တစ်မျိုးလေး ဖြစ်နေတဲ့ ရွှေနှယ်ရိုး ကို ရွှေဥက္ကာက စ၊ချင်၍ ...

“အတော်ပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီနေ့ အပြင်မှာ ဘာသွားစားရ ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေတာ၊ အတူတူလိုက်ပြီး လေးလေးလ ကျွေးတာပဲ ကပ်စားတော့မယ်”

ရွှေဥက္ကာ စကားကြောင့် ရွှေနှယ်ရိုးက ထိတ်ထိတ် ပျာပျာ ပုံစံလေးနှင့် မလိုက်နာလို့လည်း ယတိပြတ်တားဖို့ ခက် နေဟန်တူကာ ...

“ဒါတော့ လေးလေးလကို မေးပေါ့”

“လေးလေးလကို ဘာမေးရမှာလဲ”

“အတူတူ လိုက်စားလို့ ရမရပေါ့”

“ဪ ... သူစိမ်းဖြစ်တဲ့ ခင်ဗျားကိုတောင်မှ တကူးတကူး ကျွေးဖို့ စေတနာရှိသေးတာပဲဟာ၊ တူအရင်းဖြစ်တဲ့ကျွန်တော်ကို ဘာဖြစ်လို့ မကျွေးရမှာလဲ”

ရွှေနှယ်ရိုး မျက်နှာ မသိမသာ စိတ်ရှုပ်ဟန်ပေါက်ကာ ညိုညိုလေး ဖြစ်နေတာမြင်လျှင် ရွှေဥက္ကာက ရယ်ချင်လှသည်။
ဪ ... ရွှေနှယ်ရိုး၊ ရွှေနှယ်ရိုး။ ရွှေလသာ အပေါ်နှင့် သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်ထားပုံချင်း မတူတာ သိသာပေါ်လွင်လှပါရဲ့။ သူ့ကို ရွှေနှယ်ရိုး ခင်မင်သံယောဇဉ်ရှိပုံဟာ မောင်နှမလို သူငယ်ချင်းလို ထက် ပိုကိုမပိုပါ။

ဒါဟာလည်း တမင်တကာ ဖန်တီးပြုပြင်လို့ရတဲ့ ခံစားချက်မျိုး မဟုတ်။ သူဟာလည်း ရွှေနှယ်ရိုး အပေါ် ဖြူဖြူ စင်စင်သာ ခင်တွယ်မိတာ တော်ပါသေးရဲ့။ အဲဒါကို စောစော ရိပ်မိနိုင်ခဲ့တာလည်းပဲ တော်ပါသေးရဲ့ပင်။ နို့ဖို့ရင် တူဝရိုးနှစ်ယောက်သားဟာ တစ်ယောက်အတွက် တစ်ယောက် စိတ်လက်မချမ်းသာ ဖြစ်ရမည်။

“ဘယ်အချိန် သွားမှာလဲ”

“ဆယ်နှစ်နာရီ”

ရွှေနှယ်ရိုးက ခပ်တိုးတိုး ဖြေလိုက်ပြီးမှ ...

“လေးလေးလူကို ကြိုမေးကြည့်လိုက်ဦး ရွှေဥက္ကာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခေါ်မခေါ်ပေါ့”

“ဟင် ... ဘာလို့ မခေါ်ရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်လုံးက သီးခြားသူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်ပဲ”

“မဟုတ်ဘူး၊ အင်း ... ကျွတ်”

ရွှေဥက္ကာသည် ပြုံးစိစိ ဖြစ်လာမိကာ ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုလေ ... လေးလေးလဲက ဘာလဲတော့ မသိဘူး၊ ကျွန်မကို စကားပြောစရာရှိလို့လို့ ပြောတယ် ရွှေဥက္ကာရဲ့၊ အဲဒါ ...”

“အဲဒါ ! ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပြောကြပေါ့”

“ရွှေဥက္ကာကလည်းနော် ... မသိဘူးကွာ၊ သဘောပဲ၊ ဇွတ်ပဲပြောနေတာပဲ”

ရွှေဥက္ကာက မအောင်နိုင်တော့ပဲ အသံကျယ်ကြီးနှင့် ရယ်ချလိုက်၍ အန်တီဒေစီကပင် “ဟဲ့ ... ဒီကလေးနှစ်ယောက်” လို့ မြည်တွန်ရပါသည်။ ခင်မျိုးမြတ်ရဲ့ မျက်စောင်းကြီးကလည်း ဝဲခနဲ ရောက်လာသည်။

“ဟား ဟား ... ရွှေနှယ်ရိုးရယ်၊ တကယ်တော့ ရွှေနှယ်ရိုးကိုက မလိုက်စေချင်တာ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်အိပ်ပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

“အောင်မယ် ... မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ လေးလေးလကလည်း ဒီလိုပဲနေမှာပါပဲ၊
လိုက်စေချင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မကောင်းတတ်လို့ ခေါ်ရ
လည်း ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်သား ကသိကအောက် ဖြစ်
နေမှာပါ။ လေးလေးလ မူပျက်နေတာ သိတယ်နော်၊
ကျွန်တော့်အမေတောင်မှ သိနေပြီ”

“ဟယ် ... ရွှေဥက္ကာနော်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်တော့်ဦးလေး လူပျိုကြီးက မရိုး
တော့ဘူးဗျ၊ ကြည့်ရတာ ရွှေနှယ်ရိုးလည်း မရိုးတော့ဘူး”

“ရွှေဥက္ကာ”

ရွှေနှယ်ရိုးသည် ရွှေဥက္ကာရဲ့ ရယ်ရယ်မောမောဟန်
ကို မြင်ရ၍ တစ်မျိုးစိတ်အေးချမ်းရသော်လည်း ရှက်မွန်၍တော့
လာပေသည်။

“သူ မရိုးသားတိုင်း သူများတွေပါ လိုက်ဆွဲထည့် စ၊မနေ
နဲ့ သိလား”

“ဗျာ ... ကျွန်တော်က ဘာမရိုးလို့လဲ”

“အောင်မယ် ... မိမိုးက ပြောပါတယ်နော်၊ ညညတွေကျ
ရွှေဥက္ကာနဲ့ မြတ်နိုး ဖုန်းပြောနေရင် မပြီးဘူးတဲ့၊ သူ့မှာ
မြတ်နိုးကို ပြောစရာရှိရင် စောစောပြောထားရတယ်တဲ့။

ညဘက်မှာ ဖုန်းဆက်မိရင် သေရော့တဲ့၊ အားကိုမအား
တော့ဘူးတဲ့ ဖုန်းက”

“ဒါတော့ ဖုန်းပြောတာပဲ ဘာဆိုလဲ၊ ရွှေနှယ်ရိုးနဲ့လည်း
တချို့နေတွေ ပြောတာပဲ”

“ကျွန်မနဲ့က ရိုးရိုးပြောတာလေ”

“မြတ်နိုးနဲ့လည်း ဒီလိုပဲပေါ့၊ ရိုးရိုးမပြောလို့ စကားလိမ်
နဲ့ ပြောနေလို့လား၊ ကင်းမြီးကောက်ထောင် ပြောနေလို့
လား”

“တစ်နေရာရာ သွားကြရင် ရှင်တို့နှစ်ယောက်တည်း
တကျိတ်ကျိတ်နဲ့ တိုင်ပင်စရာ မကုန်ဘူးဆို၊ ကြားပါတယ်
နော်၊ အားလုံး သိပါတယ်၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်လို့ ပြန်မပြော
တာ၊ ဒါကိုများ သူက သူများတကာကို မရိုးဘူးလေး ဘာ
လေး လျှောက်ပြောနေတယ်”

“မရိုးတော့ကော ဘာဖြစ်လဲဗျာ၊ အပြစ်မှ မရှိတာ၊ ကျွန်တော်
နဲ့ မြတ်နိုး မရိုးဘူးလို့ ရွှေနှယ်ရိုးက ပြောရင်လည်းပြော
လေ ရတာပဲ၊ လေးလေးလနဲ့ ရွှေနှယ်ရိုးလည်း မရိုးပါ
ဘူး”

“ရိုးတယ် ... သိလား”

“ဟင် ... ဟား ဟား ဟား”

www.burmeseclassic.com

ရွှေဥက္ကာကို ကြည့်၍ ရွှေနွယ်ရိုးပါ ပြုံးစိစိ လိုက်
 ဖြစ်လာသည်။ ရွှေဥက္ကာ ကြည့်ရတာ မြတ်နိုးနှင့် တကယ်စ
 သံယောဇဉ် စ၊ ပြီထင်ပါရဲ့။ တော်ပါသေးရဲ့။ ကိုယ့်ဘက်က
 တုံ့ပြန်နိုင်မှာ မဟုတ်တာ သေချာတဲ့ ရွှေဥက္ကာ ကိုယ့်ကိုစိတ်ဝင်
 စားနေမှာမျိုးကို ရွှေနွယ်ရိုး အတော်ပဲ မဖြစ်စေချင်ခဲ့တာပါ။
 အဲသလိုခံစားချက်မျိုး လေးလေးလ အပေါ်ကျတော့ ဘာကြောင့်
 မဖြစ်ပေါ်မိပါလိမ့်။

လေးလေးလကိုကျတော့ ရွှေနွယ်ရိုးဟာ စိတ်ဝင်စား
 မနေပါစေနဲ့လို့ ဘယ်တုန်းကမှ ဆန္ဒမပြုဖူးခဲ့။ မယုံမကြည်သံသယ
 နှင့် တထင်ထင်ရှိနေရင်းကကိုပဲ တစ်ဖက်ကလည်း ရှောင်ရှားသင့်
 သည်လို့ ထင်မြင်ယုံဆဲမိတဲ့တိုင်အောင် ရင်ထဲဖြစ်ပေါ်နေတဲ့
 ခံစားချက်တို့က ဆန့်ကျင်ဘက် ဦးတည်ရာတစ်ခုသို့ ညွှန်နေသည်။

နေ့လယ်ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးဖို့ ငါးမိနစ်လောက် အလို့
 မှာတော့ ရွှေလသာရဲ့ ရုံးခန်းတံခါးက ချပ်ခနဲပွင့်ကာ ရွှေလသာ
 ထွက်လာပါသည်။ တွန့်ခနဲနေအောင် ရင်ခုန်သွားတဲ့ ရွှေနွယ်ရိုး
 က အသားလွတ်နေရင်း ရွှေဥက္ကာကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်၍
 ရွှေဥက္ကာက ပြုံးစိစိ။

“ဦးလသာ ထမင်းစား ထွက်မလို့ထင်တယ်”
 “ဟုတ်ကဲ့”

“အတော်ပဲ ... မျိုးလည်း ခုပဲထွက်တော့မလို့ ဒါဖြင့်
 ဒီလိုလုပ်ပါလား ဦးလသာ၊ မျိုးတို့အတူတူထွက်လိုက်ပြီ
 အပြန်ကျ မနေ့က ဂိုဒေါင်ကို ပစ္စည်းအဝင်တစ်ချက်
 သွားကြည့်မလားလို့ အပြင်ထွက်စားမယ် စိတ်ကူးနေတာ
 မျိုးကားကလည်း သိပ်မကောင်းတော့ ခုပဲ ဘယ်လိုသွား
 ရင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေတာ၊ ဦးလသာလည်း အပြင်
 ထွက်လာတော့ အိုင်ဒီယာ ရသွားတယ်၊ အတော်ပဲလို့”

ဆီးကြိုကာ အဆက်မပြတ် ပြောလိုက်တဲ့ ခင်မျိုးမြတ်
 စားကို သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရတာမို့ ရွှေဥက္ကာပင် ရှုတင်းတင်းဖြစ်
 နေပါသည်။

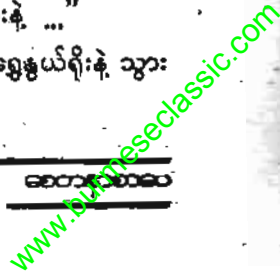
“အဲဒီအဖျက်သမားမကတော့ ရှုပ်ပြီ”

တီးတိုးအတင်းပြောလိုက်သေးသည်။ ရွှေလသာ
 မမျှော်လင့်ထား၍ တခဏ အငိုက်မိနေပြီးမှ ...

“ဂိုဒေါင်ကတော့ ဒီနေ့ မသွားတော့ဘူး၊ ပြီးတော့
 သယ်နံ့ကျွန်းမှာ တစ်လမ်းစီပဲ၊ လမ်းလည်း မကြိုဘူး
 လေ”

“ဒါဖြင့် ထမင်းစားဖို့ပဲ ဦးလသာ ကွားနဲ့ ...”

“မဟုတ်ဘူး မခင်မျိုးမြတ်၊ ကျွန်တော် ရွှေနွယ်ရိုးနဲ့ သွား
 စရာကိစ္စတစ်ခု ရှိတယ်”

ခင်မျိုးမြတ် မျက်နှာမှာ မှောင်မည်းသွားပါသည်။

“မခင်မျိုးမြတ်ကား မကောင်းရင် ကားလဲသုံးချင်ရင်
ရွှေဥက္ကာကား ယူရင် ယူသွားလိုက်ပါ။ ရွှေဥက္ကာ ... မင်း
ဘယ်သွားဖို့ရှိလဲ”

“ကျွန်တော် လမ်းကူးပြီးစားမှာ လေးလေးလ”

“ဒါဖြင့် ကားခဏလောက် မခင်မျိုးမြတ်ကို ပေးလိုက်ပါ
ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခါတိုင်းဆို ကြည်ဖြူကောင်းမှ ကြည်ဖြူမည် ဖြစ်
ပေမဲ့ ခုတော့ ရွှေဥက္ကာက ကြည်ကြည်သာသာကြီးပင် ခေါင်းညိတ်
လိုက်ပါသည်။

“အို ... ရပါတယ်၊ လမ်းကြိုသလားလို့ပါ။ ဦးလသာကိစ္စ
ရှိရင်လည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် လမ်းလျှောက်ပဲ သွားမှာပါ။
သူများကားတော့ ယူမသုံးတော့ပါဘူး”

ရွှေဥယျာဉ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့ ခင်မျိုးမြတ်ရဲ့
မျက်လုံးတို့က စူးတောက်နေသည်။ ရွှေဥယျာဉ်ကလည်း ယောက်
ပြီး လှမ်းကြည့်နေမိရက်သား။ ကိုယ်က မဏ္ဍပ်တိုင်တက်သူလို
ပုံစံမျိုးပေါက်မှာ သေမလောက် ရှက်သော်လည်း သူကတော့
လှမ်းကြည့်မိတာကို ထိုသို့များ အထင်လွဲလေမလား။

မိန်းမသားချင်းမို့ သူ့ကို အားနာမျက်နှာပူသလိုပင်
မိသေးသည်။ သို့သော် ခင်မျိုးမြတ် မျက်လုံးထဲက အရိပ်
သာင်ကတော့ “နေနှင့်ဦးလေ” ဆိုတဲ့ အကြိတ်ကြီးဝါးရိပ်များ
လှုပ်ပင်။ အင်း ... နေရင်းထိုင်ရင်း ရန်သူရနေပါလား။

ရွှေလသာက ဆက်ထွက်လာရင်း အထ၊ခက်နေတဲ့
ယမ်းကို ...

“ရွှေဥယျာဉ် ... လာလေ ... သွားစို့”

အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်တစ်ခုခုပဲ သွားလုပ်တော့မှာ
ပုံစံတည်တည်ပြောပြီး ထွက်သွားနှင့်၍ ရွှေဥယျာဉ်က နှုတ်
ထဲ၌ ထ၊ထွက်လာရသည်။

“အပြန်ကျ မုန့်ဝယ်ခဲ”

ရွှေဥက္ကာ အမှာစကားကြောင့် ကြားလိုက်ရတဲ့
ဘီဒေစီပင် ပြုံးစိစိ။

“ဘာမုန့်လဲ”

“ဆိုင်ပေါ်မူတည်ပြီးတော့ပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စားကောင်း
မယ်ထင်တဲ့ဟာမျိုးလေး စေတနာရှိရှိ ဝယ်လာခဲ့ရင် တော်
ပါပြီ၊ မေ့လည်းမလားနဲ့ဦး၊ တော်ကြာ ကိုယ့်ဟာနဲ့ကိုယ်
ကိစ္စများပြီး ဘာမှ အာရုံမရှိပဲ ဖြစ်နေဦးမယ်”

အဓိပ္ပာယ်ပုဂံ၍ ပြောနေသော်လည်း နောက်ပြော
နေတာကို နှစ်ယောက်ချင်းတော့ သိတာမို့ ရွှေစွယ်ရိုးက
စောင်းသာ ထိုးပစ်ရစ်ခဲ့သည်။

ကားပေါ်ရောက်၍ ကားမောင်းထွက်လာပြီးလျှင်

“ရွှေစွယ်ရိုး ဘာစားချင်လဲ၊ ကြေးအိုးလား”

တကယ်တော့ ဘာမှမစားချင်လောက်အောင် စင်စစ်
ပြည့်ကျပ်တုန်လှုပ်နေသော်လည်း ခေါင်းသာညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

“မိလျှံကျိုင်း သွားလိုက်မယ်”

ရွှေလသာက တစ်လမ်းလုံး ဘာစကားမှမပြော
ရွှေလသာ ကိုယ်တိုင်ပင် တုန်လှုပ်မှုရှိနေပုံရ၍ ရွှေစွယ်ရိုးက
ပြောစရာမလိုတော့ပြီ။ အတိတ်ကြီး တိတ်ဆိတ်၍ ပါလာသည်။
ရန်ကုန်အင်တာနေရှင်နယ်ဟိုတယ်ဝင်းထဲက မိလျှံကျိုင်းဆိုင်
ရောက်ခဲ့ကာ ရွှေလသာက သူ့အတွက် မစ်စီဂရစ်လ်နှင့် ရွှေစွယ်ရိုး
အတွက် ကြေးအိုးမှာလိုက်ပြီးတဲ့အထိ ဘာစကားမှမဆို။

စားစရာတွေ ချလာလည်း ၄ ဘာမှမပြောသေး
“ရွှေစွယ်ရိုး စား”ဆိုတာ တစ်ခွန်းပဲ ကြင်ကြင်နာနာလေသံမှ
ပြောကာ တိတ်ဆိတ်စွာ စားသောက်နေဖြစ်ကြပြန်သည်။ မှ
အခါမှာတော့ “လေးလေးလ ဘာပြောမလို့လဲဟင်” လို့ ရွှေစွယ်ရိုး
ကလည်း မမေးရဲတော့ပြီ။

အစားတွေစားလို့ အတော်ကြီး ကုန်လှမှ ရွှေလသာ
သံက တိုးညင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“စားလို့ ကောင်းလား ရွှေစွယ်ရိုး”

“ဟုတ်”

ရွှေစွယ်ရိုးရဲ့ ဖြေသံဟာ သဲ့သဲ့သာ ရှိသည်။

“ရွှေစွယ်ရိုးရဲ့ ဘယ်ဘက်က စားပွဲကို မသိမသာ အကဲခတ်
ကြည့်လိုက်ပါလား”

မသိမသာ ဆိုပေမဲ့ ရွှေလသာရဲ့ အဆက်အစပ်မဲ့

စကားကို အံ့အားတသင့် ဖြစ်လှတာမို့ ရွှေစွယ်ရိုးက ဖြန်းခဲပဲ
ကြည့်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ အသက်သုံးဆယ်ကျော် လူရွယ်တစ်
ယောက်နှင့် အသက်နှစ်ဆယ်တောင် ကောင်းကောင်းပြည့်ပုံမရသေး
တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်တို့ ဖြစ်သည်။

လူရွယ်ကလည်း သန့်သန့်ပြန်ပြန်၊ ကောင်မလေး

ကလည်း ကလေးဆန်ဆန် သွက်လက်လှ၍ တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက် ထည့်ပေး ငှဲ့ပေးနေကြသည်မှာ တယုတယနိုင်လှကြ
သည်။ မျက်လုံးတွေထဲမှာတော့ အချစ်ရည်တို့ တောက်ရွန်းကာ
ကြည်နူးခြင်းအတိက ဘေးကိုပါ ကူးစက်နိုင်လောက်သည်။

ရွှေစွယ်ရိုးက မျက်လုံးပြန်လွှဲလိုက်လျှင် သူ့ကိုစိုက်

ကြည့်နေသည့် ရွှေလသာ မျက်ဝန်းတို့နှင့် အကြည့်ချင်းဆို
သွားတာမို့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ...

www.burmeseclassic.com

“ဘာဖြစ်လို့လဲလေးလေးလေး၊ လေးလေးလေး အသိ...”

“ကိုယ့်အသိဆိုရင် နှုတ်ဆက်မှာပေါ့၊ ရွှေနှယ်ရိုးရဲ့”

“ဒါဖြင့် ဘာအကြောင်း ရှိလို့လဲ”

“သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လိုပတ်သက်တယ် ထင်...”

“အို... လေးလေးလေးကလည်း ကြည့်လိုက်တာနဲ့”

“မှန်း အသိသာကြီးကို”

“အရွယ်ချင်း ကွာနေတာ၊ ကောင်မလေးက ကျောရိုး”

“လေးနဲ့ဗျ၊ သားအဖတော့ မဟုတ်တာ သေချာ”

“တူဝရီးလား၊ ဆရာတပည့်လား”

“အို... လေးလေးလေးကလည်းနော်၊ သူတို့မျက်နှာ”

“အကြည့်တွေကို ကြည့်ပါဦး၊ ချစ်သူတွေဆိုတာ အသိ”

“ကြီးပဲဟာ၊ အသက်အရွယ် ကွာပေမဲ့လည်း ခုနက”

“ဒါမျိုးရှိပါတယ်၊ ကာယကံရှင်ချင်းချင်းနဲ့ မိဘအသိ”

“အပိုင်း အဆင်ပြေရင် ပြီးတာပဲလေ”

“အားတက်သံရောလေး ငြင်းခန်နေမိတဲ့ ရွှေနှယ်”

“သည် ရွှေလသာ ဆွဲယူဦးတည်ဆက်စပ်တော့မှာကို မရိပ်စက်”

“အမျိုးသားက ကိုယ့်ထက်တော့ နည်းနည်းငယ်”

“ကောင်မလေးကလည်း ရွှေနှယ်ရိုးထက် နည်းနည်းငယ်”

“နော်”

“အင်း”

“ကိုယ်နဲ့ ရွှေနှယ်ရိုး အသက်ကွာသလောက်ပဲ သူတို့ကွာ”

“ကြမှာပေါ့နော်”

ဘုရားရေ...။ ကျောချလှနီးဆဲဆဲရှိမှ ဓားပြကိုသိပြီ။

“ကိုယ်က လူကြီးတစ်ယောက်၊ ရွှေနှယ်ရိုးက ကလေး”

“မဟုတ်တော့ပေမဲ့ လူငယ်လေးဘဝပဲ ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီ”

“အကွာအဟာကြောင့် ကိုယ့်ကို လူတွေလှောင်ပြောင်စရာ”

“ဖြစ်မလား၊ ရွှေနှယ်ရိုး ကိုယ်တိုင်ကများ ပြက်ရယ်ပြုလိုက်”

“မလားလို့ အမြဲစိုးရိမ်မိခဲ့တယ်၊ မဝံ့ရဲသလို ရှက်သလိုလည်း”

“ဖြစ်ခဲ့လို့ ကိုယ် ဒီလောက်ထိ အချိန်ဆိုင်လားတာပဲ ...”

“တကယ်တော့ ချာတီတ်မငယ်လေးတစ်ယောက်ကို”

“မှ ချစ်မိတဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်ဟာ ရှက်စရာတော့လည်း မဟုတ်”

“ပါဘူးနော်၊ ကာယကံရှင်ချင်း ပြေလည်ရင်၊ အချစ်ချင်းညီ”

“ရင်၊ အသိုင်းအဝိုင်းကလည်း ကြည်ဖြူရင် မဖြစ်နိုင်စရာ”

“လည်း မရှိပါဘူး၊ ကိုယ် အချိန်ယူပြီးမှ ခုလိုပြောဖြစ်တာ”

“မို့ လေးလေးနက်နက် ရှိတယ်ဆိုတာ ရွှေနှယ်ရိုး နားလည်”

“စေချင်တယ် ...”

“ရွှေနှယ်ရိုးကို ကိုယ် သိပ်ချစ်နေမိပြီ”

အောင်မယ်လေးတော်။ ပြောမဲ့ပြောတော့လည်း အဲဒါ
ထိုင်တည်း ... သူဆက်စပ်ချင်ရာတွေ ဆွဲယူဆက်စပ်သွားလို့
တာ။ ဘေးစားပွဲက စုံတွဲဟာတောင် သူ့ဥပမာပြလိုရအောင်
ကြိုလွှတ်ထားတဲ့ ဒလံတွေများလားရယ်လို့ မဟုတ်မှန်းသိသိနဲ့
တွေးမိချင်စရာ ဖြစ်ရော။

ရွှေစွယ်ရီသည် ရင်ကလေးဖိုဖို ရှက်ရှက်နှင့် ကတုန်
ကမင် ဖြစ်နေမိသည့်ကြားက အဲဒီ လေးလေးလကို ထုထုစစ်
ချင်သေးသည်။ ခပ်တည်တည်ကြီး သူ့သိက္ခာနှင့်သူ လူကြီးနေရာ
ကပဲ နေနေတော့မလိုလိုနဲ့ နိဒါန်းလည်းမပျိုး အရိပ်အမြှက်လည်း
မပြပဲ ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း ပြောမဲ့ပြောတော့လည်း မမျှော်လင့်
စရာ။

“ဟိုအရင်က ရည်းစားနှစ်ယောက်လောက် ထားဖူးတယ်လို့
ကိုယ်ကပြောထားလို့ အချစ်ဦးမဟုတ်ရတော့ဘူးလို့တော့
ရွှေစွယ်ရီ မထင်နဲ့နော်၊ ရွှေစွယ်ရီကို သိပ်ချစ်မိနေပြီလို့
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေချာသိတဲ့ အချိန်မှာ ရည်းစားထားဖူး
တယ်ဆိုတာဟာလည်း ကလေးကစားသလို ဖြစ်သွားတယ်
ကိုယ့်မှာ ခင်မင်ဆက်သွယ်နေတဲ့ ဟိုလိုလို ဒီလိုလို အချို့
သမီးမိတ်ဆွေတွေ ရှိတယ်ရယ်လို့လည်း အင်တင်တင်မဖြစ်
နဲ့၊ အဲဒါ အလကားတွေ ...

အိမ်ထောင်ပြုသင့်တဲ့အရွယ်ကို ရောက်လာလွန်လာ
တဲ့အခါ အမေတို့ အစ်မတို့က ဟိုပြဒါပြ ဟိုစဒီစ ရှိတာ
ကို ကိုယ်တိုင်ကလည်း လူပျိုကြီးလုပ်ဖို့ မရည်ရွယ်ထားဖူး
ဘူးဆိုတော့ တချို့ကိုတော့ နည်းနည်းပါးပါး ထည့်စဉ်း
စား၊ တချို့ကိုတော့ လေ့လာအကဲဖြတ်နဲ့ မယုတ်မလွန်
ကလေး တရင်းတနီး နေထုတ်ခွဲဖူးတာ အမှန်ပါ ...

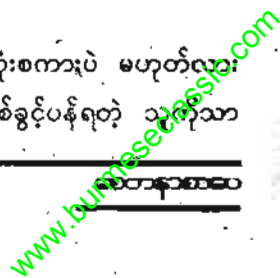
ဒါပေမဲ့ ခေါင်းထဲထည့် စာရင်းထဲထည့်ပြီး ဒါတွေ
ကို ရွှေစွယ်ရီ စဉ်းစားဖို့ မလိုပါဘူးလို့ပဲ ကိုယ်ပြောပါ
ရစေ။ ကိုယ့်တစ်သက်မှာတစ်ခါ ဘယ်တုန်းကမှ မခံစား
ဖူးတဲ့ ခံစားချက် နင့်နှင့်သီးသီးနဲ့ သိပ်ချစ်မိတာ ရွှေစွယ်ရီ
တစ်ယောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ တကယ်ပါ။”

“ဒါတော့ ဒီလိုပဲ ပြောရတော့မှာပဲလေ”

မရဲတရဲကြားကပင် ဘာကို မကျေနပ် မကြည့်ဖြူ
ချင်သည် မသိ၊ မကြည့်မသာရှိမိကာ ဂျစ်ကန်ကန် ခွန်းတုံ့မိသည်။
ရွှေလသာက ပြုံးကာ ...

“ရွှေစွယ်ရီ ဒီလိုစကားမျိုး ဗြတ်ခနဲ ပြောလိုက်မယ်ဆိုတာ
ကိုယ်သိပါတယ်”

“အဲဒါ ယောက်ျားတွေ လက်သုံးစကားပဲ မဟုတ်လား
လေးလေးလရဲ့၊ နောက်ဆုံး ချစ်ခွင့်ပန်ရတဲ့ သူ့ကိုသာ

အချစ်ဆုံးလို့ အားလုံးပဲ ပြောကြတာပဲလေ၊ ဟိုးတုန်းက ရည်းစားဟောင်းကိုတော့ အချစ်ဆုံးပါ၊ မင်းကိုလည်း ချစ်တော့ချစ်ပါတယ်လို့တော့ ဘယ်သူကမှ ပြောမှာမဟုတ်ပါဘူး။”

ရွှေလသာက ပခုံးကိုလှုပ်ကာလှုပ်ကာ သဘောတူရယ်နေသည်။ လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ကိုချစ်စကားပြောပြဆိုတဲ့အခါ အလိုလိုနေရင်း သူ့ကို ရိုက်တာလန့်တာတွေ လေးကုန်ရတာ အမှန်ပင်။ အရိုသေတန်သွားတာမျိုးလားတော့ မသိဘဲ

ဟိုးအရင်က အဖြစ်အပျက်တွေအပေါ် စိတ်ချလက်ချ ယုံကြည်နိုင်ဖို့ မရေရာသေးတဲ့ သူမျိုးအပေါ်ကိုတော့ ပိုတောင့်ပြောခဲ့ဆိုရဲ ဖြစ်လာရပါသည်။ ရွှေနှယ်ရိုး ရင်ထဲတွင် လေးလေးထဲကို မြတ်နိုးခြင်းတစ်ဝက် မယုံကြည်နိုင်ခြင်းတစ်ဝက်။ အချစ်တစ်ဝက် အကြောက်တစ်ဝက်နှင့်တည်း။

ကိုယ့်ကို ဘာမှမပြောသေးပဲ ကိုယ်နှင့် ဘာသိတာသာ မပတ်သက်ခင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့။ ကိုယ့်ကို ချစ်ရေးဆိုတာ ပြီဆိုတဲ့အခါ ရင်ထဲ ပိုခံစားလာရပါသည်။ ကြိတ်မနိုင်ခဲအခိုးလိုးခုလု ဖြစ်ရသည်။ ဝမ်းနည်းသလိုလိုပင်။ အမည်းစွန်းအသော ချစ်သူမျိုးကိုသာ လူတကာ ရလိုကြတာပေါ့ လေးလေးထဲရယ်။

ဒါဝေမဲ့ ဘာမှန်းမသိတဲ့ မသင်္ကာစရာရှိထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုမှ ကိုယ်က ချစ်မိရပြီ ဆိုတဲ့အခါ ကိုယ့်အကြောက် ဝမ်းနည်းအားငယ်ဖို့ ကောင်းလွန်းလှတာပေါ့။

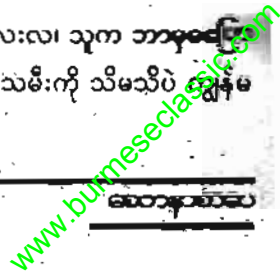
“ရွှေနှယ်ရိုး ကိုယ့်ကို စိတ်မဆိုးဘူးမို့လားဟင်၊ မျက်နှာလေး မှန်သွားတာ ဘာကြောင့်လဲ၊ ကိုယ့်ကို ခါးခါးသီးသီး မချစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာမျိုး မဟုတ်ရင်ပဲ ကိုယ်ကျေနပ်ပါတယ်၊ ကိုယ် အချိန်တွေစောင့်ဖို့ စိတ်ရှည်ပါတယ်”

“လေးလေးလကို မေးချင်တာတွေ ရှိတာ”
“မေးလေ၊ မေး၊ ဒါတွေ ရှိနိုင်တာပေါ့၊ ရွှေနှယ်ရိုး ကြိုက်တာမေး”

“လေးလေးလ ... ဖြူလဲ့လဲ့ကြည့် ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တကယ်ပဲ မသိဘူးလား”

ရွှေလသာက မျက်ခုံးတွန့်သွားရရင်း ...
“ကိုယ့်ကို ရွှေနှယ်ရိုး ဒီနာမည်မေးတာ နှစ်ခါရှိပြီနော်၊ ပထမတစ်ခါလည်း ကိုယ်စိသိပါဘူးလို့ပဲ ပြောခဲ့မှပဲ၊ သူက ဘယ်သူမို့လဲ ရွှေနှယ်ရိုးရယ်၊ ကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်ပါတယ်လို့ ပြောနေလို့လား”

“သူက သေသွားပြီလေ လေးလေးလ၊ သူက ဘာမှမသိပါဘူး၊ လေးလေးလ အဲဒီအမျိုးသမီးကို သိမသိပဲ အချိန်မအမှန်သိချင်တာ”

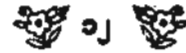

“ကိုယ် တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး၊ ရွှေနှယ်ရိုးရယ်”

စိတ်ရှုပ်ထွေးသော သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ရွှေနှယ်ရိုး
တိတ်တနိုး ရှိုက်မိသည်။

၃၁ ၂ ၃၁

ရုံးကို လာကြိုနေကျမှာ ကားကို ဦးလေးထူး
မောင်း၍သာ။ အသွားအပြန် အမြဲတမ်း ဤသို့သာ ကြိုပို့နေကျ
ဖြစ်ပါလျက်၊ ဒီနေ့ညနေ လာကြိုတော့ ကားပေါ် အန်တီကြီးပါ
လာသည်။ ရုံးအဆောက်အအုံရှေ့ ကားကိုထိုးရပ်ပြီး အန်တီကြီးက
ကားပေါ်မှဆင်းကာ ရုံးရှေ့ကွန်ကရစ်လမ်းပေါ်ပင် ရပ်နေပါသည်။

ရွှေနှယ်ရိုး ထွက်လာသောအခါ နောက်မှာ ဘယ်သူ
ပါလာလဲပုံစံနှင့် လှမ်း၍ကဲကြည့်လိုက်ပါသေးသည်။

“အန်တီကြီး ဘာလဲ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးအေး”

“အန်တီကြီး ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

“ဘယ်ကမှ ပြန်မလာဘူး၊ ညည်းကိုကြိုတာကိုပဲ လိုက်လာတာ”

ကားပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်လာရင်း အန်တီကြီးက ရွှေ့နွယ်ရိုးကို လှည့်တကြည့်ကြည့်နှင့် ဘာမျှမပြောသော်လည်း အမူအရာ ထူးခြားနေတာမို့ ရွှေ့နွယ်ရိုး အံ့အားသင့်ရပါသည်။ နေ့လယ်က လေးလေးလ စကားကြောင့် ရင်ဖိုလှုပ်ရှားနေတာပင် လွင့်ပြယ်ရသည်။

“ဒီအချိန်ဆိုရင် ဟိုတူဝရီး ပြန်ပြီလား”

စကားအဆက်အစပ် မရှိ၍ ...

“ဘယ်တူဝရီးလဲ အန်တီကြီး”

“ဟို ... ရွှေ့ဥက္ကာတို့ ရွှေ့လသာတို့ပေါ့”

“မပြန်သေးဘူး၊ ရွှေ့ဥက္ကာကတော့ တစ်ခါတလေ ဒီအချိန်လောက် ပြန်တတ်ပါတယ်၊ လေးလေးလကတော့ ဒီထက် နောက်ကျတာ များတယ်”

ရုံးစတက်ကာစက ရွှေ့ဥက္ကာက သူ့ကားနဲ့ အသွားအပြန် လိုက်လို့ရကြောင်း ကမ်းလှမ်းပါသေးသည်။ သူတို့တူဝရီးကလည်း ရွှေ့လသာ ကားတစ်စီး၊ ရွှေ့ဥက္ကာ ကားတစ်စီးနှင့် သွားချိန်ပြန်ချိန် မတူကြ။ မေမေ ခွင့်ပြုလိမ့်မယ်လည်း မထင်၍ အိမ်ကိုပင် ပြန်မပြောခဲ့တော့။

အန်တီကြီး အမူအရာ ထူးခြားနေရုံမက အိမ်ရောက်တော့လည်း မေမေက တံခါးဝထွက်ကြိုနေသည်။ ရွှေ့နွယ်ရိုး အိမ်ထဲဝင်ကာ အခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည် တောက်လျှောက် နောက်က မေမေရော အန်တီကြီးပါ ပါလာပါသည်။ အခန်းထဲလိုက်ဝင် အခန်းတံခါးတွန်းပိတ် ဧည့်သည်ကြိုလျှင် ရွှေ့နွယ်ရိုးက အံ့အားတသင့်နှင့် ...

“မေမေတို့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

မေမေ့ မျက်နှာကတော့ နည်းနည်းတော်သေးသည်။

အန်တီကြီးက ပိုပြီး မှုန်တင်းတင်း ဖြစ်နေပါသည်။ အန်တီကြီးကပင် ..

“ညည်းနေလယ်က ရွှေ့လသာနဲ့ ဘယ်သွားတာလဲ”

“ဟင် ... အန်တီကြီးတို့ကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဘယ်သူပြောလဲ မမေးနဲ့၊ ငါတို့မေးတာပြေ”

“နေ့လယ်စာ ထွက်စားတာပါ”

“အေး ... ကောင်းတယ်၊ ငါတို့က ညည်းကိုပြင်ပမှာ ဗဟုသုတ အတွေ့အကြုံ ရပါစေဆိုပြီး ရုံးအလုပ်ဝင်လုပ်ခွင့်ပြုထားတာ၊ အလုပ်နဲ့မဆိုင်ပဲ အလုပ်ရှင်နဲ့ ဟိုသွားဒီလာ လျှောက်လည်နေဖို့ မဟုတ်ဘူး”

www.burmeseclassic.com

“လျှောက်မလည်ပါဘူး၊ မိလျှံကျိုင်းမှာ သွားစားတာပါ။ ပြီးတော့ ဒီလိုအမြဲသွားနေတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီတစ်နေ့ပဲ”

“ဘာဒီတစ်နေ့လဲ၊ ညာမပြောနဲ့ ရွှေနှယ်ရိုး၊ ညည်းနဲ့ ရွှေလသာ ဒီလိုပဲ ရုံးကနေ တကျောင်းကျောင်း ထွက်နေကျ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဆို အန်တီကြီးကလည်း၊ ဟိုးအရင်ကတော့ သူ့ စက္ကတရီ မရခင် သူ့ကို ကူလုပ်ပေးရတုန်းက အလုပ် ကိစ္စနဲ့ ထွက်ဖူးတာရှိတယ်၊ အဲဒါပဲ”

“မယုံဘူး၊ ညည်းတို့ ဒီလိုပဲ လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ ထွက်သွား နေကျဆို”

“မဟုတ်ပါဘူးဆို”

မေမေက လေပြည်နှင့်ဝင်ကာ ...

“ဒီနေ့လည်း ထမင်းဘူးပါသားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အပြင်ထွက် စားစရာလိုလဲ သမီး”

အန်တီကြီးက မျိုးမြတ်ဆို အပြင်ထွက်သွားကာ ထမင်းချိုနှင့်ခြင်းကို သွားကြည့်သည်တွင် ထမင်းချိုနှင့်က စားပြီးသား ပြောင်နေသည်။ အန်တီကြီးက ပြန်ဝင်လာကာ ...

“ထမင်းချိုနှင့်က စားထားပါလား”

“အဲဒါ သမီးက လေးလေးလနဲ့ အပြင်မှာ စားမှာမို့လို့ ထွက်သွားပြီဆိုတော့ ရွှေဥက္ကာက ယူစားလိုက်တာပါ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

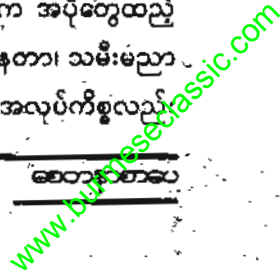
“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ အခု ငါတို့သိလို့ပေါ့၊ ငါတို့မသိပဲနေရင် လည်း ရွှေလသာနဲ့ အပြင်ထွက်စားတာကို ဖုံးထားလိုက် မယ်ဆိုပြီး ညည်းထမင်းချိုကို သွန်ပစ်လိုက်လားလို့ပေါ့”

“ဟာ ... အန်တီကြီးကလည်း၊ ဘာအတွက် သမီးက အဲလောက် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ ထုတ်နေရမှာလဲ၊ လေးလေးလနဲ့ အပြင်သွားရရင် အိမ်ကျ ပြန်ပြောနေတာပဲ ဟာကို၊ ဟိုတလောက သွားတာတွေ အန်တီကြီးတို့ မေမေတို့ သိတာပဲဟာ”

“အလုပ်နဲ့ သွားရတုန်းက ပြန်ပြောပေမဲ့ အပျော်ထွက်နေ တာကျတော့ ညည်းက အုပ်ထားမှာပေါ့”

ရွှေနှယ်ရိုးသည် ဒေါသကလေး ထွက်လာမိကာ ...

“အန်တီကြီးက သမီးကို အဲလောက်စွပ်စွပ်ပုတ်ခတ် ပြောနေ ရအောင် ဘယ်သူက ဘာပြောသွားလို့လဲဟင်၊ ဒီနေ့အပြင် ထွက်တာ ဘယ်သူပြောလဲ၊ ပြောတဲ့သူက အပိုတွေထည့် ပြောသွားလို့သာ အန်တီကြီး ခုလိုဖြစ်နေတာ၊ သမီးမညာ ဘူး၊ သူ့ စက္ကတရီခနဲပြီးတော့ သမီးနဲ့ အလုပ်ကိစ္စလည်း”

အပြင်မထွက်ဘူး၊ အပျော်လည်း မထွက်ဘူး၊ ခုမှတစ်ကြိမ်ပဲ။ အဲဒါလည်း ပြန်ရောက်ရင် မေမေကို ပြောပြမလို့ပဲ”
 “ကဲ ... ဒါဖြင့် ဒီနေ့တစ်ကြိမ်က ဘာအရေးတကြီး အပြင်ထွက်စားရသလဲ ပြောပါဦး”

ရွှေနှင်းစွန်းရင်သည် မေမေကို ဖြည်းဖြည်းနဲ့နဲ့ ကလေး ခပ်ရှက်ရှက် ပြန်ဖွင့်ပြောပြဖို့ ကြံရွယ်ပြီးသားကိစ္စကို ခုတော့ စစ်မေးလို့ ပြောဖြစ်သလို ပြောရပေတော့မည်ကို ဝမ်းနည်းမိသည်။
 “လေးလေးလလက ဒီနေ့ တစ်ခုခု ကျွေးပါရစေ၊ စကား ပြောစရာရှိလို့ ဆိုလို့ သမီး လိုက်စားတာ၊ လေးလေးလလ ဟို ... သမီးကို ထမင်းစားရင်းနဲ့ ဟို ... ချစ်ခွင့်တောင်းတာ”

“ဘာ ... အမယ်လေး ... အမယ်လေး”
 အန်တီကြီးက ရင်ကိုထုများပင် ထုလိုက်ရင်း ...
 “တွေ့လား၊ အင်ကြင်း၊ တွေ့လား၊ ညည်းက သူများစကား အကွယ်မယုံပါနဲ့ဦးဆို၊ ရွှေလသာဟာ ရွှေနှင်းစွန်းရင်ကို ကြားကွင်းထောင်နေပြီ၊ အမိခံရတော့မယ် ဆိုတာ ဟုတ်နေပြီအော့ ခုပဲ ချစ်ရေးဆိုပြီတဲ့၊ ဒါတောင် ဒီနေ့မှဆိုတာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာ၊ ညည်းသမီးကြည့်ရတာလည်း ပျော့နဲ့နဲ့နဲ့ ပါနေပြီ ပုံစံမျိုး၊ စစ်စမ်း ... ညည်းသမီးကို”

ရွှေနှင်းစွန်းရင်သည် မျက်ရည်လည်လာကာ ...
 “အန်တီကြီး သမီးကို မယုံသင်္ကာတွေ မပြောပါနဲ့၊ သမီး ပြောတာတွေကိုလည်း လိမ်သလို ညာသလို မပြောပါနဲ့၊ သမီး မညာဘူး၊ မေမေ ပြောပြစမ်းပါ၊ ဘယ်သူဘာလာ အတိုအထောင် လုပ်သလဲ၊ သမီးကို တမင်ဒုက္ခရောက်အောင် မဟုတ်တာတွေ လိမ်သလိုပြောတဲ့သူ ရှိတယ်ဆိုတာ အံ့ဩမဆုံးဘူး”

မေမေက သက်ပြင်းချရင်း ...
 “နေ့လယ်က ခင်မျိုးမြတ် အိမ်လာပြောသွားတယ်”

ရွှေနှင်းစွန်းရင်သည် ခုတင်ပေါ် ထိုင်နေရာမှ “ဟင်” ခနဲ ညီကာ ဝုန်းခနဲ ထရပ်မိလေသည်။

“သူက အိမ်ထိလာတယ်၊ မဟုတ်တာတွေလည်း ပြောတယ်၊ အတော်စော်ကားတဲ့မိန်းမ၊ သူသာဣန္ဒြေမဲ့တဲ့မိန်းမ မေမေရဲ့၊ သူသာ လေးလေးလလကို ကပ်မရလို့ သွားပုပ်လေလွင့်တွေ ပြောနေတာ၊ သူက ဒီနေ့ လေးလေးလလကို သူနဲ့အတူ ထွက်စားဖို့ပြောတာ၊ လေးလေးလလက သမီးကိုခေါ်ပြီး အပြင်သွားတော့ သူ မနာလိုပြီး တမင်ပြောတာ၊ သိပ်စိတ်ပုပ်တဲ့မိန်းမ”

“သူတစ်ပါးကို နှစ်နှစ်နာနာတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ သမီးရယ်၊ သမီးတို့ဟာကလည်း ဒီလူတစ်ယောက်ကို ဝိုင်းစီမံဝင်စားနေကြသလို ဖြစ်နေရတာပေါ့၊ သူ အပြင်ခေါ်တာပဲ ဂုဏ်ရှိသလိုလို့၊ အခေါ်မခံရတာပဲ မနာလိုစရာလိုလို့”

“သူပြောရင် အမှန်ကိုပဲပြောပေါ့၊ ဘာကြောင့် အရင်က မသွားတာကို အမြဲသွားသယောင် ထည့်ပြောရတာပဲ တမင်တကာ မေမေတို့ စိတ်ပူပြီး သမီးကို ချုပ်ချယ်လိုက်အောင်၊ ဒါမှ သူ လှုပ်ရှားလို့ရအောင် ကောက်ကျွတ်တာ သက်သက်ပဲ”

“စိတ်ညစ်စရာတွေပါလားကွယ်၊ သူလာပြောရင် မေမေတို့က ချုပ်ချယ်လိုက်မယ်ဆိုတာ သမီးက ကြိုတွက်ပြီးသား ဖြစ်နေတော့ ရွှေလသာဟာ လူကြီးမိဘချုပ်ချယ် ပညတ်စွဲလူစားဆိုတာ သမီး သိတယ်ပေါ့”

ရွှေနှယ်ရိုးသည် ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်ကာ

“သူ လေးလေးလကို ဘာတွေ အပုပ်ချ ပြောသွားလဲ မေမေ၊ သူ ပြောတာတွေ ပြန်ပြောပြစမ်းပါ”

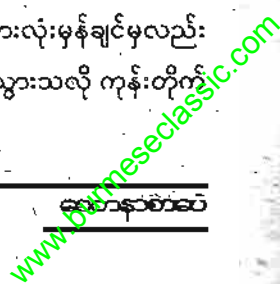
“သူ စိုးရိမ်လို့ စေတနာကောင်းနဲ့ လာပြောတယ်ဆိုတာလည်း ဟုတ်ရင်လည်း ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ သူ ပြောသွား

တာကတော့ ရွှေလသာဟာ နာမည်ပျက် ရှိတယ်၊ မိန်းကလေးတွေကို လွန်ကျူးပြီးတာတောင် တာဝန်မယူဘူးဆိုတဲ့ထိ သူ သတင်းကြားဖူးစာယ်တဲ့၊ ခုလည်း သမီးကိုဖြားယောင်းနေပြီ၊ သမီးကလည်း ပါနေပြီမို့ ချက်ချင်းမတားဆီးရင် သမီး ရေတိမ်နှစ်မယ်၊ အတိုချုပ်ကတော့ ဒါကိုပဲ လာပြောသွားတာပါ”

ရွှေနှယ်ရိုးသည် အံလေးကြိတ်ရင်း ဘာမှမချေပနိုင်ပဲ ရှိသည်။ တမင်သက်သက် ရွှေနှယ်ရိုးဘက်ကို ရှေ့တိုးမရအောင် လာသွေးထိုးသွားမှန်း သိပေမဲ့ ဘယ်လိုချေပရမည်မသိ။

“ညည်းသမီးပုံ ကြည့်ရတာ ခေါင်းမာမာနဲ့ မိုက်ရူးရဲမလိုပဲ အင်ကြင်း၊ တော်ပြီ၊ ဒီအလုပ်က ထုတ်ပစ်လိုက်တော့။ ဒီကုမ္ပဏီမှာ ညည်း ဆက်မလုပ်ရတော့ဘူး ရွှေနှယ်ရိုး၊ ဒါပဲ”

“ဟာ ... အန်တီကြီးက သူ တစ်ကြိမ်လာပြောသွားတဲ့ စကားလေးတစ်ခွန်းနဲ့ ဒီလောက်ထိ အရေးယူဆောင်ရွက်ဖို့မလိုပါဘူး၊ သူပြောတာတွေ အားလုံးမှန်ချင်မှလည်း မှန်မယ်၊ သမီး မသွားပဲတောင် အမြဲသွားသလို ကုန်းတိုက်သွားတာပဲဟာ”

“ဘာမှပြောမနေနဲ့ ရွှေနှယ်ရိုး၊ သူပြောသွားတော့ ညည်းစိတ်ပူပြီး ကြိုက်များနေကြပြီလား၊ သဲလွန်စ ရလိုကြည့်ညည်းအခန်းကို ရှာကြည့်ပြီးပြီ၊ ညည်းမိရိအံ့ဆွဲထဲ ဒီစာတွေ့တယ်”

ရွှေနှယ်ရိုးသည် သွေးကွက်ညိုတွေ ခြောက်စွန်းသော စာအိတ်ကို မျက်လုံးပြူးကျယ်စွာ ဝေးကြည့်နေမိသည်။ မေမေက တိုးညှင်းနူးညံ့စွာ ...

“ဒါ ... ဟိုကားတိုက်ခံရပြီး ဆုံးသွားတဲ့ ကောင်မလေး ရေးသွားတဲ့စာပေး၊ မေမေ သေချာပြန်စဉ်းစားကြည့်တယ်၊ သူ့စရာ မသေခင် ရွှေ ... ရွှေလို ရေရွတ်နေတာ သမီးလည်း ကြားတာပဲ၊ ဖြစ်တော့လည်း သူတို့ခြံရှေ့မှာပဲ ဒီခြံဘက်ကိုလည်း လက်ညှန်ညွှန်ပြတယ်၊ သူ ဘာတွေပြောသွားတယ်၊ မေမေထက် သမီးပိုသိမှာပါ၊ အဲဒီ ဖြူလှဲလှဲကြည့်ခမျာ ဒီခြံကိုပဲ ဒီစာပေးဖို့ လာခဲ့တာ မဟုတ်လား သမီး”

ရွှေနှယ်ရိုး ခေါင်းလေးငုံ့ချ ငြိမ်သက်နေမိသည်။ ဝမ်းနည်းပြီး ရင်ထဲနာကျင်လိုက်တာ လေးလေးလရယ်။ ကိုယ့်လိုသံသယ ကိုယ့်ရဲ့မယုံကြည်ရဲ့မှုမျိုး မေမေတို့ အန်တီကြီးတို့ကို မဖြစ်စေချင်ဘူး။ အဲဒါဟာ လေးလေးလကို ကျွန်မ ချစ်မိလို့ပဲ။

“မေမေကို အမှန်တိုင်း ပြောပါဦး သမီးရယ်”

“မေမေ ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီ မဖြူလဲကဲ ဒီအိမ်ကလူတစ်ယောက်ကို ပေးပေးပါဆိုပြီး ဒီစာကို ပေးသွားတာပါ၊ ဘယ်သူရယ်လို့တော့ အတိအကျ သူ ပြောမသွားနိုင်ပေမဲ့ ‘ရွှေ’ဆိုတာ တစ်လုံးတည်းပဲ”

မေမေမှာ မျက်ရည်ဝဲလာပါသည်။

“ဒါဖြင့် ဒီနေ့ ခင်မျိုးမြတ် ပြောသွားတဲ့ ရွှေလသာရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တနဲ့ အံ့ကိုက်ဖြစ်နေပါရောလား သမီး၊ အဲဒီတုန်းက ဖြူလှဲလှဲကြည့် စာပေးချင်တာလည်း သူ့ကိုပဲဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ သမီး မတွေးမိဘူးလား”

တွေးပါတယ် မေမေ။ ခုထိတွေးဆဲပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲသလို အရှင်းမယုံကြည်နိုင်တဲ့ ကြားထဲကပဲ အဲဒီ ရွှေလသာကို သမီး ချစ်နေမိတယ်လို့ပဲ ဝန်ခံပါရစေတော့။

ဒီစာကိုပါ ရှာတွေ့သွားကြတဲ့ မေမေတို့ အန်တီကြီးတို့ စိတ်ပူမယ်ဆို ပူလောက်အောင်ပဲ ကျိုးကြောင်းတိုက်ဆိုင်ခိုင်လုံနေပါသည်။ သူတို့ ပုပန်ကြတာကို အပြစ်မမြင်လိုတော့ပါ။ ခင်မျိုးမြတ် ပြောသွားတဲ့ ပုံစံမျိုးအထိတော့ဖြင့် ရွှေလသာဟာ မဆိုးစွားလောက်ပါဘူးလို့လည်း မျှော်လင့်ချင်သေးသည်။

တစ်ကြိမ်လောက် မှားယွင်းခေါင်းရှောင်ဖူးတဲ့ ဖြစ်ခဲ့
နဲ့ အကြိမ်ကြိမ် ဒီအဖြစ်မျိုး ဖြစ်ပျက်ကျူးလွန်နေကျလို့ ဆိုတဲ့
ဖြစ်မှုက မတူညီပါ။

“အသက်အရွယ်အရ ကိုကိုခေါ်ပုံအရ ရွှေဥက္ကာ မဖြစ်နိုင်
ဘူးလေ၊ သမီး ဒါကို လုံးဝမစဉ်းစားဘူးလားကွယ်”

“စဉ်းစားတဲ့အပြင် လေးလေးလကိုတောင် ဖွင့်မေးဖူးပါ
တယ်၊ ဖြူလုံလုံကြည့်ကို သိသလားလို့၊ သူက တစ်ခါ
မကြားဖူးဘူးလို့ ပြောတာကိုလည်း သမီး ယုံချင်တယ်
မေမေရယ်”

၃၈ x ၃၈

“ခင်ဗျားတို့အိမ်က ရုတ်တရက် ကျွန်တော်တို့အထံ
ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ ရွှေဥယံရိုးရာ၊ ဖုန်းဆက်တော့လည်း
ခေါ်မပေး။ ကျွန်တော်လည်းဆက်၊ လေးလေးလလည်းဆက်
တယ်၊ လေးလေးလ ဆိုတာ အလူးအလဲကို ဖြစ်နေတာပဲ
သူ ပရိုပိုစ် လုပ်မိပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ အလုပ်ထွက်လို့က်
ပြီဆိုတော့ သူ ပက်လက်လန်တာပေါ့၊ သူ့ကို ဘာစိတ်ဆိုး
သွားတာလဲ၊ လေးလေးလ သိပ်သိချင်နေတယ် ...

ကျွန်တော့်မေမေကိုတောင် လေးလေးလက ဖွင့်ပြော
ပြီး စုံစမ်းခိုင်းလို့ မေမေတောင် ဒီကအန်တီတို့ဆီ သာသေး
တယ်မို့လား၊ မေမေကပြောတော့လည်း သူ့ကိုဟန်မကျက်ပဲ
အရင်လိုပဲ ဆက်ဆံပါတယ်တဲ့၊ အလုပ်ထွက်တဲ့ကိစ္စမေး
တော့လည်း ရွှေဥယံရိုး တခြားသင်တန်း တက်ချင်တာလေး
တွေရှိလို့လို့ပဲ ပြောတယ်တဲ့၊ ဒီလောက်တော့ မကလောက်
ပါဘူး၊ တစ်ခုခုရှိမယ်ထင်တယ်၊ ပြောစမ်းပါ ရွှေဥယံရိုး
ရာ၊ ကျွန်တော့်ဦးလေးခမျာ အသည်းမကွဲစဖူး ကွဲပြီးသေ
လိမ့်မယ် သီရဲ့လား”

ခြံထဲမှာ ရွှေဥယံရိုးကို မြင်သည်နှင့် ဖြတ်လျှောက်
ချောင်းနေပုံရတဲ့ ရွှေဥက္ကာဟာ ရတဲ့အခွင့်အရေးကို လက်လွတ်
မခံပဲ ခြံတံခါးနား အပြေးကပ်လာကာ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လှမ်း
ပြောနေတော့တာမို့ ရွှေဥယံရိုးက ခြံတံခါးနား အပြေးအလွှား
လှမ်းခဲ့ရသည်။

“တိုးတိုး ရွှေဥက္ကာ၊ ဘာလို့ ဒီလောက် အကျယ်ကြီး
လှမ်းအော်ပြောနေရတာလဲ”

“တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောခွင့်ရဖို့ စောင့်နေရင် ပြောရမှာ
မဟုတ်တော့ဘူး၊ အချိန်လည်း မရှိဘူး၊ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ၊
ဘာဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ”

www.burmeseclassic.com

“လေးလေးလေးနဲ့ အပြင်ထွက်တဲ့နေ့ကပဲ မခင်မျိုးမြတ်က အိမ်လာ ကုန်းတိုက်သွားတယ်လေ ရွှေဥက္ကာရဲ့။”

“ဘာ ... ဒီဟာမကြီးပဲ တောက် ... ဒါကြောင့် အဲဒီနေ့က ခင်ဗျားတို့လည်း ထွက်ရော သူလည်း မျက်နှာပုပ်ပုပ်နဲ့ ထွက်ရောပဲ။ ကားမခောင်းဘူး ပြောပြီး ကားမောင်းထွက် သွားတာပဲ။ အန်တီတို့ကို လာထောင်တယ် ဟုတ်လား။ တောက် ... အန်တီတို့ကလည်း သူ့စကားလေးတစ်ခုနဲ့ ဒီလောက် ဖြစ်စရာလား။”

“သူက ကျွန်မတို့ ဒီလိုပဲ ခဏခဏ ထွက်နေကျလိုလည်း ပြောတယ်။ လေးလေးလေးကိုလည်း လူ ... လူယုတ်မာ တစ်ယောက် ...”

“ဘာ ...၊ ဘယ်လိုလူယုတ်မာလဲ”

“လေးလေးလေးက မိန်းကလေးတွေကို ဖျက်ဆီး ...”

“ဟာ ... တောက် ... ဒီဟာမကြီးကို နားရင်းအုပ်ပြီးမှ အလုပ်ထုတ်ပစ်မယ်။ ကျွန်တော့်ဦးလေးက အဲသလို ယုတ် မာတဲ့အစားထဲက မဟုတ်ဘူးဗျ။ နားလည်လား၊ သူဒီလို ပြောကော ခင်ဗျားတို့က တန်းယုံစရာလား ရွှေဥက္ကာရဲ့။”

“ကျွန်မ ဘယ်ယုံချင်ပါ့မလဲ ရွှေဥက္ကာရယ်။ မေမေတို့ အန်တီကြီးတို့ကလည်း အရင်ကတည်းက ဟို ... ယေ သင်္ကာစရာ တိုက်ဆိုင်မှု၊ ကြားဖူးနားဝလေးတွေ ရှိပြီးသား ဖြစ်နေတော့ ...”

“ဟာ ... ဘာတွေများ ကြားလို့လဲဗျာ။ လေးလေးလေးက ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဗျ။ ခင်ဗျား အဲဒါကို ယုံထား ရွှေဥက္ကာရဲ့။ သူများအပုပ်ချတိုက် ခိုက်တိုင်း နားယောင်ရင် အသည်းကွဲစရာရှိ ကိုယ်တွေကွဲ ရမှာ။ ဟိုမိန်းမကိုတော့ ချက်ချင်းကို အလုပ်ကကန်ထုတ် မှ။ သူ အပုပ်ချတဲ့ လူကိုပဲ သူ့မှာ မရမက ပူးလိုက်ကပ် လိုက်ရတာ၊ ရွံစရာတောင် ကောင်းသေးတယ်။ ကိုယ့်အလုပ် ရှင်ကို သွားပုပ်လေလွင့် အသရေဖျက်နေမှတော့ ဘာကိစ္စ အလုပ်ဆက်ပေးရမှာလဲ။ တော်ပြီ၊ ဒီတစ်ခါ လေးလေးလေး စက္ကတရီ ကျွန်တော်ပဲ လုပ်မယ်။ ခင်ဗျားအမေတွေက ဘာတွေကြားထားလို့လဲ ပြောစမ်းပါ။”

“အဲ ... အဲဒါက”

“ရွှေဥက္ကာရဲ့”

“နောက်က အော်ခေါ်သံကြောင့် ငဲ့ကြည့်မိလျှင် အန်တီကြီးက ခြံတံခါးဝထိ ထွက်လာနေပါသည်။ ရွှေဥက္ကာရဲ့ မှန်တေတေနှင့် ...”

www.burmeseclassic.com

“သွားမယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ဆက်သွယ်လို့ရအောင်တော့
ချောင်းနေဦးမယ်၊ ရွှေ့နွယ်ရိုး ... ခင်ဗျားသိထားဖို့က
ခင်ဗျားကို လေးလေးလလ သိပ်ချစ်နေတာ၊ လေးလေးလဟာ
မိန်းမနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာနာမည်ပျက်တစ်ခုမှ ရှိတဲ့သူ
မဟုတ်ဘူး ... ဒါပဲ”

ရွှေ့နွယ်ရိုးက ခြံတံခါးဝမှ ပြန်လှည့်ဝင်ခဲ့ပါသည်။
လမ်းခွတ်လတ်မှာ အန်တီကြီးနှင့်ဆုံကာ ...

“လစ်ခနဲဆိုအေ ... ဟိုကောင်လေးနဲ့ ဘာတွေတိုင်ပင်
ချိန်းချက်နေပြန်တာလဲ”

“ဘာမှ မချိန်းပါဘူး အန်တီကြီးရယ်၊ သူ့ကို အလုပ်ထွက်
ရတဲ့အကြောင်း ပြောပြနေတာပါ”

“ရွှေ့လသာ အကြောင်း ပါသေးလား”

“ပြောလိုက်တာပေါ့၊ ဟိုမိန်းမကိုလည်း သူတို့အလုပ်ထုတ်
ပစ်လိမ့်မယ်၊ အဲဒါမှ ကောင်းတယ်”

“အို ... ကိုယ့်စိတ်ပူလို့ သတိပေးတဲ့ သူ့ကိုအေ၊ ညည်းက
ကျေးဇူးတောင် တင်ရမှာ၊ ညည်းကိုကလည်း အဲဒီကောင်
ဘက် ခပ်ပါပါ၊ စောစော သိရပြီ၊ အုပ်သိမ်းထားနိုင်လို့
ကံကောင်းတာ”

အန်တီကြီးက ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ပြောဆိုနေပြီ

“မိမိုးဆီက ဖုန်းလာနေတယ်၊ လာပြောချင်ဦး”
ရွှေ့နွယ်ရိုးက စိတ်မပါတပါနှင့်ပင် ဖုန်းဆီလာကာ
ဖုန်းကောက်ကိုင်လိုက်ရသည်။

အာ ဗ အာ

ကိုယ့်ဟာနှင့်ကိုယ်မှ အိမ်တွင်းမှာ စိတ်လက်မချမ်း
သာ မကြည်မလင် ရှိရတဲ့အထဲ တစ်ပူပေါ် တစ်ပူဆင့် မိမိုး
ရောက်ချလာတော့ အားလုံး စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်သွားရပါသည်။

“မိမိုးက လာချင်လို့ဆိုတော့ သမီးကလည်း ရိုးရိုးပဲ
အောက်မေ့ပြီး လာခိုင်းတာပါ မေမေ၊ သူ ခုလိုအိမ်က
ဆင်းပြေးလာတာမျိုးတော့ သမီးလည်း ဘယ်ထင်ပါ့မလဲ”

ရွှေ့နွယ်ရိုးသည် မိမိုးရှေ့မှာပင် မေမေတို့ကို ဘွင်း
ဘွင်းပြောချလိုက်ရသည်။ အထုပ်အပိုးတွေနှင့် ရောက်လာသော
မိမိုးကို ရွှေ့နွယ်ရိုး အခန်းမှာပဲ ခဏနေရာချကာ မေမေရော
အန်တီကြီးပါ အခန်းထဲ ဝင်လာပြီး ခေါင်းချင်းရိုက်ကြရသည်။
မိမိုးကား အိမ်ရောက်ကတည်းက မျက်ရည်သာကျနေ၍ ဘာမှ
မသိရသေး။

မိမိုးဟာ ငယ်ငယ်က သူငယ်ချင်းပေမဲ့ ကြားမှာ အဆက်အသွယ် ဝေးကွာနေခဲ့ပါသေးသည်။ ဟိုတလောက်မှ ရွှေဥက္ကာ သူငယ်ချင်းနှင့် ကြိုက်နေကြတာကို အကြောင်းပြုပြီး ပြန်အဆက်အသွယ် စိတ်လာကြရတာ။

“ကဲ ... သမီး ... မပြောမဖြစ်တော့ အန်တီက လူကြီး အနေနဲ့ ပြောရမယ်။ သမီးသူငယ်ချင်းအိမ်မို့လို့ သမီး အလည်အပတ် လာနေမယ် စားမယ် အိပ်မယ် ဆိုတာမျိုး ဆိုရင် အန်တီတို့က ဝမ်းပန်းတသာ ဆီးကြိုရမှာပါ။ ခုလို သမီးက အိမ်က ထွက်ပြေးလာတယ် ဆင်းလာတယ် ဆိုတာမျိုးကျတော့ အန်တီတို့က လူကြီးအနေနဲ့ ငြိမ်နေ လို့လည်းမရ၊ လက်ခံထားလည်း မကောင်း။ သမီးအိမ်က စိတ်ပူနေမှာ အကြောင်းတော့ ကြားမှဖြစ်မယ်”

“မပြောပါနဲ့ အန်တီရယ်၊ အိမ်ကို မပြောပါနဲ့၊ အိမ်က သမီးကို သတ်မှာ”

“ဘာလို့ သတ်ရမှာလဲ၊ ကိုယ့်မိဘက ကိုယ့်သားသမီးကို သတ်ပါ့မလား၊ သမီးမှာ ဘာပြဿနာအခက်အခဲရှိလဲ ပြော၊ ရိုးရိုးမိဘနဲ့သားသမီး စိတ်မပြေလည်တာမျိုးနဲ့တော့ အိမ်က ထွက်မပြေးသင့်ဘူး၊ သမီးအိမ်ကိုလည်း အကြောင်း မကြားနဲ့ဆိုတော့ အကြောင်းမကြားသင့်တဲ့ နိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းရင်း ပြောပြမှပေါ့ကွယ်”

“သမီးရဲ့ချစ်သူနဲ့ အိမ်က သဘောမတူလို့ပါ”

“ဟင် ... သဘောမတူတာနဲ့ သမီးက အိမ်ကထွက်လာ တော့ ရှေ့ဆက် ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သမီး ... သူနဲ့ လက်ထုပ်ရမှဖြစ်မယ် အန်တီ၊ ဒါကြောင့်ပါ”

“ဟင် ... ဒီလိုဆို ... သမီးက ဒီအိမ်ကတစ်ဆင့် ခိုးရာ လိုက်မဲ့သဘောပေါ့၊ အန်တီတို့အိမ် ရောက်ပြီးမှ ဒီကပါသွား ရင် အန်တီတို့တာဝန် ဘယ်ကင်းပါ့မလဲ သမီးရယ်၊ ဒီလို မလုပ်ပါနဲ့”

မမိုးက ကျူးကျူးပါအောင် ငိုသည်။

“မိဘဒီလောက်သဘောမတူရင် အပြစ်ရှိတဲ့သူမို့ နေမှာပေါ့ သမီးရယ်၊ လူကြီးမိဘ စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ချင်စမ်း ပါနဲ့”

“သမီး မလုပ်ချင်ပါဘူး၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေ စိတ်ဆင်းရဲမှာ လည်း စိုးပါတယ်၊ စိတ်ဆိုးမှာလည်း ကြောက်ပါတယ်”

“ဘုရား ... ဘုရား ...။ မိမိုး ... မိုက်လိုက်တာ သမီးရယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘယ်သူလဲ ... ကောင်လေးက ဘယ်ကလဲ”

“သမီး ပထမ တခြားသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်က သွားဖို့ပါ၊ ရွှေနှယ်ရိုးတို့အိမ်ကို ရွေးချယ်လိုက်ရတာက

www.burmeseclassic.com

ဒီမှာဆိုရင် ရွှေဥက္ကာနဲ့ နီးလို့ပါ။ သမီးရဲ့ ချစ်သူက ရွှေဥက္ကာ သူငယ်ချင်းမို့လို့ သူကတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်ဖို့ လွယ်လို့ပါ အန်တီ”

ရွှေနှယ်ရိုးသည် မိမိုးကို ငေးကြည့်နေမိရာမှ ပခုံးကလေး ဖက်ထားလိုက်မိသည်။

သူ ငိုတာကြည့်ကာ ကိုယ်ပါ ဆိုနင့်၍ မောလာသည်။

“ရွှေဥက္ကာ သူငယ်ချင်း ... ဟုတ်လား၊ ကျွတ် ... ဒီကောင်တွေ သတင်းများ ကြားလိုက်ရင် ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ချည်းပါ။ မကောင်မူချည်းပါ။ ဒီအိမ်နဲ့ အန်တီကြီးတို့က မပတ်သက်ချင်ဘူးကွယ်၊ ဒီအိမ်နဲ့ သမီး ဆက်သွယ်ဝင်ထွက် ချိန်းချက်ဖို့လည်း ဒီကနေ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီကြီးရယ်၊ သူတို့တစ်အိမ်လုံးက ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတွေပါ။”

“အို ... ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ”

“မမ ... မဆိုင်တဲ့ကိစ္စတွေ မပြောပါနဲ့။”

မေမေက ဝင်ဟန်လိုက်၍ အန်တီကြီး မကျေမချမ်း

နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။

“သူတို့အိမ်မှာ အငယ်ဆုံး ရွှေဥက္ကာကတောင် လူငယ်တွေ ထဲမှာတော့ အပြစ်ကင်းတဲ့ လူငယ်မျိုးပါ အန်တီကြီး၊ သူ့အမေ သူ့ဦးလေးတွေလည်း လူကြီးလူကောင်းတွေပါ။ သမီး ဒီကိစ္စကို ပြောပြရင်လည်း သူတို့ကူညီမယ်လို့ သမီး ယုံပါတယ်”

“အို ... ညည်းကိစ္စ ကူညီဖို့ နေနေသာသာ ...”

“မမရယ် ... တော်ပါ။ မဆီမဆိုင်တွေ မပြောပါနဲ့ဆို၊ သမီးအခြေအနေကို သမီးအမေကိုလည်း ဖွင့်ပြောသင့်တယ်ကွယ်”

“ပြောလို့မဖြစ်ပါဘူး အန်တီ၊ သမီးအိမ် သမီးလူကြီးတွေရဲ့ အခြေအနေကို သမီး အသိဆုံးမို့ပါ။ သမီးမိုက်တာပါ။ သမီး မှားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးအခြေအနေက အိမ်မှာ ဆက်နေဖို့လည်း အဆင်မပြေတော့လို့ပါ။ သမီးမှာ ခုလို ဒုက္ခထုပ်ကြီး ရှိနေဘူးဆိုရင်တောင် သမီး မေမေတို့စကားကို နားထောင်ဖို့ စဉ်းစားဦးမှာပါ။ ခုတော့ မေမေတို့ သဘောမတူနိုင်ဘူး တားမြစ်တဲ့အချိန်မှာ သမီးမှာက နောက်ဆုတ်လို့ မဖြစ်တော့တဲ့ အခြေအနေမို့ပါ။”

အန်တီကြီးကား စိတ်ရှုပ်ရှုပ် မဲ့ရွဲ့ကာ ...

www.burmeseclassic.com

“ညည်းတို့ မိန်းကလေးတွေကိုကလည်း အညှာလွယ်လွန်တယ်၊ ဖွ ... ဖွ ... ကိုယ့်လည်း တူမနဲ့၊ ဝင့်လိုက်မှာ ကြောက်လိုက်တာ၊ ယောက်ျားတွေက ယုတ်မာဦး၊ ညည်းတို့ကကော ပါစရာလား၊ ဒီလောက် အညှာ လွယ်စရာလား”

“ဪ ... မမရယ် ... သူ ဒုက္ခနဲ့သူ၊ သူလည်းနောင်တရနေပါတယ်၊ ဒုက္ခရောက်တုန်း ဖိဆူမနေပါနဲ့တော့”

“သမီးကို ဘယ်လိုပြောပြော ဘယ်လိုဆူဆူ ရပါတယ်၊ ခုလို အိမ်ပေါ်ဒုက္ခတက်ပေးသလို ဖြစ်တာကိုလည်း သိပ်အားနာမိပါတယ် အန်တီ၊ ပြောတာဆိုတာလည်း ခံပါ့မယ် သမီးကို ကူညီပါ အန်တီရယ်၊ ဒီမှာ ခဏနေပါရအောင် သမီး ချစ်သူဟာ လူကောင်းဖြစ်ဖြစ် လူဆိုးဖြစ်ဖြစ် ခုချိန်မှာ သမီး သူ့ကို လက်ထပ်မှ ဖြစ်တော့မှာပါ”

ခြေသုတ်ပုဆိုးလို ရိုကျိုးလွန်းစွာ အသနားခံနေတော့လည်း မေမေရော အန်တီကြီးပါ သမီးချင်း တူမချင်းစာကာ စိတ်မကောင်း ရင်နင့် ဖြစ်ရသည်။

“သမီးမေမေကို ဖွင့်ပြောပြပြီး ဆွေးနွေးကြည့်ဖို့ စဉ်းစားပါဦး၊ သမီးရယ်”

“ဖွင့်ပြောတာနဲ့ မထူးဘူးဆိုပြီး သူနဲ့ပေးစားမှာတော့ မဟုတ်ဘူး အန်တီ၊ သမီးရဲ့ ပြဿနာထုပ်ကိုသာ ဖျက်ပစ်မှာ၊ သူတို့က ... ကိုကိုကို သမီးချစ်သူကို အဲသလောက် ရွံတာပါ”

“အဲသလောက် ရွံရအောင် သူက ဘယ်လိုလူစားလဲ သမီးရယ်၊ ဖြစ်မိလို့ဆိုပြီး ဇွတ်မှိတ်လက်ထပ်ဖို့တောင် သင့်ရဲ့ လားကွယ်”

“ကိုကိုက ... သူက သမီးကိုတော့ တကယ် ... တကယ် ချစ်တာပါ၊ လက်ထပ်မယ်လို့လည်း ပြောပါတယ်”

“အရင်ကတော့ လက်မထပ်ပဲ မိန်းကလေးတွေကို တာဝန်မယူ ရှောင်တတ်လို့လား”

မိမိုးက ငိုရွိုက်၍ နေသည်။ ကိုယ့်ကိုတော့ တကယ် ချစ်တာပဲလို့ ယုံစားအားထားနေတဲ့ မလိမိမိုး မလိမ္မာမလေး အဖြစ် ရင်ကွဲပက်လက် ငေးစိုက်ကြည့်နေကြရုံအပြင် ဘာလုပ်ပေးရ ကောင်းမလဲ စဉ်းစားမရသေးပေ။

“ဘယ်လိုလူစားမို့လဲ ပြောပါဦးကွယ်၊ သမီးက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောမှ အန်တီတို့က အမှန် ဆုံးဖြတ်နိုင်မယ်၊ ခုထိတော့ အန်တီစိတ်ထဲ သမီးအိမ်ကိုသာ အကြောင်းကြား

ချင်တာ၊ သမီးက ဆက်သွယ်လိုက်ရင်ကော အဲဒီကောင်
လေးက တကယ်ယူပါမလား”

“ယူမှာပါ အန်တီရယ်၊ သူ သမီးကို ချစ်ပါတယ်”

“ကောင်လေးက မိန်းမရှုပ်ရှုပ်လား”

“မေမေတို့က အဲသလို သတင်းကြားထားပါတယ်”

“ဒီသတင်းလောက် ကြားရုံနဲ့တော့ ဒီလောက် တင်းမာ
မလား။ ကိုယ့်သမီးဘက်က တင်းမရတော့တဲ့ အနေအထား
ကလည်း ရှိသေးတာ၊ သမီး အခြေအနေမှန်ကိုသိရင် သမီး
အမေ စိတ်ပြောင်းချင် ပြောင်းပါလိမ့်မယ်”

“ဟင့်အင်း အန်တီ၊ မေမေ ကြားထားတဲ့ သတင်းကရှိတော့
မေမေက သမီးမှာ ခုလိုဖြစ်နေပြီလို့သိရင် ပိုတောင်မှ
သတ်ပစ်ချင်ဦးမယ်”

ရွှေနွယ်ရိုးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ...

“ကဲ ... မိမိုး၊ နင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်းပါ၊ နင်
အားလုံးပြောမှပဲ ဆုံးဖြတ်လို့ရမှာ၊ ရွှေဥက္ကာ သူငယ်ချင်း
တင်ကိုကိုက နည်းနည်းရည်းစားရှုပ်တာတော့ ငါလည်း
ကြားဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရွှေဥက္ကာ ပြောပုံအရတော့ နင့်ကို
တော့ သူ တကယ်ချစ်သလိုပဲ၊ သူ့ရည်းစားကို သမီးမသိ

ပေမဲ့ ကြားဖူးပါတယ် မေမေ၊ ရွှေဥက္ကာ ဆက်သွယ်ပေး
လို့ ပြောပေးလို့လည်း ရနိုင်ပါတယ် ...

ဒါပေမဲ့ အဲဒီ တင်ကိုကိုက ဘယ်လောက်တောင်ပဲ
ဆိုးသလဲ၊ နင်တို့ လက်ထပ်သွားကြပြီးမှ နင့်ဘဝတစ်သက်
လုံး ဒုက္ခတွင်းထဲ ကျသွားတာမျိုး ဖြစ်မယ်ဆိုရင်လည်း
ငါတို့ ကူညီသင့်ပါမလား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင် ဖုံးကွယ်မ
ထားပဲ ပြောပြဟာ၊ နို့မို့ရင် နင့်အမေအဖေကပါ ငါတို့ကို
စိတ်နာမယ်”

“မေမေတို့ သိရတဲ့သတင်း မမှန်ပါစေနဲ့လို့တော့ ဆုတောင်း
ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မှန်နေခဲ့ရင်လည်း ငါ ကိုကိုကိုတော့
လက်ထပ်ချင်ပါတယ်၊ သူ ဆိုးခဲ့ မိုက်ခဲ့ ရှုပ်ပွေ့ခဲ့ပါတယ်
ဆိုတာ ကိုကိုက ဝန်ခံပြီးသားပါ၊ အသေးစိတ် မဟုတ်ပေမဲ့
ငါ့ကို ဖွင့်ပြောထားပါတယ်၊ ငါ ... ငါလည်း အဲဒီကိစ္စ
တချို့ သိပါတယ်၊ အရင်ဟာတွေလို သူ ငါ့ကို ခဏတဖြုတ်
တွဲတာ မဟုတ်တာ သေချာပါတယ် ရွှေနွယ်ရိုးရယ်၊ ငါနဲ့
က ချစ်ခဲ့ကြတာကြာပါပြီ”

မိမိုးရဲ့ ငိုရိုက်သံဟာ ကျယ်လောင်၍ ပိုပြီးကြေကွဲ
ရာ ကောင်းလာသည်။ မထူးတော့ပြီရယ်လို့ သူ အကူအညီတောင်း

www.burmeseclassic.com

ရမည့်သူတွေဆီမှာ လုံးလုံးဖွင့်ချလိုက်ဘော့မည်ဟု အဲခဲခြင်းမျိုးနှင့် ပလုံးပထွေး အဆိုဆို အနင့်နှင့် စကားသံများ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

“မေမေ သိလာတာကတော့ မေမေသူငယ်ချင်း ဆရာဝန်မတစ်ယောက်ဆီကပဲ။ အဲဒီဆရာဝန်မနဲ့ အင်မတန်ရင်းနှီးတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဟာ ကိုကိုနဲ့ တွဲဖူးတယ်။ ကြိုက်ဖူးတယ်တဲ့။ တစ်နေ့မှာ သူ့မိဘတွေ မသိအောင် သူ့ဆီလာစမ်းသပ်တယ်။ ကိုယ်ဝန်ရှိတယ်ဆိုတာ သိရတော့ အဲဒီဆရာဝန်မကပဲ သူ့ကို တာဝန်ယူခိုင်းတော့ ဆိုပြီး တိုက်တွန်းလိုက်ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကောင်မလေးဟာ လက်မထပ်ဖြစ်ခင် ဆုံးသွားတယ်တဲ့။ သူက ကိုကိုနဲ့ အဲဒီကောင်မလေး အကြောင်း သေချာသိပါတယ်လို့ မေမေကို ပြောလိုက်တယ်။ ကိုကိုနဲ့ ငါနဲ့ တွဲနေတာ သူ မြင်သွားလို့ မေမေကို စိတ်ပူပြီး သတိပေးတဲ့ သဘောပေါ့။”

“အို ... ဒီလောက် ခိုင်ခိုင်လုံလုံကြီး သမီးရယ်၊ သေချာလို့ ပြောတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ အဲသလိုသာဆိုရင် သမီးစဉ်းစားပါဦး။”

ရွှေနှယ်ရိုးသည် မိမိုးကိုဖက်ကာ ရင်ထဲ နင့်နေသည်။ တင်ကိုကိုဟာ မိမိုးထင်သလို မိမိုးကို တကယ်မြတ်နိုးတာ

ဖြစ်ပါစေ။ ရွှေဥက္ကာ အပြောအရတော့ သူ့သူငယ်ချင်းဟာ မိန်းမ ခပ်ရှုပ်ရှုပ် ဟုတ်ပေမဲ့ မိမိုးကိုတော့ တကယ်ချစ်ပုံရပါတယ်လို့ ရွှေနှယ်ရိုး ကြားသိဖူးတာပင်။

အဲဒီတိုက်ကြီးကလည်း မိမိုးကို ရင်ထုမနာ ကြည့်နေရင်းက ...

“အင်း ... လောကကြီးမှာ အဲသလို ဖြစ်ရပ်မျိုးတွေကလည်း ဘယ်လောက်တောင်များများ ဖြစ်ပျက်နေသလဲ မသိပါဘူး။ ညည်းတို့မိန်းကလေးတွေ ကြပ်ကြပ်ဆင်ခြင်ကြရွှေနှယ်ရိုးရေ”

“အန်တီကြီးကလည်း၊ အရေးကြိုတုန်း သမီးကိုပါ သိမ်းကျုံးပြောမနေပါနဲ့။ မိမိုးကိစ္စကိုသာ အကြံဉာဏ်ပေးပြီး ကိုယ်ကူညီနိုင်သလောက် ကူညီရအောင်ပါ။”

“တစ်ခုခု အကြံပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ဖို့ဆိုတာက ဟိုဘက်က သူ့ကောင်လေးဆီက ဘာသံ ထွက်လာမလဲ နားထောင်ရဦးမယ်လေ။ အင်း ... အဲဒီအိမ်က လူတွေနဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံရမှာလည်း စိတ်ပျက်ပျက်ပဲ။ သူတို့နဲ့ ပတ်သက်ရင် ကြားရတဲ့အသံတွေက ကောင်းတာကို မပါဘူး။”

“ခုဟာကတော့ ရွှေဥက္ကာ သူငယ်ချင်းက ခုလိုဖြစ်တာပဲ။ သူတို့နဲ့ ဘာဆိုင်တာလိုက်လို့ မမရယ်”

www.burmeseclassic.com

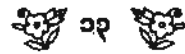

“ဟုတ်ပါကယ် အန်တီ၊ သူတို့အိမ်မှာရှိသမျှ လူတွေအား လုံးက သဘောထားပြည့်ဝတဲ့သူချည်းပါ။ စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်း တဲ့သူ မပါပါဘူး။”

“အို ... သမီး မသိပါဘူးကွယ်၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ ရွှေဥက္ကာကို ဆက်သွယ်မေးမြန်းတာတော့ လုပ်ချင်လုပ်ကြ ပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အိမ်ကိုတော့ မသွားရဘူး။ သူ့ကို ဒီကိုလာဖို့ခေါ်ပြီးရင် ခုလိုပဲ လူကြီးတွေရှေ့ထားပြီး ပွင့် ပွင့်လင်းလင်း စကားပြောပေါ့။”

မေမေကတော့ ဘာမှမပြောပဲ အတွေးတစ်ခုခု နက်နေပုံရပါသည်။

၂၈၀

ရွှေဥက္ကာသည် သူ့ကို ဝိုင်းစူးစိုက်ကြည့်နေသော လူကြီးနှစ်ယောက်၊ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တို့ရဲ့ မျက်လုံးလေးစုံ အောက်၌ ကျဉ်းကျပ်အနေခက်နေသည်။ မနက်က ရွှေဥယျာဉ်ရိုး ဖုန်းဆက်ခေါ်တော့ လေးလေးလနှင့် ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုခု လား ထင်မိသည်။ ရုံးပိတ်ရက်မို့ အိမ်မှာရှိနေသော လေးလေးလ လည်း စိတ်လှုပ်ရှား ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာပါ သည်။ ခုလောက်ဆို ရွှေဥက္ကာ ပြန်အလာကို လည်ပင်းရှည်ထွက် ကာ မျှော်နေတော့မှာ။

“တင်ကိုကိုက မိမိုးကို တကယ်ချစ်တာပါ။ သူ လက်ထပ် ဖို့ ရည်ရွယ်ထားပြီလို့ ကျွန်တော့်ကို ဖွင့်ပြောပြီးသားအိမ်ရှင် မလုံလောက်ဘူးလား မိမိုးရာ”

ရွှေဥက္ကာက စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် မေးမိသည်။ မိမိုးက မျက်ရည်လည်လည်နှင့် ...

“မိမိုးအတွက်တော့ လုံလောက်ပါတယ်လို့ပဲ ပြောရတော့ မှာပေါ့ ရွှေဥက္ကာရယ်၊ ဒါပေမဲ့ မေမေမိတ်ဆွေ ဆရာဝန်မကြီးက အမှန်ပြောတာ ဟုတ်မဟုတ်လည်း သိချင်သေးတယ်၊ ဒီကိစ္စ အမှန်သိရရင်တော့ တကယ်လို့ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် မေမေတို့ဆီမှာ ကိုယ့်ချစ်သူအတွက် ကိုယ် အယူခံဝင်ချင်သေးတာပေါ့”

ရွှေဥက္ကာသည် မိမိုးကို အဖြေပေးဖို့ရှာက အဖြေကောင်း မဟုတ်၍ ဝန်လေးပင်ပန်းနေရတာပင်။ မပြောပဲနေလို့ ရရင် အကောင်းဆုံး မဟုတ်လား။

“ရွှေဥက္ကာ ပြောရခက်နေပုံပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အန်တီကတော့ ပြောသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်၊ မိမိုးဟာ သူ လက်ထပ်ရမဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အကြောင်းကို သေချာသိခွင့်ရထားလေ ကောင်းလေ မဟုတ်လား၊ အဲဒီအပြင် ဒီကိစ္စကို အန်တီလည်း သိချင်မိတယ် ရွှေဥက္ကာ”

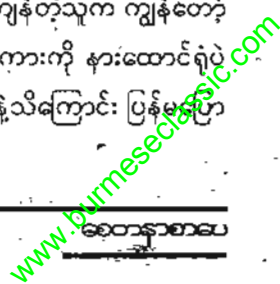
ရွှေဥက္ကာက ရွှေနွယ်ရိုးရဲ့အမေ ဒေါ်အင်ကြင်းကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်ရင်း ...

“အန်တီနဲ့ကော ဘယ်လိုများ သက်ဆိုင်မှုရှိလို့လဲ ခင်ဗျာ”

“သက်ဆိုင်တယ်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မနေ့က မိမိုး ပြောပြတဲ့ စကားတွေထဲက သိရတာက တင်ကိုကိုဟာ မိထွေးဆိုးဆိုးနဲ့ နေရတော့ သူ့အိမ်ကို သူငယ်ချင်းတွေက အစ အဝင်အထွက် သိပ်မရှိကြဘူး၊ သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်နိုင်ဝင်ထွက်နိုင်တာလည်း ရွှေဥက္ကာပဲ ရှိလို့ တစ်ခုခုဆိုရင် ရွှေဥက္ကာကပဲ တစ်ဆင့်ဆက်သွယ်ရတယ်လို့ အန်တီ သိရတယ်၊ ဟိုအရင်တွေကလည်း မိမိုးလိုပဲ မိန်းကလေးတွေဟာ ရွှေဥက္ကာကနေတစ်ဆင့် တင်ကိုကိုဆီ ဆက်သွယ်ဖူးသလား ဆိုတာ သိချင်လာတာပါ၊ အန်တီ ဆက်စပ်တွေ့စရာလေး ရှိလာလို့ပါ”

ရွှေဥက္ကာက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ရင်း ... “အန်တီ ဘာကို ရည်ရွယ်မေးနေလဲ၊ ကျွန်တော် ရိပ်မိပါပြီ၊ မိမိုး သိချင်တဲ့အဖြေလည်း အဲဒီအဖြစ်အပျက်ထဲပဲ ပါသွားမှာပါ၊ ရွှေနွယ်ရိုး ပြောပြဖူးပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှေ့က ကားတိုက်မှု လူသေမှု အကြောင်းလေ၊ အဲဒီတုန်းက သေတဲ့လူလည်း သေပြီ၊ ကျန်တဲ့သူက ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းဆိုတော့၊ ရွှေနွယ်ရိုး စကားကို နားထောင်ရုံပဲ ထောင်နေခဲ့တာ၊ သူ့ကို ကျွန်တော်နဲ့သိကြောင်း ပြန်မပြောဖြစ်ခဲ့ပါဘူး”

ရွှေနွယ်ရိုးသည် ထိတ်ခနဲဖြစ်ကာ မေမေ့ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်မိသည်။ မေမေ ... မေမေ ...။ ဆက်စပ်တွေးခေါ်ဉာဏ် ပြေးလှတဲ့ မေမေပဲ။ အဲဒီလိုများ ဖြစ်နေမလားလို့ မေမေ တွေးမိသလို သူ ဘာကြောင့် မတွေးမိနိုင်ပါလိမ့်။ ရင်ထဲ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်ကာ လူက ကတုန်ကယင် အေးစက်လာပြီးလျှင် ...

“ရွှေဥက္ကာ ... အဲဒါ ...”

“ဟုတ်တယ် ရွှေနွယ်ရိုး၊ ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ အဲဒီတုန်းကလည်း ကားတိုက်ခံရတဲ့ ဖြူလဲ့ ဆိုတဲ့ကောင်မလေးဟာ ကျွန်တော်ကတစ်ဆင့် တင်ကိုကိုကို ဆက်သွယ်ဖို့ပဲ လာခဲ့တာပါ။ သူ့တုန်းက သူ့ကို တင်ကိုကိုက ရှောင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ တစ်ခါချိန်းတာ တင်ကိုကို မလာတော့ ကျွန်တော်ကပဲ ပြောချင်တာ စာရေးယူခဲ့ပေါ့ဟာ ပေးပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်လို့ အဲဒီနေ့က စာများလာပေး ရှာသလား မသိဘူး ...”

ကျွန်တော်ကလည်း အိမ်မှာမရှိ၊ ဖြူလဲ့ ကံဆိုးရှာတာပေါ့၊ ဖြူလဲ့ ပထမတစ်ခါ အိမ်ကိုလာတုန်းကတည်းက အခြေအနေ မဟန်ဘူးလို့ ကျွန်တော်လည်း ထင်တယ်။ မေမေတို့ လေးလေးလတို့တောင် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ကြတော့ ကျွန်တော့်ကို တင်ကိုကိုနဲ့ ကြည့်ပေါင်းဖို့အထိ

ပြောဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းဘက်ကလည်း ဖုံးဖုံးဖိဖိလုပ်ရနဲ့ ဖြူလဲ့ကို မေမေတို့ လေးလေးလတို့ဆို နာမည်တောင် သေချာမသိကြပါဘူး။ နာရေးကြော်ငြာပါလို့တောင် မသိကြပါဘူး။ တင်ကိုကိုလည်း အဲဒီကတည်းက အတော် စိတ်ဓာတ်ပြောင်းလဲသွားပါတယ်။ သူ့ကို ဆက်သွယ်ဖို့ ကျွန်တော့်ဆီလာရင်း ဖြစ်ရတယ်ဆိုပြီး သူလည်း အတော် Guilty ဖြစ်ပါတယ် ...

နောက်ဆုံး မိမိုးကို ပြောချင်တာက တင်ကိုကိုဟာ ဟိုးတုန်းက တင်ကိုကိုတော့ မဟုတ်တော့ဘူး ဆိုတာပါ။ ကြားရတဲ့သတင်းတွေကို မေ့သာပစ်လိုက်ပါ။ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မယ်။ မဟုတ်ချင်လည်း မဟုတ်ဘူးပေါ့ဟာ။ ဒါပေမဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က အုပ်စုလိုက် ဆုံကြတုန်းကတောင် နင်မလာလို့ တင်ကိုကို စိတ်ပူနေတာပါ။ အိမ်လိုက်သွားမယ် လုပ်နေလို့ ကျွန်တော်တို့က စောင့်ကြည့်ပါဦး တားထားတာ၊ တင်ကိုကိုက မိမိုး ဒီရောက်နေတာ သိရင် ဒီတစ်ခါ ရှောင်နေမဲ့သဘော လုံးဝမရှိဘူး။ ပြေးလာမှာ အဲဒါကို စိတ်ချ၊ ကျန်တာတွေ မေ့ထားပြီး ရှေ့ရေးလှဖို့ပဲ စဉ်းစားစေချင်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း တင်ကိုကိုကို အကြောင်းကြားလိုက်ပါ့မယ်”

စုံလုံးကန်း အချစ်ကြီးရှာတဲ့ မိမိလေးဟာ ဤစကား မျှနှင့် အတော်ကြီး ကျေနပ်ရင်အေးသွားပြီဖြစ်ကာ မျက်ရည်သုတ် နိုင်လာသည်။ ရွှေနှယ်ရိုးက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အဓိပ္ပာယ် နှင့် ကြည့်နေကြတဲ့ မေမေနှင့် အန်တီကြီးကို ရင်တဒိတ်ဒိတ်တုန် ကာ အကဲခတ်နေမိပါသည်။

ဖြူလှဲလဲကြည့် ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ရွှေဥက္ကာကို စာပေးဖို့ ရွှေမိသားစုခြံရှေ့ကို ရောက်လာခဲ့ရတာ မေးမြန်းစုံစမ်း နေဖို့ မလိုတော့ပဲ အလိုအလျောက် တိုက်ဆိုင်စွာ ရှင်းလင်းသွား ပါပြီ။ အန်တီကြီးသည် လည်ချောင်းတစ်ချက်ရှင်းရင်း ကိုယ်ကို လှုပ်ရှား၍ ...

“ဒါနဲ့ ... မင်းတို့ရုံးက ဟို ... ခင်မျိုးမြတ် ဆိုတဲ့ ...”

“ဟာ ... ဒီမိန်းမကို အလုပ်ထုတ်လိုက်ပြီ အန်တီကြီး အလကားမိန်းမ၊ သူ ဘယ်လိုမိန်းမစား ဆိုတာ ဟောဒီ မိမိတောင် သိတယ်။ လေးလေးလလကို သူ ချိန်နေတာနဲ့ပဲ လေးလေးလ ကြိုက်နေတဲ့ ... ကန်တော့နော် အန်တီ ရွှေနှယ်ရိုးရဲ့အိမ်ထိ မဟုတ်တာကို သွားပုပ်လေလွင့် ကုန်း လာတိုက်တဲ့ မိန်းမမျိုး ကိုယ့်အလုပ်ထဲ ဆက်ခန့်ထားစရာ လားဗျာ၊ ရွှေနှယ်ရိုး အလုပ်ထွက်လိုက်တာလည်း ဒီမိန်းမ ကုန်းချောစကားတွေ အန်တီတို့ ယုံချင်သလိုရှိလို့ ဖြစ်ရင် ဖြစ်မှာပေါ့ ...

ဒါပေမဲ့ လေးလေးလလရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို နောက်ထော့ အန်တီတို့ တိုက်ဆိုင်မှုရှိရင် ကြားလာ သိလာမှာပေါ့။ မကောင်းမှုက ဖုံးမရသလိုပဲ ကောင်းမှုဆိုတာလည်း ကွယ် ပျောက်မနေပါဘူး။ အန်တီတို့အနေနဲ့ လေးလေးလ အပေါ် အခု စိတ်ထင်နေရင်လည်း တဖြည်းဖြည်းတော့ အမှန်သိ လာမှာပါပဲ။ လေးလေးလကလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်တာ ကလွဲရင် အန်တီတို့ အထင်အမြင်လွဲပုံ ရတာကို ဘယ်လိုမှ သဘောထားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါတွေကို နောက်တော့ သိလာမှာပါဗျာ”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ရွှေနှယ်ရိုး တက်ချင်တဲ့ သင်တန်းတွေကလည်း ရုံးချိန်နဲ့ တိုက်နေတာကြောင့်ပါ။ အခု အလုပ်က စဏနားတယ်ဆိုတာလည်း သင်တန်းချိန် သုံးလလောက်ပေါ့ကွယ်၊ လူကိုယ်တိုင် ခွင့်တောင်းပြီးမှ မထွက်တာကလည်း သူလည်း သွားချင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူက ထွက်ချင်လို့ ထွက်ရတာမှ မဟုတ်ပဲ။ အင်း ... ဒါတွေ နောက်တော့ အေးအေးဆေးဆေးမှ ဒေါ်ရွှေလပြည့် ကိုလည်း ရှင်းပြရဦးမှာပဲ။ ရုံးမတက်တော့ပေမဲ့လည်း အိမ်လာလည် ဝင်ထွက်လို့ ရနေတာပဲကွယ်”

www.burmeseclassic.com

၂၈၈

ထမ်းစိုစို

ရွှေနှယ်ရိုးသည် ဝမ်းနည်း ဝမ်းသာ မျက်ရည်လည်
ကို မျက်တောင်ပုတ်ခတ်လျက် ခေါင်းလေး အညင်အသာ ငုံ့ချ
လိုက်မိပါသည်။

လေးလေးလရေ ... လေးလေးလရဲ့ အချစ်စစ်မှန်
လို့ပဲလား မသိဘူး။ လေးလေးလ ကိုယ်တိုင်တောင် မသိရသေး
ပဲရှိနေတဲ့ ဆူးညှောင့်ခလုတ်က အလိုအလျောက်ပဲ ရှင်းလင်းသွင်း
ခဲ့ပါပြီ။

စိတ်ရှည်တတ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ လေးလေးလကို အချိန်
တစ်ခုအထိ တစ်ခဏ စိတ်ရှည်ပါဦးလို့ တိတ်တိတ်လေးလှမ်းပြီး
သတိပေး တောင်းပန်ရပေဦးမည်။

၂၈ ၂၈ ၂၈

ထမ်းစိုစို